

DE STER

89STE JAARGANG NUMMER 2 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN FEBRUARI 1998

Februari 1989
89ste jaargang
Nummer 2

Eerste Presidium:
Eza Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knigthing

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,

Industriestrasse 21, Postfach 1568,

D-6382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1989 by Corporation of the President of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by the Corporation of the

President of The Church of Jesus Christ of Latter-day

Saints. Application to mail at second class postage rates

is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price

is \$1.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days'

notice required for change of address. When ordering a

change, include address label from a recent issue;

changes cannot be made unless both the old address and

the new are included. Send subscriptions and queries to

Church Magazines, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number

801-531-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at

50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150,

United States of America.

Jaarabonnement:

Nederlands: /29,00

Belgie: Bfr. 500,00

USA/Canada: US\$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center

Federal Republic of Germany

PB MA 8902DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Inhoudsopgave

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:
In zijn voetsporen, *President Ezra Taft Benson*
- 8 Kim Ho Jik: een Koreaanse pionier, *Denny Roy*
- 16 Onze wederzijdse liefde, *Kathlene Hardcastle*
- 26 De mormoonse beleving: Ik niet: ik rook en drink, *Joan Atkinson*
- 21 U staat onder arrest, *Walter M. Horne*
- 23 Ieder kind in mijn klas onderwijzen, *Dixie Casper Nelson*
- 25 Mormoonse boodschap: „Niemand kan twee heren dienen“
- 26 Nooit meer, *Elaine Vaughn*
- 27 ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP:
Kom tot Jezus
- 28 De gave om het te weten, *Ouderling F. Burton Howard*
- 36 Ik wist geen antwoord, *Christy Williams*
- 40 Een hoofd vol teksten

VOOR TIENERS EN TWENS

- 41 Neem een beslissing, *Carolyn DeVries*
- 44 De uitdaging van een zendingsoproep, *Janet Thomas en Lisa A. Johnson*

Kinderster

- 2 VERHAAL UIT DE SCHRIFTEN:
De Leer en Verbonden
- 4 PARTICIPATIEPERIODE:
Onderzoek de Schriften, *Pat Graham*
- 6 HELDEN EN HELDINNEN:
George Q. Cannon, *Jane McBride Choate*
- 8 VOOR DE GRAP:
Het boek van Jakob, *Julie Wardell*
Nephi bouwt een schip, *Becky Morgan en Sally Hanna*
Noem de profeet, *Jenna Vee Allgrunn*

Op de omslag:

Het bureau van Hyrum Smith,

LV 121-123 getekend door

Joseph, Het Boek der Gebeden

bovengop de eerste editie van

De Leer en Verbonden, oude

vertalingen van de Leer

en Verbonden en het

Boek van Mormon.

Foto: Craig Dimond

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

IN ZIJN VOETSPoor

President Ezra Taft Benson

Robert T. Barrett

*„Ik bid dat wij onze Leider, Jezus Christus,
zullen volgen, en zullen toenemen in mentale, lichamelijke,
geestelijke en sociale grootte.“*

Door de eeuwen heen hebben profeten naar onze tijd uitgezien. Miljarden overledenen en ongeborenen letten op ons. Nooit eerder werd er in zo'n kort tijdsbestek zoveel verwacht van

de getrouwen als nu van ons. Nooit eerder zijn op aarde de machten van het kwaad en de machten van het goede zo goed georganiseerd. Dit is de grote dag van Satans macht. Maar met het grootste aantal priester-

schapsdragers op aarde is het nu tevens de grote dag van de macht des Heren.

De machten van het kwaad en de machten van het goede verwerven dagelijks nieuwe volgelingen. Wij maken dagelijks vele beslissingen die laten zien aan welke kant wij staan. Het uiteindelijke resultaat staat vast – de machten van het goede zullen winnen. Maar het staat nog te bezien aan welke kant ieder van ons, nu en in de toekomst, zullen staan – en hoe standvastig wij in dit gevecht zullen zijn. Blijven wij trouw tot het einde en vervullen wij de zendingen die ons in het voorsterfelijik bestaan toegewezen zijn?

Uit grote veldslagen komen grote helden en heldinnen voort. Wij zullen nooit een betere gelegenheid noch een hoger doel krijgen om te laten zien wat wij waard zijn dan in de slag die wij nu en in de nabije toekomst moeten leveren. De grootste veldslagen zullen wij in de stille binnenkamers van onze ziel leveren.

Ieder van ons heeft zijn of haar eigen slagveld. Van tijd tot tijd zullen de tactieken van de vijand tegen ons variëren. Wij moeten goed oppassen voor de listige lagen van de duivel – zowel de bijna onmerkbare zonden en de handige compromissen, als de duidelijke overtredingen.

Wij moeten onthouden dat de duivel alle mensen net zo ellendig wil maken als hij zelf is. Wij moeten ook onthouden dat de Heer ons liefheeft, en wil dat wij de volheid van vreugde ontvangen die Hij ook heeft. Wij moeten kiezen wie wij zullen dienen.

Christus stond aan allerlei verleidingen bloot toen Hij op aarde leefde, maar Hij won iedere veldslag. Van alle strijders die ooit op aarde leefden, heeft Hij het meeste succes gehad en Hij wil dat wij alle persoonlijke en publieke veldslagen winnen. Wanneer wij tekortschieten, zal zijn verzoening dit, op voorwaarde van bekering, compenseren.

Jezus weet dat zijn koninkrijk zal overwinnen, en Hij wil dat wij ook overwinnen. Hij weet van tevoren welke strategie de vijand tegen ons en het koninkrijk zal gebruiken. Hij kent onze zwakheden en onze sterke kanten. Als wij zorgvuldig en onder gebed onze patriarchale zegen bestuderen, kunnen wij door persoonlijk openbaring enige van onze sterke kanten ontdekken. Wij kunnen God in gebed vragen ons onze zwakheden te openbaren, opdat wij ons leven kunnen veranderen. De Heer heeft beloofd:

„En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheden tonen [. . .] indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden” (Ether 12:27).

God kan ons onze talenten en sterke kanten openbaren, opdat wij weten wat wij kunnen ontwikkelen. U kunt ervan verzekerd zijn dat wij, net als Paulus, in al onze goede werken kunnen zeggen: „Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft” (Fil. 4:13).

Wees er tevens van verzekerd dat, zoals Paulus verder nog zei, wij geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan hebben, maar dat God bij iedere verzoeking ook voor de uitkomst zal zorgen (zie 1 Kor. 10:13).

De Heer stelde de Nephieten deze vraag: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” Waarop antwoordde door te zeggen: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben” (3 Ne. 27:27). Wat voor soort mens was Jezus gedurende de dertig jaar dat Hij zich voorbereidde op zijn driejarige zending? Als wij het boek Lucas in het Nieuwe Testament opslaan, lezen wij deze woorden: „En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen” (Luc. 2:52).

Uit hendedaagse openbaringen leren wij dat Jezus aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar van genade tot genade voortging [niet van zonde tot genade, maar van genade tot genade], totdat Hij een volheid had ontvangen” (zie LV 93:13).

Ook wij zouden van genade tot genade in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen moeten toenemen. Laten wij deze vier aspecten van Jezus' voorbereiding overdenken. Als wij in zijn voetspoor willen volgen, moeten wij in dezelfde vier aspecten vooruitgang maken als Hij.

Jezus nam toe in wijsheid

Wijsheid is de juiste toepassing van goede kennis. Niet alle kennis is van gelijke waarde – net als waarheden niet van gelijke waarde zijn. De belangrijkste waarheden die wij moeten leren, zijn de waarheden waar onze eeuwige zaligheid van afhangt. Iemand die niet weet waar hij vandaan komt, waarom hij hier is, en waarheen hij zal gaan na dit leven, is niet echt ontwikkeld. Hij moet in staat zijn een goed antwoord te geven op de vraag „Wat dunkt u van de Christus?” [Matt. 22:42.]

De wereld kan ons dit niet leren. Daarom is de belangrijkste kennis die wij moeten verkrijgen de zaligmakende kennis van het evangelie en van zijn auteur – Jezus Christus.

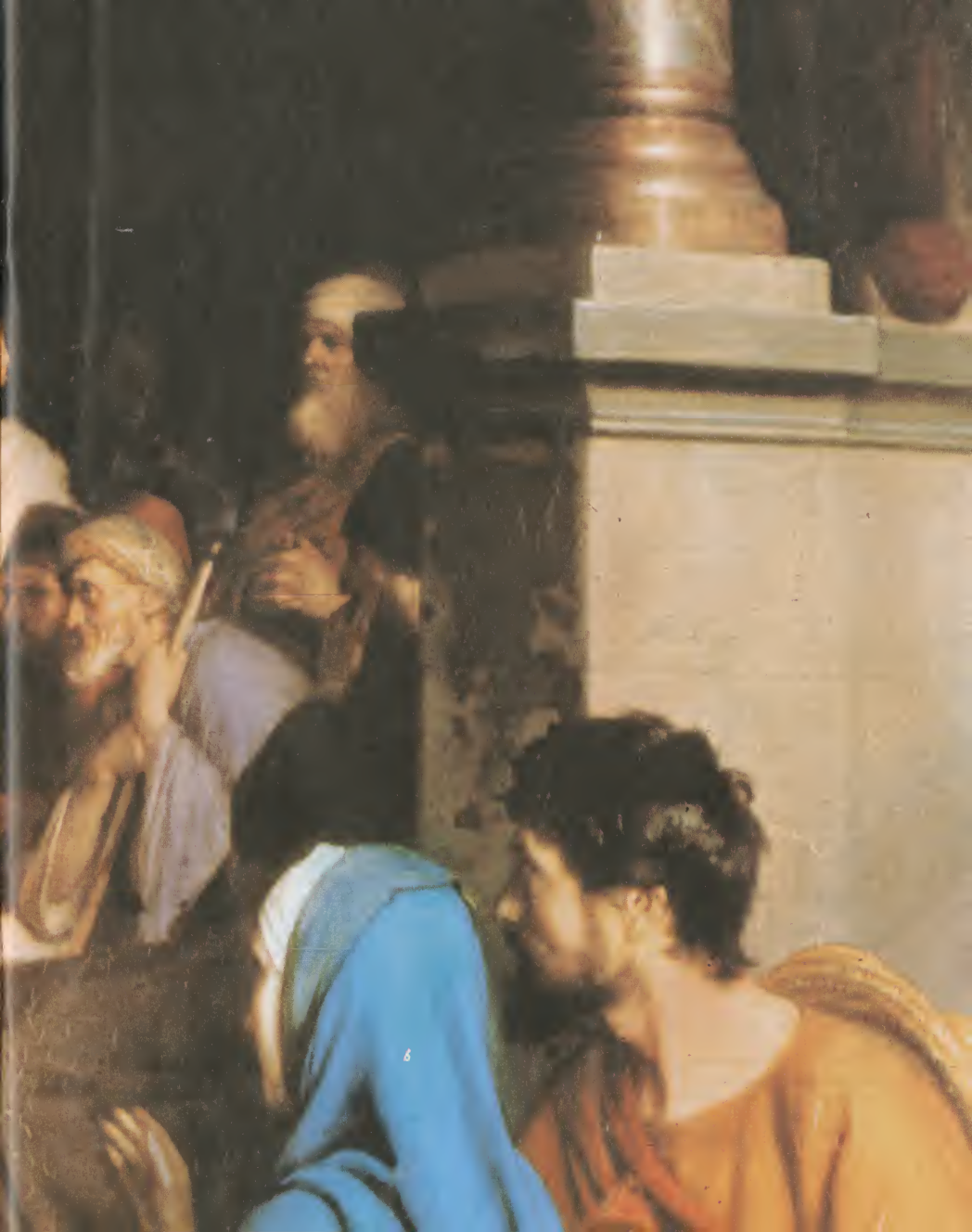
Het eeuwige leven, de grootste gave die God kan geven en het soort leven waarnaar wij allen zouden moeten streven, verkrijgen wij door onze Vader in de hemel en zijn Zoon Jezus Christus te leren kennen. Zoals de Heiland zei: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezondend hebt” (Joh. 17:3).

Wij kunnen God en Jezus niet leren kennen zonder over Hen te leren en dan volgens hun wil te leven. Deze weg leidt tot het ontvangen van meer openbare kennis. Als wij die gehoorzamen, zal dat ons leiden naar verdere waarheden. Als wij deze methode volgen, zullen wij meer licht en vreugde ontvangen. Dat zal ons naar Gods tegenwoordigheid leiden, waar wij,

Het kind groeide op en werd
krachtig, en het werd vervuld met
wijsheid, en de genade Gods was op
Hem. En Jezus nam toe in wijsheid en
grootte en genade bij God en mensen.

(Luc. 2:40,52).

samen met Hem, een volheid van licht en vreugde zullen hebben.

Wij worden gemaand: „... put woorden van wijsheid uit de beste boeken“ (LV 88:118). Natuurlijk slaat dat allereerst op de Schriften. Maar daarbuiten slaat het ook op de woorden van de profeten, zieners en openbaarders. De Heer zei over de president van de kerk: „Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam“ (LV 21:5).

Hoewel het evangelie de belangrijkste zaligmakende waarheden uit de theologie omvat, acht het waarheid uit andere bronnen ook van belang. De Heer moedigde de eerste zendelingen aan zich beter te laten onderwijzen in „Dingen, zowel in de hemel, op aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen, die binnenskort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en de ontwikkelingen der natieën, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken“ (LV 88:79).

Nu wij tegenwoordig zo'n grote hoeveelheid boeken tot onze beschikking hebben, herkent men de werkelijk goed ontwikkelde persoon aan wat hij niet leest. Een populair boek hoeft geen waardevol boek te zijn. Dat een auteur erin gaat een boek geschreven heeft, hoeft niet te betekenen dat al zijn boeken het lezen waard zijn. Vele hedendaagse romans en uitgaven verderven de zeden en verdraaien de waarheid.

Natuurlijk erkennen wij het nut van beroepsvaardigheden – in staat te zijn onze handen te gebruiken. De belangrijkste vaardigheden en kennis in deze wereld zijn die, die ons in staat stellen onszelf en ons gezin voedsel, kleding en onderdak te verschaffen.

Jesus nam toe in grootte

Het lijkt geen twijfel dat de gezondheid van het lichaam de geest beïnvloedt – anders zou de Heer nooit het woord van wijsheid geopenbaard hebben. God heeft nooit wereldse geboden gegeven – wat invloed heeft op ons lichaam heeft ook invloed op onze geest. Er zijn zeker vier dingen die onze gezondheid – ons toemeren in grootte – beïnvloeden.

Allereerst – rechtschapen leven. Zonde verzwakt ons. Zij beïnvloedt niet alleen de geest, maar ook het lichaam. De Schriften staan vol met voorbeelden van rechtschapen mensen die over lichamelijke kracht konden beschikken. Aan de andere kant kan zonde waarvan men zich niet bekeerd heeft tot zowel geestelijke als lichamelijke ziekte leiden. Ziekte, koorts en onverwachte dood kunnen een direct gevolg zijn van ongehoorzaamheid. Jezus genas een man van een lichamelijke kwaal en zei hem: „... zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome“ (Joh. 5:14).

Ten tweede – voedsel. Onze lichamelijke toestand wordt grotendeels bepaald door wat wij eten. De meesten onder ons weten wat het woord van wijsheid ons verbiedt, zoals thee, koffie, tabak en alcohol. Maar de positieve kanten behoeven meer nadruk – de noodzaak om groente, fruit en granen te eten. Wij hebben een generatie mensen nodig die gezonder eten.

Ten derde – lichaamsbeweging. Het lichaam heeft de ontwikkelende invloed van beweging nodig. Een wandeling in de frisse buitenlucht kan stimulerend en verfrissend zijn.

Hardlopen kan, mits onder deskundige leiding, ook een heilzaam effect hebben. Ook eenvoudige sportactiviteiten kunnen goed zijn.

Ten vierde – nachtrust. Vroeg naar bed gaan is het beste. De Heer zegt dat wij moeten ophouden „langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoed zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt“ (LV 88:124). Vroeg naar bed gaan en vroeg opstaan is nog steeds een goed advies.

En Jezus nam toe in genade bij God

Wat vergroot onze genade bij God? Eén van de doelen van dit leven is beproefd te worden om te zien of wij „alles zullen doen wat de Here“ onze God ons zal gebiedend (Abr. 3:25). Wij moeten dus de wil van de Heer leren kennen en naleven. Wij moeten het voorbeeld van Christus volgen en worden zoals Hij.

De meest essentiële levensvraag zou die moeten zijn, die Paulus stelde: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?“ (SV, Hand. 9:6.) Gods wil kunnen wij uit drie bronnen putten:

1. De Schriften – met name het Boek van Mormon, waarvan de profeet Joseph zei: „... meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen“ (*History of the Church*, deel 4, blz. 461).

2. Geïnspireerde woorden van de gezalfden des Heren – raad van profeten, zieners en openbaarders. Plaatselijke kerkleiders zijn ook gerechtigd geïnspireerde leiding te geven aan hen die zij presideren.

3. De Geest van de Heer. De mensen in de wereld hebben het licht van Christus om hen te leiden, maar wij hebben recht op de gave van de Heilige Geest. Wij moeten de geestelijke communicatiekanalen openhouden als wij in ons leven de volledige leiding van de Heilige Geest willen hebben.

Hoe beter wij ons op die leiding afstemmen, hoe gemakkelijker het voor ons is om Gods boodschap te ontvangen. En hoe meer ingevingen we van Hem krijgen en opvolgen, des te groter onze vreugde zal zijn. Als onze kanalen niet vrij zijn van zonde, dan kunnen wij denken dat we over een bepaald onderwerp inspi-

ratie hebben ontvangen, terwijl wij in werkelijkheid influisteringen van de duivel krijgen.

Gewoonten die onze genade bij God vergroten, zijn onder meer dagelijkse schriftstudie en persoonlijk gebed – 's morgens, 's middags en 's avonds. Wij moeten onze Vader dienen door ons gezin, de kerk en ons land te dienen.

God heeft voor alles wat goed is een tijdschema, een volgorde of een seizoen. Wanneer de juiste tijd gekomen is, is een zending belangrijker dan een huwelijk of opleiding. Wanneer iemand volwassen genoeg is en de juiste partner gevonden heeft, dient een opleiding geen voorrang te krijgen boven een huwelijk. Hoewel zending, huwelijk en een opleiding alle drie belangrijk zijn, is er voor elk een gepaste tijd.

Wij hebben meer mannen en vrouwen nodig die altijd aan Christus denken en de geboden onderhouden die Hij hun heeft gegeven. De beste manier om ons succes te meten, is na te gaan in hoeverre wij ieder moment van de dag in zijn voetspoor kunnen volgen.

En Jezus nam toe in genade bij de mens

Wij kunnen onze naasten het meest tot zegen zijn door een goede zending, vader en moeder te zijn – door een rechtschapen nageslacht groot te brengen dat de problemen van de wereld helpt op te lossen in plaats van er deel van uit te maken.

Wij hebben gehoord dat het belangrijkste werk dat wij ooit zullen doen, binnen de muren van ons eigen huis ligt. Het is ook waar dat geen natie sterker is dan haar gezinnen. Een man kan geen grotere roeping vervullen dan die van patriarch die in het huis des Heren getrouwd is en die op rechtschapen wijze zijn gezin presideert. Zelfs God behaagt het wanneer we Hem aanroepen met „Onze Vader die in de hemelen zijt“. Voor een vrouw is er geen grotere roeping dan die van rechtschapen moeder die getrouwd is in het huis des Heren en die een rechtschapen nageslacht groot-brengt.

Iemand heeft eens gezegd: „Gelukkig is de man die zijn godsdienst, zijn vrouw en zijn werk gevonden heeft en alledrie liefheeft.“ Wanneer wij de rol van godsdienst in ons leven willen bepalen, kan ieder van ons te weten komen dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enig ware kerk is. Al wat we moeten doen om deze kennis te verkrijgen, is zorgvuldig het Boek van Mormon lezen en dan doen wat Moroni zegt:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen

Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken“ (Moro. 10:4).

Als het Boek van Mormon waar is – en ik getuig tot u dat het waar is – dan was Joseph Smith een profeet. Als Joseph Smith een profeet was, dan is de kerk, die hij als werktuig in de hand van de Heer vestigde, ook waar. Als de kerk waar is, dan staat er een profeet van God aan het hoofd van de kerk.

Mijn geliefde broeders en zusters, Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen; dat kunnen wij ook doen. Ik bid dat wij onze Leider, Jezus Christus, zullen volgen, en zullen toenemen in mentale, lichamelijke, geestelijke en sociale grootte.

Uit een toespraak die gehouden is aan de Ricks College in Rexburg (Idaho). □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

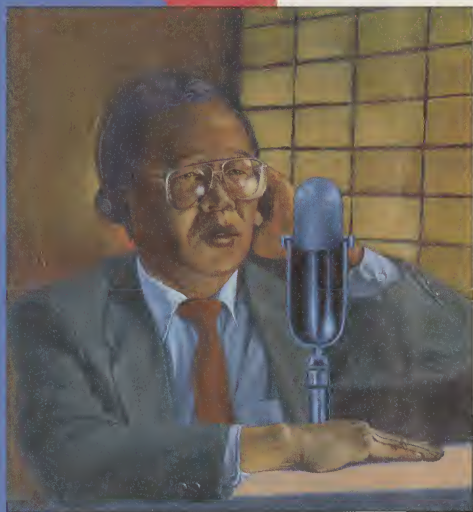
Enkele belangrijke punten, die u tijdens uw huisonderwijs naar voren kunt brengen:

1. De grootste veldslagen van het leven worden in de stille binnenkamers van de ziel geleverd.
2. De Heer was blootgesteld aan allerlei verleidingen en won iedere slag. Hij weet niet alleen hoe Hij verleiding en zwakte moet overwinnen, maar Hij kent ook onze sterke kanten en onze zwakheden; door persoonlijke openbaring kan Hij ons naar de overwinning leiden.
3. In het algemeen kunnen wij in dit leven de overwinning behalen als wij in het voetspoor van Jezus volgen en, net als Hij, in de volgende vier opzichten vooruitgang maken:
 - toenemen in wijsheid – de juiste toepassing van kennis.
 - toenemen in zorg voor ons lichaam.
 - toenemen in genade bij God, wat wij bereiken door nader tot Hem te komen, opdat wij zijn wil voor de verschillende stadions van ons leven leren kennen.
 - toenemen in gunst bij anderen, zodat wij hen kunnen laten zien hoe belangrijk het evangelie voor hen is.

Wenken voor de bespreking

1. Vertel hoe u denkt over het volgen in het voetspoor van Jezus.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die de leden van het gezin kunnen voorlezen en bespreken?
3. Zou deze bespreking beter verlopen als u van tevoren met het hoofd van het gezin sprak? Is er een boodschap van de quorumleider of van de bisschop?

Hoewel zijn bediening in de kerk slechts acht jaren duurde, was de invloed daarvan op de vestiging van de kerk in Korea onmetelijk.

Als wetenschapper werd Kim Ho Jik uitgenodigd om op de radio te spreken over biologie, maar hij gebruikte die tijd om over de kerk te spreken. In de jaren vijftig nodigde broeder Kim Amerikaanse soldaten uit om het evangelie aan Koreaanse onderzoekers te onderwijzen.

KIM HO JIK

EEN KOREAANSE PIONIER

Denny Roy

金
浩
植

De heiligen der laatste dagen weten dat openbaringen en profetieën voorspeld hebben dat het evangelie in de laatste dagen over de gehele wereld verspreid zou worden. Weinigen beseffen echter dat Korea hier een duidelijk voorbeeld van is. In Korea was tot 1951 geen enkel lid van de kerk te vinden, terwijl heden ten dage, iets meer dan één generatie later, Zuid-Korea veertien ringen en een tempel heeft. Veel van deze groei is aan het werk en de invloed van de hedendaagse pionier Kim Ho Jik toe te schrijven.

Kim Ho Jik werd op 16 april 1905 geboren in de provincie Pyeongan Buk-Do (nu in Noord-Korea) en verhuisde als tiener naar Suwon, een kleine boerengemeenschap ten zuiden van Seoul, om daar naar school te gaan. Hij slaagde in 1924 voor het examen van de hogere agrarische- en bosbouwschool van Suwon en slaagde vervolgens in 1930 voor zijn kandidaatsexamen in biologie aan de universiteit van Tohoku in Japan. Zijn relatief hoge opleiding stelde hem in staat snel invloedrijke posities te bereiken. Na zijn terugkeer

naar Korea werd hij hoofd van de vrouwenuniversiteit van Sukmyeong. Vervolgens werd hij in 1946 directeur van het agrarisch onderzoekstation in Suwon.

Kim Yeon Jun, een voormalig collega en heden ten dage hoofd van de Hanyang universiteit in Seoul, herinnert zich dat „hij [Kim Ho Jik] de meeste aandacht besteedde aan het vinden van manieren om de levensstandaard van de Koreanen te verhogen.“ Kim Ho Jik onderzocht manieren om de voedingswaarde in het voedsel van de Koreanen te verhogen.

Maar hij wilde meer leren over de nieuwste theorieën en ontdekkingen op het gebied van de agrarische wetenschap. Amerikaanse geleerden die samen met hem gewerkt hadden op het onderzoekstation, moedigen dit aan, erop wijzend dat Korea dringend goed geschoolde leiders in de wetenschap en het onderwijs nodig had. Syngman Rhee, president van Zuid-Korea, wilde hem naar Amerika sturen om efficiëntere manieren te vinden om de slecht gevoede bevolking van het land te voeden. Zo kwam het dat Kim Ho Jik zich voorbereide op een studie aan de Cornell University in New York, een universiteit die één van 's werelds beste studieprogramma's op het gebied van de voeding had.

Zijn hart was niet alleen vervuld met een verlangen naar onderwijs toen hij in 1949 naar de Verenigde Staten reisde. Hij was sinds zijn jeugd in godsdienst geïnteresseerd en had verscheidene kerken onderzocht. Geen ervan had zijn geestelijke honger kunnen stillen. Als jongen had hij verschillende religieuze bewegingen bestudeerd. Hij had ook gestudeerd in een boeddhistisch klooster. In 1925 trad hij toe tot een protestantse kerk en werd ouderling in die organisatie.

Een vroege bekeerling tot de kerk in Korea, Han In Sang, nu directeur van het regionale kantoor van de presiderende bisschop in Seoul, herinnert zich: „Dr. Kim had groot geloof in orthodoxe christelijke leringen zoals Jezus Christus als de Heiland, maar hij was niet tevreden met de andere aspecten van de protestantse kerken – de theologische verwarren en de valse leerstellingen zoals voorbestemming.“ De plotselinge dood in 1935 van zijn op twee na oudste zoon vergrootte Kim Ho Jiks geestelijke honger.

De Geest instrueerde hem

Lang voordat hij naar Amerika kwam, geloofde hij in de Geest Gods en streefde hij ernaar door Hem geleid te worden. Zijn geloof bracht hem voordeel toen hij op het punt stond zijn land te verlaten, want hij voelde zich ertoe aangezet zijn prachtige huis, auto's en andere bezittingen te verkopen. Het geld dat hij hiervoor

kreeg, gaf hij aan zijn vrouw en kinderen om van te leven. Kim Ho Jik verklaarde tegenover hen die kritiek hadden op deze schijnbaar nutteloze handeling, dat de Geest hem gezegd had dit te doen.

Toen hij een paar maanden later in Amerika arriveerde, werd de reden duidelijk. De Noordkoreaanse invasie in juni 1950 was het begin van een oorlog. Bommen verwoestten zijn voormalig huis en de Zuidkoreaanse regering legde beslag op alle auto's voor gebruik door het leger. Maar het gezin van Kim Ho Jik behield zijn financiële zekerheid terwijl hij weg was.

Kim Ho Jik hoopte dat de Geest hem zou helpen in Amerika de „ware kerk“ te vinden. Terwijl hij zich aan de Cornell University voorbereide op het behalen van de doctorale graad, bezocht hij diensten van verscheidene kerken in en rondom Ithaca in New York. Maar de oplossing die hij zocht, lag als het ware voor zijn neus.

De Koreaanse onderwijskundige deelde een kantoor met Oliver Wayman, een doctoraalstudent fysiologie. Net als degene met wie hij zijn kantoor deelde, was Oliver Wayman ook ouder dan de meeste andere doctoraalstudenten. Hij was bovendien heilige der laatste dagen.

De twee werden goede vrienden. Hun gesprekken, die vele onderwerpen raakten, gingen echter niet over godsdienst – totdat, vlak voordat broeder Wayman Cornell zou verlaten, zijn Koreaanse vriend hem vroeg of hij misschien literatuur over zijn kerk had.

„Ik heb je nooit zien roken of drinken,“ zei Kim Ho Jik tegen broeder Wayman. „Ik heb je nooit vulgaire taal of de naam van God ijdelijk horen gebruiken. Je werkt harder en langer dan alle anderen, maar ik heb je op zondag nooit hier gezien. Je verschilt in zoveel dingen van de anderen. Zou je me willen vertellen waarom je zo leeft?“

Broeder Wayman gaf hem een exemplaar van *De artikelen des geloofs*, geschreven door ouderling James E. Talmage. Kim Ho Jik las het boek in een week uit. „Hij zei mij dat 't het beste godsdienstige boek was dat hij ooit gelezen had, en dat hij er volledig in geloofde,“ herinnert broeder Wayman zich. De Koreaan las het Boek van Mormon dat hem gegeven werd, snul niet en vertelde zijn Amerikaanse vriend dat hij geloofde dat 't het woord van God was. Hij zei dat het completer en beter te begrijpen was dan de Bijbel.

Voor het welzijn van zijn volk

Hoewel Kim Ho Jik positief reageerde op de HLD-leringen, geloofde hij nog steeds dat zijn protestantse kerk zichzelf van binnenuit kon hervormen door enige

van de leringen van de kerk over te nemen. Hij begon de diensten van de plaatselijke gemeente te bezoeken, maar bleef ook de protestante diensten bezoeken.

Op broeder Waymans laatste dag aan de Cornell University nam hij net afscheid van enkele vrienden, toen Kim Ho Jik naar hem toe kwam. Broeder Wayman voelde zich ertoe aangezet de Koreaan te vragen waarom hij besloten had zijn thuisland en zijn gezin te verlaten om in de Verenigde Staten te studeren. De Koreaanse student antwoordde dat hij de kennis over voeding die hij aan de Cornell University opdeed, nodig had voor het welzijn van zijn volk.

Broeder Wayman herinnert zich het volgende:

„Ik gaf hem mijn getuigenis [. . .] en zei hem dat hij er volgens mij door de Heer toe aangezet was naar Amerika te gaan [. . .] opdat hij het evangelie kon ontvangen, om het mee te nemen naar zijn volk, als voorbereiding op een groot zendingswerk dat daar uitgevoerd moest worden [. . .] Ik zei hem [. . .] dat als hij weigerde het werk te doen dat de Heer voor hem had [. . .] er een ander verwekt zou worden in zijn plaats.”

Broeder Wayman zag Kim Ho Jik nooit terug, maar hij verliet New York „met de overtuiging dat de Geest die mij dit ingaf, hem ook raakte. Ik zag een veranderde uitdrukking in zijn ogen.”

Kim Ho Jik was inderdaad veranderd. Hij bleef het evangelie begerig bestuderen, maar nu met de doop als doel. Don C. Wood en zijn vrouw Geneal, districts-zendeling in het District Seneca, die hem onderwezen, herinneren zich het volgende: „Zodra wij iets wilden herhalen, hield broeder Kim zijn handen omhoog en zei nadrukkelijk: „Nee, nee, dat heb ik al aanvaard. Laten wij doorgaan.”

Hij was vooral ontvankelijk voor een les over het woord van wijsheid. Toen broeder Wood klaar was met het lezen van afdeling 89 van de Leer en Verbonden, stroomden er tranen over broeder Kims wangen.

„O,” weende hij, „als ik dit nu had geweten toen ik hier kwam. Mijn regering wilde dat ik manieren zou vinden om ons volk goed te voeden, en we wisten niet hoe we dit moesten doen zonder voldoende weiden om het vee op te laten grazen. Mijn hele studie in Amerika is erop gericht manieren te vinden om ons volk te voeden met de granen die de Heer altijd al voor ons gebruik bestemd had.” Broeder Kim aanvaardde de gezondheidswet van de Heer volledig.

Toen de zendelingenlessen allemaal waren gegeven, was broeder Kim niet alleen zover dat hij gedoopt kon worden, maar hij wilde zelfs gedoopt worden op dezelfde plaats waar Joseph Smith en Oliver Cowdery gedoopt waren. Op 29 juli 1951 doopte Joseph A. Dye, gemeentepresident van de gemeente Seneca, de eerste

金
浩
植

Koreaanse heilige der laatste dagen, dicht bij de gedenkplaat in de rivier de Susquehanna ter herdenking van de eerste dopen in de herstelde kerk. Broeder Kim zei dat hij, toen hij uit het water kwam, een stem hoorde die zei: „Weid mijn lammeren, weid mijn lammeren.“ Later schreef hij deze gebeurtenis op, voorin zijn standaardwerken, waar hij onder zijn doopdatum schreef: „Ingegeven woorden – Weid mijn lammeren.“

De hand van een profeet geschud

In september 1951, enkele dagen voordat hij zijn doctoraalstudie afrondde en terugkeerde naar Korea, woonde broeder Kim samen met broeder en zuster Wood het schouwspel op de heuvel Cumorah bij. Die zondag woonden zij een bijzondere getuigenisvergadering voor plaatselijke zendingen in het heilige bos bij. Na de vergadering maakte broeder Kim kennis met David O. McKay, destijds president van de kerk, die de vergadering ook had bijgewoond. „Toen we het bos uitliepen,“ zegt broeder Wood, „hield broeder Kim zijn rechterhand in zijn linker en, met nog natte wangen, zei hij telkens weer: ‚Ik heb de hand van de profeet van God geschud.‘“

Het thuisland van broeder Kim, duizenden mijlen verwijderd van het heilige bos, was nu bezaaid met de restanten van een door oorlog verwoeste beschaving. Duizenden waren gedood, steden en industrieën waren in puin gelegd, de huizen en het bestaan van miljoenen mensen waren vernietigd. Hongerige vluchtelingen woonden in primitieve hutten. Onder deze omstandigheden begon broeder Kim aan het werk van de Heer – zijn lammeren weiden. Maar hij hoefde dit niet zonder hulp te doen.

De oorlog had iets van de kerkorganisatie naar Zuid-Korea gebracht, in de vorm van kerkdiensten van HLD-militairen op de militaire bases. Broeder Kim bezocht deze diensten en begon zijn zendingswerk door de militairen, waaronder enige teruggekeerde zendingen, te vragen zijn gezin te onderwijzen. Zij onderwezen in de Engelse taal en broeder Kim vertaalde. Hij hielp deze officieële zendingen bij het zoeken naar andere onderzoekers. In juli 1952 waren er genoeg Koreaanse onderzoekers om hun eigen zondagschoolvergaderingen te houden, onafhankelijk van de vergaderingen van de militairen.

Toen één van broeder Kims vroegere leerlingen hem vertelde dat zij zwaar depressief was en erover dacht zelfmoord te plegen, zei hij tegen haar:

„Beste zuster, ik heb kennis van een evangelie – een heerlijk evangelie – dat u nieuwe hoop en nieuw leven

kan geven. Als u het bestudeert en tot God bidt, beloof ik u het volgende: gezondheid, geluk, vreugde en een verlangen anderen te helpen deze dingen ook te vinden.“

Zij en haar dochter waren, samen met twee anderen, de eerste dopelingen in Korea. Zij werden op 3 augustus 1952 gedoopt aan het Songdo strand in Pusan. De andere twee nieuwe leden waren een zoon en een dochter van broeder Kim, Tai Whan en Young Sook.

Zijn oudste dochter, Jung Sook, werd in 1953 in een zwembad op de basis Soyon gedoopt. „Het water was warm,“ zegt ze, „maar het weer was bitter koud. Toch was ik zo gelukkig dat ik niet beseftte hoe koud het was.“

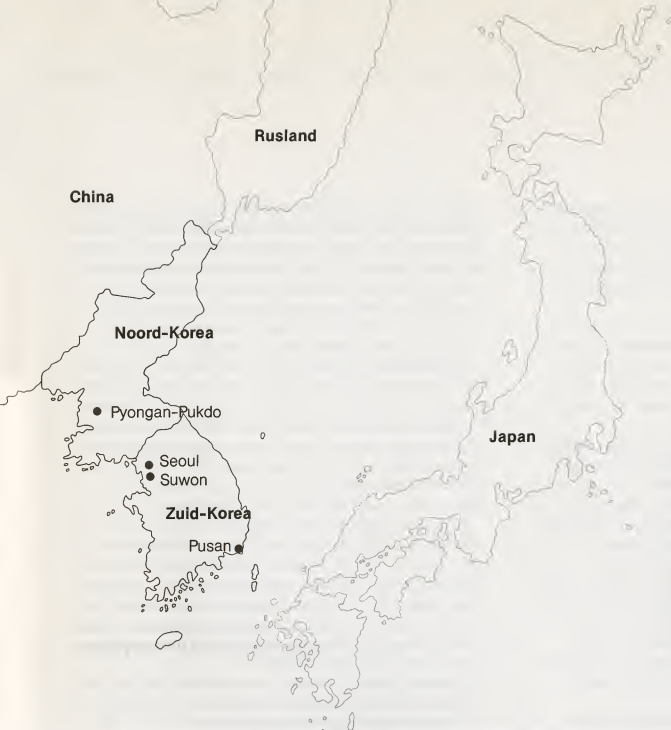
Broeder Kim nodigde wekelijks onderzoekers uit om bij hem thuis lessen over het evangelie te volgen. Hij vertaalde voor de Amerikaanse kerkleden en soms onderwees hij de onderzoekers zelf. Eén van de Koreanen die verscheidene van deze vergaderingen bijwoonde, hoorde broeder Kim meer dan eens zeggen dat „wat dit door oorlog verscheurde land meer dan wat dan ook nodig had, een geestelijke wederopbouw was.“

„Ik vroeg het de Heer“

Terwijl het aantal Koreaanse bekeerlingen gestadig steeg, had broeder Kim ook in zijn wereldlijke bezigheden succes. Hij werd hoofd van de nationale hogeschool voor visserij in Pusan, die door de oorlog niet meer gebruikt was. Binnen enkele maanden had hij het weer in volledig operationele staat teruggebracht, een resultaat dat vele buitenstaanders verbaasde. Tijdens een viering die ter ere van hem werd gehouden, zei broeder Kim tegen de aanwezige ouders en leerkrachten: „Ik kan al deze eer niet aanvaarden. Ik vroeg het de Heer en Hij is degene die het ongelofelijke bereikte.“

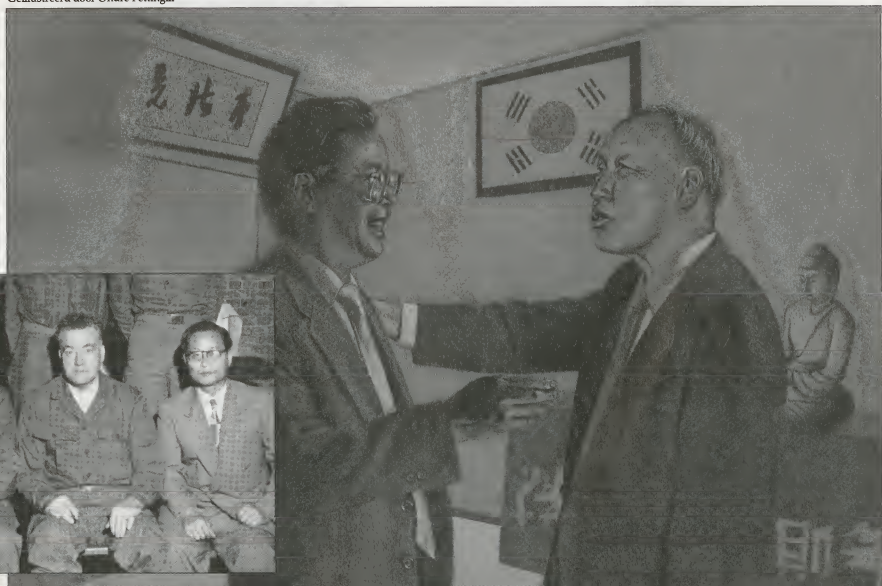
Doordat broeder Kim gezegend was met leiderschapskwaliteiten en met de nederigheid om om goddelijke hulp te vragen, verkreeg hij al gauw invloedrijke posities: hoofd van de veeleltfaculteit van de hoge-

Kim Ho Jik legde aan de president van Korea, Syngman Rhee, uit waarom hij niet onmiddellijk naar de vergadering kon komen – hij maakte eerste zijn taak in de zondagschool af. Ouderling Harold B. Lee, lid van de Raad der Twaalf, (in het midden) en Hilton Robertson, president van het Zendinggebied Northern Far East, ontmoeten Kim Ho Jik in 1950, tijdens een bezoek aan Korea.

金浩植

Gellustreerd door Ondre Pettingill

school van Konkuk; hoofd van de Hong Ik-academie; hoofdvertegenwoordiger van Korea bij de UNESCO; voorzitter van de onderwijscommissie van Seoul; en staatssecretaris van onderwijs voor Zuid-Korea. Hij schreef ook enkele veelgeprezen wetenschappelijke publikaties.

De sociale status die Kim Ho Jik bereikte is zeer belangrijk. Broeder Han zegt: „Het was belangrijk dat zo'n, in politiek en sociaal opzicht, machtig man betrokken was bij de vestiging van de kerk in Korea. Zonder dr. Kim zou [het] enkele decennia vertraagd zijn.”

De toestemming voor een officiële wettelijke status voor de kerk in Zuid-Korea leek inderdaad onwaarschijnlijk. „De naam *mormoon* betekende ‚heiden,‘“ zegt broeder Han. De HLD-zendingen werden in Korea niet toegelaten „omdat zij niet erkend werden [. . .] als fatsoenlijke, christelijke zendingen.”

Broeder Kims benoeming in 1956 tot de onderwijscommissie van Seoul bleek een groot voordeel, omdat toen alle godsdienstige aangelegenheden onder hem ressorteerden. Hij bracht persoonlijk een voorstel voor de commissie voor de wettelijke erkenning van de kerk in Korea. Met zijn aanbeveling werd het voorstel goedgekeurd. „Het was bijna een wonder,” zegt broeder Han.

Kim Ho Jik riskeerde ook zijn reputatie voor het toelaten van HLD-zendingen in Zuid-Korea, hij groep Koreaanse heiligen voor hen garant te staan en er persoonlijk voor in te staan dat zij het Koreaanse volk geen kwaad zouden doen. De eerste twee voltijd-zendingen arriveerden in april 1956 vanuit Japan.

Invoel op het zendingswerk

De positieve invloed die broeder Kim op de eerste generatie Koreaanse heiligen had, was waarschijnlijk net zo belangrijk als zijn invloed op het zendingswerk. Broeder Han, voormalig president van het Zendingengebied Korea en de eerste Koreaan die als regionaal vertegenwoordiger werkzaam was, werd lid van de kerk toen hij nog op de middelbare school zat. In 1956 begon hij de diensten te bezoeken in de gemeente waar broeder Kim zondagsschoolleerkracht was. Hij herinnert zich dat „Dr. Kim de onofficiële patriarchale figuur en geestelijke leider [was] van alle Koreaanse heiligen. Zijn integriteit was een grote bron van kracht voor nieuwe leden en onderzoekers. Wij dachten dan: „Als dr. Kim zegt dat hij dit beginsel aanvaardt, hoeven we ons geen zorgen te maken over zijn oprechtheid.”

„Hoewel hij de staatssecretaris van onderwijs was,

ging hij ook met ons, tieners, om,” zegt broeder Han. „Niemand verwachtte zoiets in de Koreaanse gemeenschap. Iemand in zo'n regeringsfunctie zou zich nooit op die manier met de gewone burgers inlaten, vooral niet met mensen die zo jong en arm waren als wij. Maar hij [. . .] schaamde zich er niet voor met zijn broeders in het evangelie om te gaan, ongeacht leeftijd, ras, sociale positie, titel, of wat dan ook.”

Broeder Kims goede verstandhouding met jongeren bleek van grote waarde te zijn, daar veel nieuwe Koreaanse leden op de middelbare school of universiteit zaten. Rhee Ho Nam, een vroege bekeerling die later nog werkzaam was als zendingspresident en als regionaal vertegenwoordiger, zegt daarover: „Zijn enige doel werd om deze toekomstige leiders van het koninkrijk van God in Korea te onderwijzen.”

Zijn voormalige pupillen zeggen dat broeder Kims effectievere onderwijsmethode zijn voorbeeld was. „Het ging er vlak na de oorlog in de Koreaanse samenleving vrij ruw aan toe,” zegt broeder Han. „Aangezien er niet veel openbaar vervoer was in die tijd, kon je iedere dag als je naar huis ging, luidrechtige ruzies tussen hongerige vrouwen en dronken mannen horen in de huizen waar je langs kwam.”

Maar dr. Kim leedde een hemels leven – er zijn geen andere woorden te vinden voor de manier waarop hij zijn vrouw en zijn gezin behandelde.

Kim Ho Jik vertelde eens het volgende aan een groep Koreaanse heiligen: „Ik zou het niet erg vinden mijn leven te verliezen, of mijn geld of mijn titel, zolang ik maar bij mijn Heiland kan zijn.” Als de luisteraars al aan zijn oprechtheid twijfelden, dan bewezen de gebeurtenissen in zijn leven wel hoe toegewijd hij was aan de dienst van God.

Bijvoorbeeld, hij werd eens uitgenodigd door de Koreaanse omroeporganisatie om in een landelijk programma een lezing te houden over een biologisch onderwerp. „Gedurende de tien minuten dat hij aan het woord was, sprak hij bijna uitsluitend over de kerk,” zegt Pak Jae Am, een leidinggevende functionaris van het regionale kantoor van de presiderende bisschop in Seoul. „Het leek net of hij in zijn zondagsschoolklas stond te spreken.”

Een stoutmoedige verklaring van toewijding

Broeder Kim liet eens op stoutmoedige wijze zien hoe toegewijd hij was aan zijn geloof. Dat gebeurde in een voorval dat deed denken aan iets dat uit het boek Daniël gehaald kon zijn. De Koreaanse president Syngman Rhee besliste op een zondag dat hij dringende advies nodig had van zijn staatssecretaris van

onderwijs. Nadat hij verscheidene uren had gezocht, vond hij Kim Ho Jik in zijn zondagsschoolklas, waar hij een les aan het geven was. Broeder Kim weigerde weg te gaan voordat de les voorbij was. President Rhee, die berucht was om zijn scherpheid, was woedend. Maar broeder Kim legde rustig uit dat hij niets belangrijker vond dan zijn zondagsschoolles en dat hij zich verplicht voelde de les af te maken alvorens aan de oproep van de president gehoor te geven. President Rhee klopte broeder Kim op de schouder en zei: „Goed zo!”

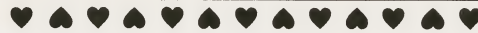
Broeder Kim legde in juli 1956 zijn overheidsfunctie neer „omdat ik meer tijd en energie wilde besteden aan onze kerk”. Hij was president geweest van de Gemeente Yurak-Dong en werd in 1955 de eerste Koreaanse districts-president, welke functie hij tot aan zijn dood bleef uitoefenen. Zijn werk omvatte onder meer het vertalen van verscheidene kerkelijke publikaties van het Engels in het Koreaans.

In 1959 in India vertegenwoordigde broeder Kim Korea op een vergadering van de Verenigde Naties over voedsel en landbouw. Kort na zijn terugkomst had hij een vergadering met broeder Rhee Ho Nam, die merkte dat broeder Kim er vermoeid uitzag. Broeder Kim antwoordde dat hij zich tijdens de conferentie ziek had gevoeld en snel naar huis wilde. Nog geen maand later, op 31 augustus, overleed hij aan een beroerte.

Volgens F. Ray Hawkins, eind jaren vijftig zendingeling in Korea, later zendingspresident, kwamen op broeder Kims begrafenis „de hoofden van bijna alle universiteiten en hogescholen in Korea hun opwachting maken. Ieder van die mannen zei dat broeder Kim hen meer dan eens persoonlijk uitgenodigd had naar de kerk te komen en met hen gesproken had over het evangelie.” Broeder Hawkins volgde de waarneming zou een passend grafschrift zijn: Hoewel hij omging met de elite, was de status van Kim Ho Jik voor hem slechts een werktuig voor de opbouw van het koninkrijk van God.

Hoewel zijn bediening in de kerk slechts acht jaren duurde, was de invloed daarvan op de vestiging van de kerk in Korea niet te meten. Hij was een voorbeeld van een nieuwe soort mormoonse pionier, de soort die het evangelie naar nieuwe landen brengt waar het woord „mormoon” nog onbekend is en de naam De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen nog niet is gehoord. □

金
浩
植

ONZE WEDERZIJDSE LIEFDE

Kathlene Hardcastle

De verschillen in onze huwelijksrelatie,
vormen samen een prachtig
en eeuwig meesterwerk.

Tijdens de negentien jaar van ons huwelijk is ons gezin gezegend met negen geweldige kinderen. Daarnaast waren er voor Craig, mijn man, vele financiële en beroepsmatige teleurstellingen, kreeg ik te kampen met een zwakke gezondheid en vroeg een toenemend aantal verplichtingen buitenshuis om onze beperkte tijd. Naarmate de jaren vorderden, bleef de druk toenemen en kwam de gedachte bij mij op: „Misschien zijn we geen geschikte echtgenoten voor elkaar.”

Het was me ook opgevallen dat als Craig en ik samen uitgingen wij weinig gemeen hadden. Hij wilde bijvoorbeeld naar de bioscoop en ik naar de tempel; of hij wilde naar een voetbalwedstrijd kijken en ik wilde naar een dansavond of een concert.

Ik moet mijn frustratie geuit hebben want op zekere dag herhaalde Craig mijn uitspraak: „Misschien zijn we geen geschikte echtgenoten voor elkaar.” Nu hij het zichzelf hoorde zeggen, zat het hem dwars want de volgende paar dagen bracht hij door met vasten en bidden over onze huwelijksrelatie en onze frustraties.

Op een avond zei hij: „Jij en ik zijn als de hoofdkleu-

ren – rood, geel en blauw. Samen hebben wij alles wat er nodig is voor een geslaagd huwelijk en een eeuwig gezin. Samen komen wij niets tekort. Net zoals de drie hoofdkleuren nodig zijn om alle andere kleuren te vormen, zo zijn jij en ik, met de hulp van onze Hemelse Vader, in staat om onze eigenschappen te combineren en zo een gelukkig, eeuwig huwelijk tot stand te brengen.”

Toen ik hierover nadacht, begon ik onze verschillen vanuit een nieuw oogpunt te zien. Craig straalt liefde uit en ik was daar soms jaloers om omdat ik dat ook graag wilde. Ik heb wel veel liefde in mij, maar blijkbaar slaag ik er niet in om die altijd even minzaam te tonen. Toen ik op een keer tegenover Craig mijn verdriet uitte omdat ik mijn liefde niet zo goed kon tonen, zei hij:

„Maar jij zorgt voor de geestelijke sfeer in ons gezin. Jij leest graag de Schriften en luistert graag naar de algemene conferentie en jij staat altijd klaar om wat je geleerd hebt aan anderen te vertellen.”

Plotseling besepte ik dat Craig en ik elkaar en de kinderen aan het helpen waren. Hij leerde mij hoe uiting

te geven aan mijn liefde en ik vertelde hem wat ik geleerd had in de Schriften en van de profeten.

Als ik nu door mijn dagelijkse bezigheden in beslag word genomen, weet ik Craigs voorstel te waarderen om even samen uit te rusten. En als ik vind dat hij de kinderen teveel helpt met hun karweitjes, brengt hij waardering op voor mijn advies om beter te leren delegeren en hen meer te laten werken. Wij leren ook genieten van de afwisseling; een keer samen t.v. kijken voor hem, dan weer een keer hardop een boek lezen voor mij.

Wij zijn tot de ontdekking gekomen dat wij werkelijk veel gemeen hebben. We houden allebei niet van winkelen bijvoorbeeld. Maar wat belangrijker is, we hebben ontdekt dat wij allebei houden van lange wandelingen, onze kinderen, de kerk, een schoon huis, vers brood en – elkaar! Ik houd van praten, hij van luisteren. Ik ben consequent, volhardend, betrouwbaar en vastberaden; hij is vriendelijk, verdraagzaam, geduldig en onwrikbaar. Wij zijn allebei eerlijk, trouw, toegewijd en één in ons eeuwige doel om de verhoging te bereiken.

Op een ochtend in de celestiale zaal van de tempel dacht ik eraan dat hij en ik als de kristallen prisma's aan de kroonluchter in die zaal zijn, die het licht opvangen en omzetten in al de schitterende kleuren van de regenboog. Onze liefde integreert al onze verschillen in één fijne en eeuwig groeiende relatie.

Wij hebben ontdekt dat we in eenheid groeien zolang wij niet toegeven aan zelfmedelijden, boosheid en egoïsme. En zolang wij geen van beiden opgeven – hij helpt mij als ik ergens tekort schiet, ik help hem wanneer hij neerslachtig is – zullen wij blijven bouwen aan een geweldig huwelijk.

Samen hebben wij de middelen om die droom te verwezenlijken. Wij hebben de gemeenschappelijke taak om ons huwelijk en ons gezinsleven vorm te geven en te laten slagen. Uiteindelijk zal onze beloning het meesterwerk zijn dat wij hebben gemaakt. Wij beslissen zelf hoe mooi dat meesterwerk zal zijn. □

Kathlene Hardcastle is huismoeder. Zij is huisbezoekster in de Wijk Crescent 4 in de Ring Sandy Utah Crescent North.

IK NIET IK ROOK EN DRINK

Joan Atkinson

25 jaar geleden was ik op een dag druk aan het strijken en ik zorgde voor verscheidene kinderen. Tegelijkertijd keek ik naar de televisie en rookte ik een sigaretje.

Er werd aangebeeld. Twee glimlachende heren in kostuum stonden voor de deur. Eén van hen stelde zich voor als de bisschop van de wijk. Ik liet hen binnen en legde uit dat ik op mijn tiende jaar gedoopt was, dat ik nooit erg actief was geweest en dat ik het evangelie niet kende. Een paar maanden daarvoor had ik een kerkvergadering bijgewoond en mijn naam op een presentielijst ingevuld, maar niemand had met me gesproken.

De bisschop glimlachte, keek mij aan en zei: „Ik heb gebeden om een leerkracht voor de jonge vrouwen en de Heer heeft mij hierheen geleid.” Ik zei hem dat hij gek was. Hij bleef echter glimlachen, opende het lesboek dat hij had meegebracht en begon uitleg te geven over de klas.

„Ik weet niet waar u het over hebt?” zei ik. „Ik rook en drink en aan meisjes van zestien kan ik niet lesgeven.”

Hij zei dat ik de eerstkomende woensdag met de lessen kon beginnen. Ik bleef weigeren en hij bleef glimlachen. Ik zei hem dat ik inactief was.

Hij antwoordde: „Nu niet meer.”

Ik zei: „Ik rook.”

Hij antwoordde: „U hebt tot aanstaande woensdag. God heeft u lief. U kunt het!” Hij glimlachte, legde het lesboek neer en ging weg.

Ik was met stomheid geslagen. Toen werd ik boos en riep uit: „U kunt beter iemand anders zoeken, want ik doe het toch niet!”

Ik probeerde het boek te negeren, maar mijn nieuwsgierigheid overwon. Ik las het helemaal door, alle lessen. Woensdag kwam naderbij. Ik kende de lessen uit mijn hoofd. Die woensdag bleef ik volhouden dat ik het niet zou doen, maar op het bewuste uur stond ik wel voor de kerk. Ik beefde van angst. Ik was opgegroeid in een achterbuurt, had gevechten tussen bendes meegemaakt en had voor mijn eten gevechten.

Ik had mijn dronken vader uit de gevangenis gehaald en aan een project voor jeugdreclassering deelgenomen. Ik kon mij overal doorheen slaan, maar nu liet ik mij wel door die bisschop in moeilijkheden brengen. Maar, ik zou hem wat laten zien! Ondertussen zat ik wel in de kapel en liet ik mij voorstellen als de nieuwe leerkracht voor de lauwermeisjes.

In de klas zat ik tegenover twee schatten van meisjes en gaf hun de les woord voor woord, met inbegrip van de 'vragen aan de klas'. Na de les liep ik snel naar huis en hilde. Een paar dagen later werd er aangebeeld en ik dacht: „Mooi, dat is die lachende bisschop die zijn lesboek komt ophalen.” Maar nee, het waren die twee lauwermeisjes. De ene had koekjes meegenomen, de andere bloemen. Zij kwamen binnen en vertelden mij over de wijkleden, over het jonge-vrouwenprogramma en over onze klas. De klas bestond uit zestien meisjes, en ze zaten al een paar maanden zonder leerkracht. Lila en Lois waren de enige actieve leden van de klas. Ik vond die meisjes wel aardig en beloofde volgende zondag met hen naar de kerk te gaan. Na de dienst kwamen zij bij mij eten.

Met hun hulp begon ik de andere meisjes te onderwijzen. Als zij niet naar de kerk kwamen, zochten zij ze op en gaven hun ter plaatse les: op bowlingbanen, in auto's, in slaapkamers en op veranda's. Ik was ervan overtuigd dat als het voor mij belangrijk was, het voor de meisjes ook belangrijk was. Op een keer gaven wij les aan een meisje dat zich in een kast had verstopt. Zij kwam eruit en vroeg: „En hoe zit het dan met mijn vrije wil?”

Ik zei dat ik daar nog nooit van gehoord had en vroeg haar om ons de woensdag daarop les over te geven.

Lila en Lois werden als dochters voor mij. Zij leerden mij naaien, teksten opzoeken en, bovenal, glimlachen. Zes maanden later kwamen er veertien meisjes naar de klas, en een jaar later waren zij allemaal actief. Samen leerden wij bidden, het evangelie bestuderen en anderen helpen. Wij gingen vaak op bezoek in het kinderziekenhuis. Verenigd in liefde lachten en huil-

den wij samen. Vijftien maanden later werd ik jongevrouwenpresidente.

Tijdens het jaar dat ik les gaf, nam ik mij voor om nooit „nee“ te zeggen tegen de bisschop, en dat heb ik ook nooit gedaan. Dit heb ik geleerd van twee zestienjarige meisjes. Later vernam ik dat die glimlachende bisschop de eerste keer dat hij mij thuis kwam opzoe-

ken, even bang was van mij als ik van hem. Hij was ervan overtuigd dat ik niet zou komen opdagen voor die les. Maar ik heb hem het bewijs geleverd – en daar ben ik blij om! □

Joan Atkinson geeft les in een peuterspeelzaal en is moeder van zeven kinderen; zij is lid van de Wijk Pablo Verdes 1 (Californië).

De bisschop glimlachte, keek mij aan en zei: „Ik heb gebeden om een leerkracht voor de jonge vrouwen en de Heer heeft mij hierheen geleid.“ Ik zei hem dat hij gek was.

„U STAAT ONDER ARREST”

Walter M. Horne

Op 25 juli 1928 ging ik langs de deuren in Heilbronn (Duitsland). Toen hoefden de zendelingen nog niet voortdurend bij elkaar te blijven en werkte ik vaak aan de ene kant en mijn collega aan de andere kant van de straat.

Toen ik naar het volgende huis liep, zag ik vlak bij de stoep een man op een stoel zitten. Hij keek nogal vijandig naar mij. In die dagen stonden veel Duitsers wantrouwig tegenover de zendelingen, dus besteedde ik er weinig aandacht aan.

ZEVEN GETUIGEN

getuigden tegen mij.

*Het zag ernaar uit dat ik enkele jaren
in een Duitse gevangenis zou
moeten doorbrengen.*

Toen ik bij de deur van een flatgebouw met een vrouw in gesprek was, hoorde ik achter mij iemand aankomen. Ik draaide mij om en zag een politieagent. In de overtuiging dat hij voor iemand anders kwam, vervolgde ik mijn gesprek.

Tot mijn verbazing legde hij zijn zware hand op mijn schouder en draaide mij om zodat ik hem aankeek.

„U zult met mij mee moeten komen,“ zei hij kalm. „U staat onder arrest.“

Ik was ontzet, maar probeerde mij te beheersen. Ik verontschuldigde mij tegenover de vrouw en zei haar dat ik later terug zou komen.

„Waarom arresteert u mij?“ vroeg ik de agent. Hij antwoordde dat ik ervan beschuldigd werd in een flat te hebben ingebroken waar een kostbaar oud horloge was gestolen.

De politieagent zei dat de aanklager de vorige ochtend had ontdekt dat zijn horloge weg was. Hij beweerde dat buiten hem en zijn gezin ik de enige persoon was die het gebouw was binnengegaan.

Ik herinnerde mij nog dat ik de vorige dag dat gebouw was ingegaan. De begane grond en de eerste verdieping hoorden bij een fabriek, maar op de tweede verdieping was er een appartement. Toen ik het gebouw binnenging, kwam er een jongeman naar mij toe, die vroeg waar ik naartoe ging en wie ik wilde spreken. Ik antwoordde dat ik met de bewoners van de bovenverdieping wilde spreken. Hij zei verder niets en ik ging de trap op.

De deur van het appartement op de tweede verdieping stond op een kier. Toen ik aanklopte, kreeg ik geen antwoord, dus verliet ik het gebouw en ging elders werken.

Ik vertelde dit alles aan de agent. Hij was verbaasd dat hij een zending had gearresteerd.

Toen bracht hij me naar de overkant van de straat bij de man die mij zo vijandig had aangekeken. De tiener die naast de man stond, voelde zich ogenschijnlijk niet op z'n gemak, maar antwoordde toch „ja“ toen de politieman hem vroeg of ik de inbreker was.

Op het politiebureau werd ik bij de commandant gebracht. Er stond mij een politierechtbank, samengesteld uit enkele rechercheurs en agenten in uniform te wachten. In de hoek van het kantoor zaten zeven mensen die allen getuigden dat zij mij het gebouw hadden zien binnengaan.

De ondervraging duurde een uur en ik beantwoordde iedere vraag eerlijk en openhartig, met een gebed in mijn hart dat de Heer mij zou helpen.

Vervolgens getuigden de zeven getuigen tegen mij. Zij verklaarden allen dat, behalve het gezin, ik de enige was die de vorige dag naar het appartement op de tweede verdieping was gegaan. Het zag ernaar uit dat ik enkele jaren in een Duitse gevangenis zou moeten doorbrengen.

De commandant vroeg of ik iets ter verdediging wilde aanvoeren. Ik bad ernstig om hulp en begon, aanvankelijk aarzelen en in gebroken Duits, aan de aanwezigheid uit te leggen dat ik in Duitsland op zending was. Plotseling begon ik het evangelie te prediken. Ik kreeg een eigenaardig gevoel en gaandeweg begon ik de controle over mijn tong, armen en gezichtsspieren te verliezen.

De Heilige Geest was mij te hulp gekomen. Ik begon de taal vloeiend te spreken, met zelfvertrouwen en macht. Toen ik mijn getuigenis 45 minuten later afsloot, zakte ik bijna in elkaar van uitputting. Zeker een minuut lang was het doodstil in de kamer.

Toen zei de commandant eenvoudigweg: „Deze man heeft het horloge niet gestolen.“

Hij stelde veel vragen over mijzelf en de kerk. De vijandige sfeer in de kamer was verdwenen. Hij wendde zich tot een rechercheur en zei: „Ga met deze jongeman naar zijn kamer en onderzoek zijn persoonlijke bezittingen. Als u het horloge niet vindt – en daar ben ik zeker van – laat hem dan vrij. Maak een einde aan deze dwaasheid.“

Op weg naar mijn kamer stelde de rechercheur mij vele vragen. Tegen de tijd dat wij mijn kamer bereikten, had ik in 't kort het zendingsprogramma, het Boek van Mormon en onze visie op Christus uitgelegd.

De rechercheur vond twee horloges in mijn bureau. De ene was stuk, de andere was een goedkoop horloge van mijn collega. Toen hij wegging, verzekerde hij mij dat ik altijd contact met hem kon opnemen als ik nog hulp nodig mocht hebben tijdens mijn verblijf in Heilbronn.

Ik slaakte een zucht van verlichting en uitte een dankgebed: de macht van de Heilige Geest had zich op wonderbaarlijke wijze gemanifesteerd. Die dag zal ik nooit vergeten. □

IEDER KIND IN MIJN KLAS ONDERWIJZEN

*Het gezicht van
Robert betrok meer
en meer.*

Dixie Casper Nelson

Het begon als een gewone les in het jeugdwerk. Ik stond voor mijn klas van achtjarige jongens en meisjes en vertelde een verhaal over één van de hedendaagse profeten. Daarna stelde ik een vraag over de moraal van het verhaal. Iedereen in de klas wilde antwoord geven – iedereen, behalve Robert.

Ik vond het niet zo erg. Hij was nieuw in de klas en misschien was hij te verlegen om op zijn eerste dag al iets te zeggen. Maar toen het antwoord werd gegeven en we erover spraken, merkte ik dat het gezicht van Robert meer en meer betrok. Hij begreep niet waar we het over hadden.

De zondag tevoren had ik de les die ik had voorbereid, niet helemaal kunnen geven. Ook nu had ik niet veel tijd meer over en ik maakte mijzelf wijs dat ik de andere kinderen niet kon laten wachten tot ik alles opnieuw aan Robert had uitgelegd. Ik besloot om door te gaan met de les. Waarschijnlijk zullen wij dit onderwerp nog wel eens bespreken, dacht ik.

Ik keek nog eens rond om mij ervan te overtuigen dat de anderen het begrepen hadden. Toen mijn ogen die van Robert kruisten, stond mijn hart stil.

Even leek het alsof zijn gezicht vervaagde en ik in de plaats ervan dat van Sam, mijn driejarig zoonje, zag. Als aan de grond genageld, bleef ik Robert aanstaren, alsof ik die verandering opnieuw verwachtte. Noch toen, noch later is dat opnieuw gebeurd.

Toen ik die avond over het voorval nadacht, begon ik schuldgevoelens te krijgen. Plotseling keek ik vijf jaar in de toekomst; Sam zat op Roberts stoel en een andere leerkracht had mijn plaats ingenomen. Zij vertelde hetzelfde verhaal dat ik had verteld en kreeg van Sam dezelfde reactie die ik van Robert had gekregen.

Zij keek naar Sam en merkte dat hij het niet begreep. Toch ging zij verder met de les, terwijl zij zichzelf ervan overtuigde dat 'wij dit onderwerp waarschijnlijk nog wel eens zullen bespreken en dat hij het dan misschien zal begrijpen'.

Ik zag Sam alleen op zijn stoel zitten, zijn voeten raakten de vloer niet. Ik zag hoe verward hij daar zat terwijl de andere kinderen van de klas de les vervolgden.

Toen begreep ik wat ik gedaan had. Ik was aan een kind van God voorbijgelopen, gewoon omdat ik niet geïnteresseerd was. Ik had een belangrijk leermoment voorbij

laten gaan. Ik had de gelegenheid gehad om een kind dichter bij zijn Hemelse Vader te brengen, maar had de kans niet benut.

Ik ben de les die ik die dag geleerd heb, nooit vergeten: alleen als ik mijn best doe voor *alle* kinderen die ik onderwijs, kan ik bid-

den dat een andere leerkracht het beste van zichzelf zal geven voor mijn kind.

Kom tot Christus:

Het Boek van Mormon wijst de weg

Als ik aan de Heiland denk, stel ik Hem voor met een zachte glimlach op het gelaat, met zijn "armen der barmhartigheid (...) uitgestrekt" naar alle mensen. En ik hoor Hem zeggen: 'Komt tot Mij, en gij zult eten van de vrucht van de boom des levens; ja, gij zult vrijelijk eten en drinken van het brood en het water des levens' (Alma 5:33-34).

Jezus van Nazaret is de Christus. Van dit feit getuigt ik. Hij is onze Heer en Heiland; Hij is de 'Bron en Voleinder van [ons] geloof' (Moro. 6:4). Hij is 'de opstanding en het leven' (Joh. 11:25). En zijn naam is de enige naam 'waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen' (Mos. 3:17). Vandaar die prachtige en goddelijke bede: 'Komt daarom tot Mij, en wordt zalig' (3 Ne. 12:20).

De kern

De kern van de zaak is dus niet of wij tot Christus moeten komen. Dat is een gegeven. De brandende kwestie is: Hoe komen we tot Hem?

Het antwoord op deze vraag staat in het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus. Over de laatste dagen en over de kennis die aan de andere volken gegeven zou worden, schrijft Nephi: "... [zij] zullen tot de kennis van hun

Verlosser komen en van de waarheid van Zijn leer, *zodat zij zullen weten, hoe tot Hem te komen en zalig te worden'* (1 Nephi 15:14, cursivering toegevoegd). Nephi doelde op de instructies die in het Boek van Mormon staan en die duidelijk het pad aanwijzen dat tot Christus voert.

Hoe

In het Boek van Mormon worden gerichte instructies gegeven die, als ze worden opgevolgd, ons dichter brengen tot de Meester en de eeuwige vreugde die hij biedt. Enkele instructies zijn:

1. *Kom tot de kennis van [de] Verlosser en van de waarheid van Zijn leer* (1 Ne. 15:14)

2. *Zoek Jezus*, 'van Wie de profeten en apostelen hebben geschreven' (Ether 12:41)

3. *Bekeer u* en onthoud u van alle goddeloosheid (Moro. 10:32; 2 Ne. 2:10)

4. *Kom op het enge en smalle pad* door de poort van bekering en de doop (2 Ne. 31:17, 18)

5. *Heb God lief* 'met al uw macht, verstand en sterkte' (Moro. 10:32)

6. *Onderhoud 'de geboden des Vaders'* (2 Ne. 31:10)

7. *Volg Christus* en doe de dingen 'die gij [Hem] hebt zien doen'; breng 'werken der gerechtigheid' voort (2 Ne. 31:12, Alma 5:35)

8. *Geef 'uw gehele ziel* als een offerande' aan Hem (Omni 26)

9. *Volhard* in 'vasten en gebed' (Omni 26)

10. *Waarschuw, leg uit, vermaan, onderwijs en nodig allen uit tot Christus te komen* (LV 20:59)

11. *Kom 'met vol voornemen des harten'* (Jakob 6:5)

12. *Streef standvastig voorwaarts en volhard tot het einde toe* (2 Ne. 31:20)

Ja, elke tekst die we lezen, elke bekeringsdaad, elk gebod dat we naleven, elk verbond dat we nakomen, elk gebed dat we opzenden, elke vriendelijke daad die we doen, elk getuigenis dat we afleggen, en elk recht-schapen werk dat we verrichten brengt ons weer een stap dichter tot Christus.

Klaar of niet

Sommigen hebben de goddelijke uitnodiging aanvaard en proberen tot Christus te komen. Anderen weigeren gehoor te geven aan deze beden en keren zich af. Maar de dag komt dat

Ouderling Carlos E. Asay, gebiedspresident

allen voor Christus zullen staan om geoordeeld te worden, of ze klaar zijn of niet.

Mogen we ons voorbereiden op die oordeel-dag door elke dag dichter tot Christus te komen. Mogen we het Boek van Mormon bestuderen en het pad volgen dat God heeft aangegeven, zodat we eens kunnen zeggen:

'En ik ga spoedig naar mijn rustplaats, die bij mijn Verlosser is; want ik weet, dat ik in Hem zal rusten. En ik verblijf mij in de dag, wanneer mijn sterfelijkheid onsterfelijkheid zal aandoen, en ik voor Hem zal staan; dan zal ik Zijn aangezicht met blijdschap zien, en Hij zal tot mij zeggen: Kom tot Mij, gij gezegende, er is een plaats voor u bereid in de woningen mijns Vaders. Amen' (Enos) 27.

Van de gebiedsvertegenwoordigsters van de algemene besturen

Helene Ringger

Colleen Asay

Marilyn Lasater

Geliefde zusters

We zijn erg blij dat wij als lid van de algemene besturen van de drie vrouwen-organisaties in de kerk de mogelijkheden hebben om u elke maand een gedachte mee te geven over de ZHV, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk.

Telkens als wij naar ringen in Europa reizen, valt ons een paar dingen op: - U verricht veel goed werk. - U bent van goede wil en u verliest ons gemeenschappelijk doel niet uit het oog, al zijn de omstandigheden soms moeilijk. - U doet veel moeite om de programma's aan te passen aan de behoeften van de zusters en de kinderen. Dit laatste, het aanpassen van de programma's aan de behoeften, is nodig omdat er in Europa veel verschillende talen en culturen zijn.

Taal- en cultuurbarrières veroorzaken veel problemen voor de mens en ook voor de kerk. Neem het woord

'eenheid', het woord waar we het vandaag over willen hebben. Het heeft in de verschillende Europese talen een heel uiteenlopende klank: 'einigkeit, unione, union, unidate, eenheid, einghed, ykseys, enighet, unity.'

Maar onze Hemelse Vader wil dat wij een eenheid vormen, ondanks alle verschillen in taal, nationaliteit en cultuur. De leringen van onze Heiland maken ons van deze eenheid bewust en geven ons een gemeenschappelijke godsdienstige en geestelijke basis. Maar we moeten niet proberen 'ons een naam te maken' (Gen. 11:4), maar we moeten alles doen voor de eer van onze Schepper en voor het welzijn van onze medemens. Door ons werk in onze ringen en wijken brengen wij eenheid tot stand. De hulporganisaties die door ons zusters geleid worden, spelen hierbij een belangrijke rol. Wij zijn de

partners van de priesterschapsdragers en streven met hen een gemeenschappelijk doel na. President Spencer W. Kimball heeft de zusters als volgt aangespoord:

'Wij willen niet dat onze vrouwelijke heiligen stille of beperkte deelgenoten van die eeuwige opdracht zijn! Wees alstublieft een volledige partner die iets bijdraagt' (*De Ster*, mei 1979, blz. 51).

De kracht van de ZHV, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk ligt in twee eigenschappen:

1. De doelstelling van de organisatie;
2. Het vermogen om met andere hulporganisaties samen te werken, om hun belang te onderkennen en om hen sterker te maken en te laten groeien.

We zullen proberen dit

beginsel eenvoudig weer te geven. De hiernaast afgebeelde ronde vlakken stellen de drie organisaties voor.

De bovenste drie vlakken geven geen verband aan en dus geen eenheid. We lopen het gevaar concurrent te worden in plaats van medewerker. Werk en roepingen mogen geen doel op zich worden of een middel om eerzucht te bevredigen. Niemand is een eiland, zeggen we. Dit geldt niet alleen voor mensen, maar ook voor organisaties.

Hoe kunnen we de vlakken eenheid laten uitbeelden?

De onderste drie vlakken overlappen elkaar. Het zwarte gebied geeft aan dat de drie organisaties een raakvlak hebben, een gemeenschappelijk doel: het getuigenis versterken van de zusters, de jonge vrouwen en de kinderen, en hen te helpen om bij hun Hemelse

Van de Europese redactie

Beste lezers

Sinds november vorig jaar bevat Kerknieuws artikelen van of over Europese leden. Dit gebeurt op verzoek van het gebiedspresidium. In 1989 blijven we hiermee doorgaan. We hopen dat deze artikelen de Europese leden zullen sterken in hun verlangen om het evangelie van Jezus Christus na te leven.

De volgende rubrieken zullen regelmatig verschijnen:

Rubriek	Toelichting
Van het gebiedspresidium	Een maandelijks boodschap aan de leden van de kerk in Europa.
Van de vertegenwoordigers van de algemene besturen	Een maandelijks boodschap aan de zusters in de ZHV, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk.
Profiel	Artikelen over leden van de kerk.
Het evangelie verkondigen De heiligen vervolmaken De doden verlossen	Artikelen van Europese leden over de drieledige zending van de kerk.

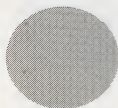
Van tijd tot tijd zullen wij voor de variatie ook nog andere artikelen publiceren. Ieder lid van de kerk die een artikel wil schrijven, wordt hier van harte toe uitgenodigd. Stuur uw artikelen naar

Kerkelijk vertaalbureau
Postbus 224
3430 AE Nieuwegein
Nederland

Wij hebben positieve reacties ontvangen op de artikelen die inmiddels gepubliceerd zijn. Mocht u suggesties hebben of meer informatie willen, neem dan contact op het met Kerkelijk vertaalbureau (tel. 03402-40260).

Wij hopen dat onze artikelen u in 1989 veel leesplezier zullen bezorgen en u tegelijkertijd tot nadenken zullen stemmen.

De Europese redactie

Jonge-vrouwen

ZHV

Jeugdwerk

ZHV

Jonge-vrouwen

Vader terug te keren. Hopelijk zal elk jeugdwerkmeisje eens naar de jonge-vrouwen gaan en op haar achtste lid worden van de ZHV. En als de zusters in de ZHV hun kinderen naar het jeugdwerk sturen, is de cirkel rond. Daarom moeten we samenwerken en elkaar steunen, begrijpen en beter leren kennen.

Alleen kunnen we het niet, maar als we samenwerken is ons beloofd dat wij kracht, moed en vertrouwen zullen ontvangen, zelfs onder moeilijke omstandigheden. Paulus sprak over deze eenheid in zijn zendingbrief aan de Efeziërs:

'[Ik] vermaan u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijeren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes' (Ef. 4:1).

Naast die vrede en die eenheid die wij in de wereld moeten brengen, wensen wij u de zegeningen van onze Hemelse Vader toe.

Met vriendelijke groeten

*Colleen Asay
Helene Ringger
Marilyn Lasater*

Opbouwende halfjaarlijkse conferentie

Op zondag 30 oktober j.l. bezochten Coen Heijdemann en Merryn Jongkees de halfjaarlijkse conferentie van het District Antwerpen. Voor Kerknieuws maakten zij de volgende reportage.

Zondagochtend kwart voor tien. Het wordt al aardig druk in het Cultureel Centrum Strombeek, even buiten Brussel. De Vlaamse leden en belangstellenden komen via een met kunstwerken opgeluisterde entree in een zaal die zo langzamerhand goed gevuld raakt, maar toch opvallend rustig is. Een prettig begin.

Aanwezig op deze conferentiebijeenkomst zijn onder meer regionaal vertegenwoordiger J.P. Jongkees, die de conferentie presideert, zendingspresident J. van Ry en zijn echtgenote, en districts-president J. Huysmans, die deze bijeenkomst leidt. Na de districtsaangelegenheden kondigt hij twee leden aan die in het afgelopen half

jaar geleden gedoopt zijn en nu hun getuigenis geven. Broeder C. Arijns en daarna zuster A. van Hove vertellen over hun bekering tot het evangelie. Hun enthousiasme is verfrissend en hun woorden creëren een geestelijke sfeer.

Broeder A. Mesotten, president van de Gemeente

Leuven, is de eerste die het thema van de vergadering behandelt: "Wanneer de Zaligmaker zal verschijnen, zullen wij Hem zien, zoals Hij is" (LV 130:1). President Mesotten laat de leden zichzelf afvragen hoe zij met elkaar omgaan. Hij wijst ons erop dat wij nu bepalen hoe wij de eeuwige heerlijkheid zullen ontdekken - afhankelijk van ons gedrag zullen wij voortkomen in de opstanding der rechtvaardigen of der onrechtvaardigen (zie LV 76:16, 17). Hij spooft de leden aan hun karakter zo te vormen dat zij in liefde met elkaar samenleven. "Dan zal de wederkomst van Jezus Christus een heerlijk moment zijn", aldus president Mesotten.

De volgende spreker,

broeder G. Staepels, gaat in op de verschillende heerlijkheden die wij kunnen beërven. Hij vergelijkt ze met woningen die wij kunnen kopen, respectievelijk een landhuis, een "grauw rijtjeshuis" en een tent. Om het landhuis te kunnen kopen, het enige huis waar wij als gezin samen mogen wonen, moeten wij ons laten dopen, de geboden onderhouden en tot het einde toe volharden. Als wij goed leven, dan zullen wij alles ontvangen wat de Vader heeft, waaronder de "sleutel tot het landhuis voor ons hele gezin".

President J. Huysmans besluit het eerste toespraken-gedeelte. Hij herinnert de aanwezigen aan de opdrachten die in de bijeenkomsten op zaterdag besproken zijn:

een goede huwelijkspartner zijn, de kinderen leiden, voor een jaarvoorraad en een vluchtpakket zorgen, dopen-lingen begeleiden, familie-geschiedenis bijhouden, tempelwerk doen, de volti-jzendingen steunen en zelf zedingswerk doen. Hij spoort de leden aan alle opdrachten uit te voeren, maar: één voor één. Onder gebed bepaalt men welke stap prioriteit heeft, waarna men zijn taken één voor één vervult. Er zijn echter twee zaken waar men zich direct geheel om moet werpen (en hij verwijst naar de dwaze maagden die te laat olie gingen bijhalen): 1) een

nauwe band ontwikkelen met God en 2) zich vergasten aan het woord van de Heer (schriftstudie). Hij maant de leden de aansprin-gen van hun kerkleiders serieus te nemen: "Wij hebben niet meer profeten nodig, maar betere oren om te luisteren."

Tot besluit van zijn toespraak wordt aan de lijst opdrachten nog één toegevoegd: wees dienstbaar. Aan de hand van een persoonlijk voorbeeld illustreert hij dat wij niets zijn zonder naasten-

liefde. "Als we naastenliefde hebben, worden we ware zonen Gods, want ons hart is dan vol reine genegenheid", aldus de spreker.

Na de tussenlofzang spreekt zuster C. van Ry, vertaald door broeder J. Peeters, over onze zending: ons voorbereiden Christus te ontmoeten. Zuster van Ry vertelt hoe fijn het was om kort daarvoor een heel gezin te hebben zien dopen en te bedenken dat zij over een jaar naar de tempel kunnen gaan om verzegeld te worden. Dankzij de tempel kunnen wij onszelf en tot op zekere hoogte onze voorouders voorbereiden om Christus weer te ontmoeten. Het is haar wens dat de broeders en zusters door Gods plan voor onze eeuwige verhoging één zullen worden met Hem en in staat zullen zijn te voldoen aan Gods doel: ons eeuwige leven tot stand te brengen.

Regionale vertegenwoordiger J. P. Jongkees volgt en verwoordt zijn ontroering over de getuigenissen van de recente bekeerlingen, die tenslotte toch hun gehele levensstijl hebben moeten veranderen. Hij vertelt over het moment dat hij zelf

beseft dat hij zijn leven moest veranderen en over de ontmoeting met een vriend van zijn vader, broeder Piet Vlam, die hem het Boek van Mormon liet lezen. Dit opende voor hem de weg naar het evangelie. Ouderling Jongkees moedigt de aanwezigen aan dit evangelie, waarvan wij het licht reeds hebben, ook te laten zien aan de wereld. Hij moedigt hen aan het Boek van Mormon goed te lezen, daar het tot ons is gericht en het volgen van de leerstellingen ervan ons voorspoed brengt. Als wij dat doen en de Geest zoeken, zullen wij Hem vinden. Tot besluit moedigt hij de aanwezigen aan geregeld te vasten: "Laten wij eens bewust onze overvloed opzij zetten om tot God te naderen."

Na deze geestelijke toespraken verzorgt zuster Y. Van Uytvanck voor een passend muzikaal intermezzo. Begeleid door zuster Inge Baetens zingt zij "Solvejgs lied" uit de tweede "Peer Gynt"-suite van Edvard Grieg.

Slotspreker is zedingspresident J. van Ry. Zijn toespraak staat in het teken van het gebed. De Heiland

gebood ons te bidden om motivatie en om zijn Geest. Zonder dagelijks gebed heeft verleiding meer vat op ons. President Van Ry moedigt de priesterschapsdragers aan persoonlijk en met hun gezin te bidden, samen de Schriften te lezen en een voorbeeld van liefde en nederigheid te zijn voor de kinderen. Het gebed heeft eenheid en liefde in zijn eigen gezin met vijf kinderen gebracht. "Het is niet mogelijk met haat of andere kwade gevoelens uit de geknielde gebodshouding op te staan", aldus president Van Ry.

Na het slot verlaat men ordelijk de zaal. Na zo'n opbouwende bijeenkomst is het prettig om nog wat na te praten met de Vlaamse leden en te voelen dat de liefdevolle omgang, waarover in de toespraken gesproken werd, voor hen niet meer dan een natuurlijk uitvloeisel is van het evangelie waarvan zij zoveel zijn gaan houden.

Coen Heijdemann

Haardvuuravond Gemeente Kortrijk

De kleine gemeente Kortrijk mocht op donderdag 17 november j.l. leden uit enkele andere gemeenten verwelkomen (Gent, Sint-Niklaas en Mechelen) ter gelegenheid van een haardvuuravond over het onderwerp 'de schepping'. Gastspreker was broeder Hans Noot, regionaal coördinator van CES.

Tijdens zijn voordracht verklaarde broeder Noot de begrippen 'schepping' en 'evolutieer'. De evolutieer, gebaseerd op de theorieën van Charles Darwin, vindt momenteel in de wereld veel opgang. Volgens deze leer is het ontstaan van het leven een 'toevalstreffer' geweest, waarna uit het zo

ontstane organisme door differentiatie en natuurlijke selectie de huidige levensvormen voortkwamen. Broeder Noot wees er echter op dat, hoewel veranderingen binnen een bepaalde soort zeker voorkomen, evolutie van primitieve organismen tot complexere nog steeds niet aangetoond is.

Na een zeer interessant betoog formuleerde broeder Noot de slotconclusie, namelijk dat het ondenkbaar is dat de mens en de hele schepping bij toeval zijn ontstaan. Wij stammen niet af van lagere levensvormen, maar van God, onze Hemelse Vader. Hij heeft ons op aarde geplaatst met het doel om eenmaal als Hij

te worden. Jezus Christus is hierbij ons grote voorbeeld.

Dit was in een notedop de inhoud van broeder Noots presentatie. Onder het genot van een gebakje en een drankje kon men vragen stellen, waarna men voldaan huiswaarts keerde.

A. Doornaert

Nieuwe leiders

Almelo

Gemeentepresident:
Frederik Erwin Brandenburg, 32,
van beroep systeemanalyst.
Hij is getrouwd met Yvonne Hoek;
zij hebben een zoon.

Nijmegen

Gemeentepresident:
Johannes Diedericus Theodorus Noot, 32,
van beroep regionaal coördinator CES.
Hij is getrouwd met Margriet Noot;
zij hebben drie zoons.

Moeder-dochterdag Ring Den Haag

Op zaterdag 12 november j.l. werd in Rotterdam-Noord de moeder-dochterdag van de Ring Den Haag gehouden. Uit bijna alle wijken en gemeenten waren moeders met hun dochters aanwezig om het veelbelovende programma mee te maken.

Er waren drie korte presentaties van meisjes en hun moeder. Zuster Westra en haar dochter Geertuide spraken over de speciale band die moeder en dochter met elkaar hebben. Ze illustreerden dit door te vertellen over de kostbare momenten die zij dagelijks samen hebben. Zuster Keuter en haar twee dochters Marliese en Miriam lieten ons zien dat alle dochters wel eens problemen hebben met hun moeder, maar dat die problemen vaak heel

gemakkelijk op te lossen zijn. Zuster van de Peppel en haar dochter Linda hadden een prachtig gedicht gemaakt over de plaats die moeders en dochters in de wereld hebben. Het is een band die ondanks alles sterk blijft en in het celestiale koninkrijk vervolmaakt wordt.

De Gemeente Gouda verzorgde een muzikaal intermezzo van twee

zelfgeschreven nummers. Het eerste nummer ging over integriteit, de zevende waarde van de jonge vrouwen; het tweede over de moeder en haar taak.

Onze ringpresident, broeder Van Oudheusden, was de laatste spreker. Hij sprak over de relatie die zijn vrouw met zijn dochters heeft, maar vertelde daarbij dat hij zelf ook een sterke band met zijn meisjes

onderhoudt. Hoewel de presentaties en toespraak niet lang waren, sprak er wederzijds respect en liefde uit, het was fijn om te voelen dat er een unieke band is tussen moeder en dochter, vooral in een tijd waarin veel relaties stuklopen.

Na het geestelijke gedeelte gingen we naar de recreatiezaal, waar we een versnapering kregen aangeboden en waar bermuda's geshowd werden om de moeders en dochters te laten zien wat de nieuwe kampmode wordt. Nu er zelf een maken ... Het duurde niet lang of de naaimachines ratelden er op los. Iedereen hielp iedereen om de bermuda's voor het einde van de middag af te krijgen en het was leuk om te zien dat uit een vormloze lap stof een kleurige bermuda gehaald werd, die zelfs nog gedragen kon worden.

Aan het einde van de middag werd het gemaakte geshowd en er werd enthousiast geklapt. Maar de onbetwiste ster van de middag was de persoon met de mooiste knieën: president Van Oudheusden. Het geklap en gefluit was niet van de lucht ...

Na het avondeten werd tevreden geconstateerd dat het een zeer geslaagde dag was geweest. Ik wil graag het JV-presidium danken voor de tijd en moeite die zij zich getroost hebben om deze dag tot een fantastisch succes te maken.

Nathalie Mooij

HLD-scouts helpen Afrika

Foster-Parentsproject voor Zimbabwe

J.H. Kirschbaum-zur Kleinsmiede

In het septembnummer van *De Ster* heeft u kunnen lezen over de activiteiten die in de komende maanden door de scouts en de jonge vrouwen op touw worden gezet om voor de organisatie Foster Parents Plan geld in te zamelen voor een rijdende kliniek voor Zimbabwe (het vroegere Zuid-Rhodesië). Het benodigde bedrag is f 60.000,-. Toen mijn man van een van de eerste comitévergaderingen thuiskwam en over dit plan vertelde, werden onze vakantieplannen meteen 'geboren'. Wij besloten naar Zimbabwe te vliegen om

het werk van Foster Parents Plan te inspecteren en ons te overtuigen van de noodzaak om daar de helpende hand te bieden. Woensdag 7 september j.l. reisden wij af naar Afrika.

Voor we ons naar het werkgebied van Foster Parents Plan begaven, gingen we op zoek naar de zendingspresident daar,

J. Hamstead (voor velen bekend van de Londen-tempel), die ons vertelde hoe het met de kerk in Zimbabwe is gesteld. Een korte impressie:

In Zimbabwe (elf keer de oppervlakte van Nederland, met nog geen tien miljoen inwoners) zijn twee districten met totaal negen gemeenten. Acht van die

gemeenten worden geheel door Afrikaanse leden gedragen. Zendingen uit het buitenland krijgen geen verblijfsvergunning, omdat de regering zoveel mogelijk functies en al wat daarmee samenhangt, door de Afrikaanse bevolking wil laten vervullen. Er zijn momenteel al acht zendingen uit Zimbabwe in het zendingsveld. Het ligt in de bedoeling om ongeveer dertig zendingen vanuit Zimbabwe op zending te sturen. Wij gingen 's zondags naar de diensten in een dorp in het goudmijn-gebied (circa zeventig kilometer buiten de hoofdstad), waar we ons tussen de 78 Afrikaanse leden bijzonder prettig voelden. En zingen dat deze broeders en zusters kunnen, steeds driestemmig! Dankzij president en zuster Hamstead kregen we een uitnodiging om aanwezig te zijn op een landelijke wedstrijd van traditionele dansgroepen; iets waar je als toerist niet gauw een kans voor krijgt.

Het hoofddoel van onze reis, het werk van Foster Parents Plan (FPP), kwam de volgende drie dagen aan bod. De leiding van hun kantoor in Mutare (een stadje met 70.000 inwoners dat op vier en een half uur met de bus oostwaarts van de grens met Mozambique ligt) had een keurig

Een van de negen gemeente in Zimbabwe: Bindura.

programma voorbereid. We werden naar de ministeries van volksgezondheid en van landbouw gebracht, en naar een onderafdeling van het ministerie van verkeer. Uit de gesprekken met hoofd-ambtenaren van deze ministeries kwam de goede samenwerking tussen FPP en de regering duidelijk naar voren.

FPP, dat uit de hele wereld geld ontvangt van zg. pleegouders, besteedt dit geld niet aan de pleegkinderen, maar aan de dingen die voor betere levensomstandigheden van het gezin en voor een leefbare omgeving nodig zijn. Er worden in eerste instantie zoveel mogelijk drinkwaterputten geslagen, waardoor de hygiëne op een hoger peil komt en veel voorkomende ingewandziekten kunnen worden voorkomen.

Materialen worden door FPP ingekocht en terplaatse afgeleverd, terwijl de regering zorgt voor vaklieden en de bevolking aan het werk zet om te graven, pompen te installeren, ziekenhuisjes te bouwen, bomen te planten, dammen te maken om erosie tegen te gaan, bruggen te bouwen, en scholen en vooral w.c.'s te verbeteren. Met een terreinwagen zijn wij bij allerlei projecten geweest, en met behulp van de FPP-tolk hebben wij met mensen

Ballonnenwedstrijd voor 'HLD-scouts helpen Afrika'.

kunnen spreken. Elke avond werkten we moe maar voldaan onze aantekeningen uit. Door ons bezoek aan dit gebied zijn wij er geheel van overtuigd dat een helpende hand hier nodig en gerechtvaardigd is.

Met deze excursie was ons bezoek echter nog niet afgelopen. In Mutare bezochten we een school van ongeveer 1.300 leerlingen. De uitnodiging hiertoe hadden we ontvangen van een docente die we in Harare (het vroegere Salisbury) hadden ontmoet. We leerden er veel over het Afrikaanse onderwijssysteem. Wederom een kort overzicht:

De lagere school duurt zeven jaar, dan volgt eventueel nog een opleiding van vijf jaar, waarna - als voorbereiding op de universiteit - nog twee jaar voortgezet onderwijs wordt gegeven. Al het onderwijs is twee-

talig, Engels en de taal van de hoofdstad.

De ontvangst door de school was ontroerend en heeft zeer diepe indruk op ons gemaakt.

Het bezoek aan de school was onze laatste activiteit voor ons project in Afrika. Inmiddels is ook buiten de kerk belangstelling getoond voor dit project. Een snackbar in Den Haag vierde in oktober haar vijfjarig bestaan en besloot in het kader hiervan het project te steunen. We leerden er veel over het Afrikaanse onderwijssysteem. Wederom een kort overzicht:

We zullen u regelmatig op de hoogte houden over de opbrengsten van bazars, auto's wassen, diaprojecties en alle activiteiten die door de jongelui worden ondernomen. Als we er hard tegenaan gaan, komt de kliniek voor Foster Parents Plan er sneller dan we hadden gedacht. Bijdragen voor dit project kunnen gestort worden op girorekening 29.25.567 ten name van 'HLD-scouts helpen Afrika' te Heemstede.

*Scouting in Gouda***Gordon B. Hinckley-groep opgericht***Carlo Bos*

Op 4 november werd in de Gemeente Gouda, onder grote belangstelling van ouders en leden, de Gordon B. Hinckley-groep opgericht.

De scouts hadden zich onder leiding van broeder Martin Smink perfect voorbereid. De avond begon

met de installatie. Zonder uitzondering kenden de scouts de belofte uit hun hoofd. Daarna volgden presentaties van de jongens over kaart en kompas, EHBO, overleven en morse. Waar mogelijk werden de aanwezigen bij de presentaties betrokken.

Scoutleider Martin Smink

zal met de jongens veel (buiten)activiteiten organiseren. Het gaat tenslotte niet om de theorie, maar om de praktijk, aldus broeder Smink. Uitdagende activiteiten spreken aan en leren hoe belangrijk het is om samen te werken. Ook zal aandacht worden besteed aan dienstprojecten zoals

'HLD-scouts helpen Afrika'.

Gemeentepresident Rolf van der Put feliciteerde de scouts en hun leider. Hij overhandigde hun f 650,- (een deel van de opbrengst van een bazar) voor de aankoop van materiaal. Een goed begin is het halve werk!

De Gordon B. Hinckley-groep. Van links naar rechts: Dennis van der Put, Jared van Hensen van Uningen, Martin Smink, Mischa Spanjerberg, Martijn van der Put en Dimitri Mooij.

Gewoon vertaler ...

John Stephens

Duizenden Duitstalige leden en niet-leden zijn vertrouwd met de stem van Immo Luschin von Ebengreuth. In de afgelopen 28 jaar heeft hij getolkt voor de meeste profeten en apostelen en vele andere algemene autoriteiten die Europa bezocht hebben.

Niet alleen heeft hij hun woorden vertolkt tijdens algemene conferenties en gebiedsconferenties, maar ook bij vele kleine bijeenkomsten. Hij heeft honderden conferentietoespraken van algemene autoriteiten vertaald voor het Duitse tijdschrift van de kerk, *Der Stern*, en heeft genoten van elk moment dat hij zich kon vergasten aan hun woorden. Daarnaast heeft hij nog vele kerkelijke publikaties vertaald in het Duits of de vertaling ervan gereviseerd.

Zijn belangrijkste verdiensten voor de kerk in Duitsland zijn de vertaling van de tempelceremonie, van de 'drie-in-een'-uitgave van het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde, en van de boeken *Jesus de Christus*, *Het wonder der vergeving*, *Leringen van de profet Joseph Smith* en *Evangelieleer*.

Met deze opsomming van wapenfeiten uit broeder Luschins leven beschouwen we echter alleen de oogst, niet de moeite die nodig was om de oogst te verkrijgen.

Potloodtekening van Immo Luschin door Pia Wern.

Zijn inspanningen hiertoe begonnen met het zoeken naar een goede metgezel en het grootbrengen van een rechtschapen gezin. Kort naar de Tweede Wereldoorlog kreeg hij verkerking met Helmi Wallner en op 27 september 1947 trouwden zij in Graz in Oostenrijk. Ze hebben vier kinderen: Astrid, Hanno, Gero en Iris. Alle vier kinderen zijn in de tempel getrouwd en

broeder en zuster Luschin hebben zestien kleinkinderen, alle actief in de kerk.

Broeder Luschins vrouw was en is altijd een toegewijde en aanmoedigende metgezel. Meer dan wie dan ook is zij de grote positieve invloed in zijn leven. Zijn vader, Friedrich Luschin von Ebengreuth, en zijn leraar in de derde klas, Oberlehrer Petz, brachten hem discipline, hard werken

en orde bij, maar zijn liefdevolle vrouw leerde hem het hogere beginsel naastenliefde.

De familie Luschin woonde in Graz toen ze, in juli 1960, in contact kwamen met de zendelingen. Toen de zendelingen bij hem aanklopten, was hij niet geïnteresseerd, maar omdat hij medelijdend met hen had, vroeg hij hun over twee dagen naar zijn kantoor

te komen. Kort na het begin van de les onderbrak hij hen, want hij had een paar vragen over godsdienst, die hem dwarszaten. De zendingen konden ze alle beantwoorden. Het waren de juiste antwoorden, antwoorden waar hij lang naar gezocht had. Hij had het gevoel alsof hij, na jaren weg geweest te zijn, weer thuis kwam. De zendingen kwamen regelmatig langs en gaven hem een exemplaar van het Boek van Mormon. Hij wilde er een in het Engels. Hij las het boek in één nacht uit. Hij wist dat het waar was; hij wist dat wat de zendingen onderwezen hadden, waar was. Hij zei tegen zijn vrouw: 'Alles is zo logisch, het spreekt elke vezel in mijn lichaam aan.' (uit *No More Strangers* van Hartman en Connie Rector.) Broeder Luschin en zijn vrouw werden op 28 augustus 1960 gedoopt. De Heer had hem op een belangrijk werk voorbereid. Hij begon een lange reis waarop hij zou leren om gehoor te geven de influisteringen van de Geest en door de Heer omgevormd zou worden tot een groot man.

Tijdens de algemene oktoberconferentie in 1960 kondigde ouderling Alvin R. Dyer (toen president van de Europese zending) aan dat broeder Luschin als vertaler voor de kerk zou gaan werken [in die tijd een nieuw verschijnsel]. Vanaf dat moment wijdde hij zijn leven aan de opbouw van het koninkrijk van God, niet alleen als vertaler en tolk, maar ook als gemeentepresident (een jaar), districts-

president (twee jaar), raadgever in zendingspresidiums (zeven jaar), hogeraadslid (zes jaar), raadgever in ringpresidiums (vier jaar) en president van de Zwitserse tempel (1972-1977).

Wat zijn roeping ook was, met heel zijn hart en al zijn kracht deed hij er zijn best in. Jarenlang heeft hij leidinggevende posities in de kerk bekleed, maar hij genoot er altijd van om het evangelie te onderwijzen in klassen en op haardvuuravonden en symposia. Hij is in de loop der jaren een autoriteit op het gebied van de Schriften geworden. Toen in 1983 de gemeenteraad van Friedrichsdorf vergaderde over de bouwvergunning voor de tempel, werd broeder Luschin gevraagd de kerk te vertegenwoordigen. Er waren mensen, waaronder predikanten, die op grond

van de leerstellingen van de kerk, tegen de bouw van de tempel waren. Broeder Luschin beantwoorde alle vragen en lichte de leerstellingen van de kerk toe. Dankzij zijn inspanningen en die van anderen, gaf de gemeenteraad toestemming voor de bouw van de tempel.

Vóór broeder Luschins roeping als vertaler voor de kerk, had hij Latijn, Grieks, Italiaans en Engels gestudeerd, met goede resultaten. Talen intrigeerden hem en hij bestudeerde ze graag. Voor en na de oorlog had hij in Graz een overheidsbetrekking als vertaler, waarnaast hij nog voor particulieren vertaalde. Hij beheerste het Engels zo goed, dat hij een uitgebreidere vocabulaire had dan menig Engstalige.

In januari 1961 begon hij

Immo Luschin tolkt voor president Harold B. Lee tijdens de algemene gebiedsconferentie, die in 1973 in München werd gehouden.

zijn werkzaamheden als vertaler voor de kerk. Van de afdeling vertaling in Frankfurt kreeg hij Engels materiaal toegestuurd, en zijn getypte vertaling stuurde hij terug naar de secretaris van de afdeling, Ted A. Mebius. In Frankfurt werd de vertaling gereviseerd en gedrukt. In 1962 werd broeder Mebius opgevolgd door Justus Ernst uit Kassel, die in de jaren vijftig naar de Verenigde Staten was geëmigreerd. Het werk werd onregelmatig aangeleverd en het salaris was bepaald geen vetpot (zestig dollarcen per bladzijde van dertig regels). Dit ging vijf jaar zo door. In deze periode vertaalde hij zo'n zestig publicaties van de kerk, waaronder het algemeen kerkelijk handboek, de handboeken voor de priesterschap, de ZHV en de zondagsschool, en veel, veel ander lesmateriaal. Er was geen manier om het evangelie en de kerk sneller en grondiger te bestuderen dan de fundamentele beginselen ervan te vertalen. In 1965 vonden er drie belangrijke gebeurtenissen plaats in broeder Luschins leven. De eerste vond plaats in april, toen president Ezra Taft Benson, die toen de Europese zending presideerde, broeder Luschin naar Frankfurt liet komen en hem de opdracht gaf om het boek *Jezus de Christus* van James E. Talmage te vertalen. Hier kreeg hij te maken met tijdslimieten, want het element tijd was een van de belangrijkste overwegingen bij deze opdracht. Dus sprak hij zijn vertaling in op een bandrecorder, in een tempo

VOOR DE KINDEREN

Februari 1989

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden
met bekering tot dit volk te prediken, en slechts
één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde
met deze zijn in het koninkrijk
Mijns Vaders!“
[LV 18:15]

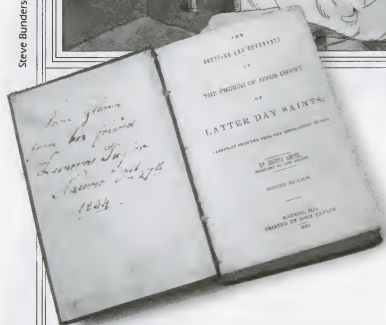

VERHAAL UIT DE SCHRIFTEN

De profeet Joseph Smith kreeg veel openbaringen van God. Hij schreef ze allemaal op. De leden van de kerk in de tijd van Joseph Smith besloten om van de openbaringen een boek te maken. Ze noemden het het Boek der Geboden. Jaren later werd het de Leer en Verbonden genoemd.

Steve Bunderson

Jezus zei tegen Joseph Smith dat de openbaringen erg belangrijk waren omdat ze van God kwamen. Alles wat erin staat, is waar.

DE LEER EN V

In de Leer en Verbonden kan iedereen lezen dat de ware kerk van Jezus Christus weer op aarde is. Het gaat ook over mensen die leefden in de tijd dat de kerk begon.

Verder vertelt het ons over het priesterschap en dat goede mannen dit weer kunnen dragen.

Jezus zei: „Onderzoek deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetiën en beloften, die er in zijn vervat, zullen allen worden vervuld“ (LV 1:37). Wanneer Hij zegt „onderzoek“, bedoelt Hij dat we de Leer en Verbonden moeten lezen, bestuderen en erover moeten bidden.

De leden van de kerk in de tijd van Joseph Smith waren onze Hemelse Vader erg dankbaar voor de Leer en Verbonden. Zij beloofden dat zij andere mensen zouden vertellen dat deze openbaringen van God kwamen. Dat moeten wij ook doen: in de Leer en Verbonden lezen en andere mensen erover vertellen.

Als we de geboden onderhouden die ons in dit geweldige boek gegeven worden, dan zullen wij het eeuwige leven krijgen. □

De Leer en Verbonden leert ons dat kerkleden met elkaar moeten delen. Leden van de kerk die alles met elkaar delen, zullen de Heilige Geest voelen. Het vertelt ons ook over het celestiaal huwelijk, de drie koninkrijken in de hemel, zedingswerk en de gaven van de Heilige Geest.

De Leer en Verbonden leert ons Gods geboden zoals het woord van wijsheid, tiende en het heiligen van de sabbatdag. Leden van de kerk die deze geboden onderhouden, kunnen Zion opbouwen. Zij kunnen dan voor eeuwig bij onze Hemelse Vader en Jezus wonen.

VERBONDEN

ONDERZOEK DE SCHRIFTEN

En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken (Moro. 10:4).

Participatieperiode

Ken je de namen van de vijftien boeken van het Boek van Mormon? Kan je ze in de goede volgorde zetten?

Weet je hoe je een verhaal in het Boek van Mormon kunt vinden? Deze activiteit zal je helpen ieder boek in het Boek van Mormon te vinden en verhalen op te zoeken en te vinden.

Soms gebruiken we een andere manier om antwoord te krijgen op onze vragen. Moroni sprak over deze manier van antwoorden zoeken. Zijn belofte in Moroni 10:3-5 zegt ons, dat als wij lezen en naar de waarheid zoeken, de Heilige Geest ons het gevoel zal geven dat wat wij lezen, waar is.

Pat Graham

Instructies

1. Knip iedere boektitel uit.
2. Kijk naar de inhoudsopgave in het Boek van Mormon en leg de titels in de goede volgorde.
3. Gebruik de index om de onderstaande namen en verhalen te vinden. Schrijf dan iedere naam onder de titel van het boek waarin die persoon gevonden kan worden. Let op: in de index is de naam van het boek waarin het verhaal te vinden is, in donkere letters gedrukt; daarna wordt het verhaal genoemd.

Naam

Alma, de eerste opperrechter
Ammon, de zoon van Mosiah
Mormon: vatte de verslagen samen

Moroni, de laatste Nephiet

Samuel, de Lamanitische profeet

Verhaal

Hij wordt hulpeloos en kan niet meer praten.
Hij redt de kudde van de koning.
Hij schreef een brief over de doop van kleine kinderen.

Hem werd geboden de verslagen en de Urim en Tummin te verzegelen.
Veel mensen probeerden hem te doden.

Ideëën voor de participatieperiode

1. Laat iedereen zijn of haar eigen Boek van Mormon-verhalenboek maken. Schrijf de titel van ieder boek op een aparte bladzijde. Laat dan de kinderen in hun eigen woorden de verhalen opschrijven over de mensen die in die boeken staan.

2. Vertel de kinderen verhalen over gebeden die verhoord werden door het lezen van de Schriften. Bespreek hoe gebed een manier is waarop wij met God praten en dat de Schriften een manier zijn waarop Hij met ons praat.

[de verhalen plaatsens] Alma, de eerste opperrechter, wordt in **Mosiah** gevonden; Ammon, de zoon van Mosiah, in **Alma**; Mormon; vatte de verslagen samen, in **Moroni**; Moroni, de laatste Nephiet, in **Ether**; Samuel, Lamanitische profet, in **Helaman**.

HELDEN EN HELDINNEN

Jane McBride Choate

GEORGE Q. CANNON

„Mijn vreugde was onbeschrijflijk”, schreef George Q. Cannon toen hij klaar was met het vertalen van het Boek van Mormon in de Hawaïaanse taal. Hij legde ook uit dat tijdens het vertalen van het boek „de Geest van vertaling op mij rustte”.

George Q. Cannon werd geboren op 11 januari 1827 in Liverpool, in Engeland. Toen hij dertien jaar oud was, werden hij en twee andere kinderen uit het gezin gedoopt en werden lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Daar had zijn oom, ouderling John Taylor, die toen als jonge zendeling in Engeland was, moeite voor gedaan. De ouders van George waren een paar maanden eerder gedoopt. In 1842 gingen George en zijn familie per schip naar Amerika om naar de andere heiligen in Nauvoo te gaan. Aan boord overleed zijn moeder en zijn vader stierf twee jaar later toen hij op zakenreis was. Maar alle kinderen overleefden de reis over de grote vlakten naar Utah.

In 1850 riep president Brigham Young de toen 23-jarige George op zending naar de Sandwich Islands (Hawaïi). Ouderling Cannon vond het moeilijk om grote groepen mensen toe te spreken, maar hij overwon die angst door zijn geloof in de Heer en door zijn grote verlangens om Hem te dienen. Hij liet nooit een gelegenheid voorbijgaan om mensen aan te spreken of om de taal beter te leren.

Net als veel jonge zendingen die ver van huis zijn, had George ook last van eenzaamheid en heimwee. In zijn dagboek schreef hij: „Toen ondervond ik de waarde van het Boek van Mormon. Het was een boek waar ik altijd al van gehouden had. Maar daar ging ik ervan houden zoals ik dat nog nooit had gedaan. Als ik me eenzaam of verdrietig voelde, of heimwee had, hoefde ik maar de heilige bladzijden ervan op te slaan om troost, nieuwe kracht en een fijne Geest te voelen. Vooral voor hen, die ver van huis op zending zijn, is het geweldig.”

Hoewel sommige collega's van hem niet in staat waren werkelijk de taal te leren en de Hawaïaanse cultuur te waarderen, en al na enkele maanden naar huis teruggingen, had George een speciale aanleg voor het onderwijzen van de eilandbewoners. Vaak smaakte het eten dat hem gegeven werd vreemd en had het rare namen. Omdat hij zijn nieuwe vrienden niet wilde kwetsen, vroeg hij de Heer om poi – een populair gerecht, gemaakt uit de kalo [taro (polynesische plant met eetbare wortel)] wortel – voor hem zoet te laten smaken.

Toen hij op een keer erg weinig geld had, vroeg hij de Heer om hulp. Zijn gebeden werden verhoord toen een jong echtpaar hem vroeg een huwelijksceremonie uit te voeren en hem daar onverwachts voor betaalde.

Ouderling Cannon en andere zendingen genazen veel mensen door de macht van het priesterschap. Onder andere lieten ze een oude man, die al dertig jaar blind was, weer zien.

Toen George Cannon erachter kwam dat het Boek van Mormon niet in de Hawaïaanse taal beschikbaar was, besloot hij het te vertalen. Hij was tweeënhalf jaar later, op 22 juli 1853, klaar.

Vlak nadat ouderling Cannon weer thuis was, kreeg hij een tweede zendingsoproep van Brigham Young. Dit keer moest hij naar Californië om het net vertaalde Boek van Mormon uit te geven. Terwijl hij daar was, gaf hij ook een krant uit, de *Western Standard*.

In 1860 ordende president Brigham Young ouderling Cannon tot apostel. Als lid van het Quorum der Twaalf werd hij geroepen om het Zendingsgebied Europa te presideren. Hij was later nog eerste raadgever van de presidenten John Taylor, Wilford Woodruff en Lorenzo Snow.

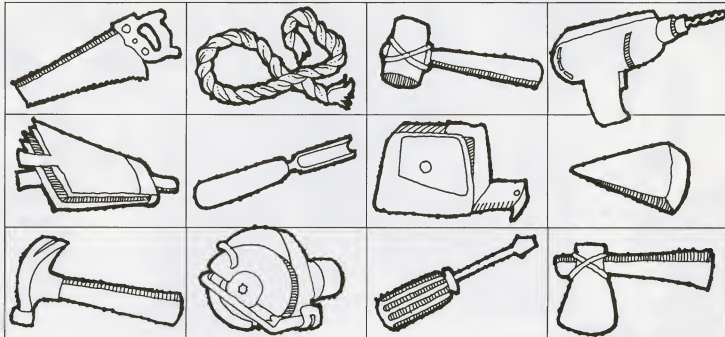
Later keek hij terug op zijn zending op Hawaï en schreef hij dat hij „in geen enkele andere situatie fijnere, reinere en meer zielsvervullende vreugde had gevoeld dan op mijn eerste zending”. □

Voor de grap

NEPHI BOUWT EEN SCHIP

Becky Morgan en Sally Hanna

Toen de Heer Nephi opdroeg om een schip te bouwen, maakte Nephi zijn eigen gereedschap. Omcirkel de gereedschappen die Nephi in die tijd gebruikt kan hebben en kleur dan de plaatjes (zie het boek Jakob in het Boek van Mormon).

[Antwoorden: bijl, blaasbijg, betel, hamer, touw en wig.]

HET BOEK VAN JAKOB

Julie Wardell

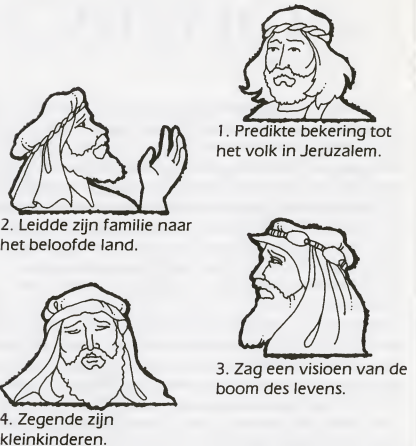
Zet de goede beschrijving bij de woorden.

1. Tamme olijfbom	a. Had een sterk getuigenis van Christus en wilde Hem niet verloochenen voor Sherem.
2. Sherem	b. Jakob zei dat zij rechtvaardiger waren dan de Nephieten.
3. Platen	c. Symbool voor het huis van Israël in een gelijkenis.
4. Lamanieten	d. Jakobs zoon.
5. Nephi	e. Geloofde niet in Christus en vroeg om een teken.
6. Zenos	f. Moetlijk om te graven.
7. Jakob	g. Droeg zijn broer Jakob op om op de platen te schrijven en ze te beschermen.
8. Enos	h. Jakob vertelde de gelijkenis van deze profeet over de tamme en de wilde olijfbomen.

[Antwoorden: 1]c, 2]e, 3]f, 4]b, 5]g, 6]h, 7]a, 8]d.]

NOEM DE PROFEET

Jenna Vee Allgrunn

1. Predikte bekering tot het volk in Jeruzalem.

2. Leidde zijn familie naar het beloofde land.

3. Zag een visioen van de boom des levens.

4. Zegende zijn kleinkinderen.

[Antwoord: leht; zie 1 Nephi 1: 2 Nephi 4.]

van drie gedrukte pagina's per uur. Ook kreeg hij te maken met de basisbeginselen van godsdienstige vertalingen, bijvoorbeeld dat betrouwbaarheid in de vertaling altijd belangrijker is dan literaire vaardigheid.

De tweede gebeurtenis vond plaats in augustus, toen hij geroepen werd om alle artikelen te vertalen voor *Der Stern* (120 vertaalpagina's per maand), zonder betaling. Dit hield hij maar een paar maanden vol omdat het teveel tijd kostte.

De derde gebeurtenis vond plaats op de laatste dag van november, toen zijn zendingspresident, John Peter Loscher, hem opbelde met de mededeling dat hij op 2 december om 07.00 uur in Genève verwacht werd voor een vergadering met iemand van het hoofdkantoor. In de ontbijtzaal van Hôtel du Rhône had hij een bespreking met presiderende bisschop Victor L. Brown en zijn raadgever J. Thomas Fians. Ze vertelden hem dat de algemene autoriteiten hadden besloten om een afdeling vertaling op te richten in Salt Lake City. Al het vertaalwerk voor de kerk zou daar worden gecoördineerd. Er zouden vertaalkantoren georganiseerd worden om de vertaalwerkzaamheden te overzien in die gebieden waar het ledental vertaling rechtvaardigde. Bisschop Brown was het lid van de Presiderende Bisschop dat de supervisie zou hebben over dit werk, broeder Fians was benoemd als hoofd van de afdeling.

Ze vroegen broeder Luschin om voorbereidingen te treffen om naar Frank-

furt te verhuizen, want ze wilden hem aanstellen als hoofd van de te organiserende afdeling vertaling in Europa. Zijn hulp was nodig bij de oprichting van vertaalbureaus in verschillende Europese landen en bij het opleiden van de vertalers. Met gemengde gevoelens ging hij naar huis. Hij was opgetogen over de vooruitzichten van deze nieuwe taak, maar zijn hart was ook bezwaard: Hoe vertel ik het aan mijn gezin? We zullen het huis moeten verlaten waar ik ben geboren en waar mijn vrouw en ik achttien gelukkige jaren hebben doorgebracht.

Alleen het evangelie kon hem overreden zijn geliefd Oostenrijk te verlaten. Blij gestemd verhuisden broeder Luschin en zijn gezin op 8 augustus 1966.

Vóór 1965 werden het lesmateriaal en de tijdschriften van de kerk in de verschillende Europese landen op verschillende manieren vertaald en gepubliceerd. Meestal gebeurde dit onder leiding van de betreffende zendingspresident. Tussen december 1965 en maart 1967 maakte broeder Luschin, soms vergezeld door bisschop Brown, bisschop Fians of Justus Ernst, meer dan honderd vluchten om vertaalkantoren te organiseren en vertalers te trainen in Finland, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Italië, Frankrijk en Nederland. (In Duitsland was er al een vertaalkantoor met zuster Rixta Werbe als hoofd.)

Toen de vertaalkantoren georganiseerd waren, was de volgende stap het trainen

Immo Luschin en bisschop John H. Vandenberg in de kapel van het kerkgebouw in Frankfurt in november 1967.

van de vertalers en het leiden van het werk in Europa. Broeder Luschin formuleerde enige vereisten waaraan iemand die een goede vertaler voor de kerk wilde zijn, moest voldoen. Een van de belangrijkste beginselen die hij onderwees, was dat men nederig moest zijn en zich moest laten leiden door de Heilige Geest.

Sinds die periode heeft broeder Luschin verschillende posities bekleed bij het leiden van de vertaalwerkzaamheden in Europa. Toch put hij veel voldoening uit het 'gewone' vertaalwerk. Hij beseft aan welke eisen een vertaler van de kerk moet voldoen en weet wat het is om als vertaler de juiste betekenis weer te geven. Vaak kreeg hij een betrekking buiten de kerk aangeboden met een aanzienlijk hoger salaris. Maar hij koos steeds voor

het werk waarvan hij het meeste hield: het woord van God vertalen.

Broeder Luschin is met recht een taalkundige, een woordkunstenaar. Hij geniet een gedegen reputatie in de Europese vertaalkringen en wordt door velen als een uitstekende vertaler beschouwd.

In januari dit jaar trok broeder Luschin zich terug uit de vertaalorganisatie van de kerk. Zijn nalatenschap omvat duizenden pagina's in het Duits vertaalde evangelieboodschappen, waarvan nog velen profijt zullen trekken.

Immo Luschin van Ebenreuth heeft veel titels achter zijn naam staan, maar de titel die hij het meest in ere zal houden is die van 'gewoon vertaler'.

John Stephens is hoofd van de afdeling vertaling in Friedrichsdorf.

Zendingswerk - niet alleen langs de deuren

Josstein Rossby
lid van de Wijk Moss (Noorwegen)

Waarom wordt iemand lid van de kerk? De meeste mensen zouden waarschijnlijk zeggen: door de influisteringen van de Geest. Maar welke rol spelen leden en zendelingen hierbij?

Veel bekeerlingen hebben een speciale band met de voltijdzendingen die 'precies op het juiste moment' bij hen aanbelden. Sommige bekeerlingen hadden gehoopt op hun komst, er zelfs voor gebeden. Anderen zeggen dat zij hun lidmaatschap danken aan een ander lid van de kerk.

Ik denk niet dat ik lid van de kerk was geworden als de zendelingen bij mij hadden aangebeld. Maar de Heer wist mijn koppigheid te omzeilen.

Een vriend van mij, Aasmund, en ik kregen een ongeluk, waardoor wij drie weken in het ziekenhuis belandden. Toen Aasmund uit het ziekenhuis ontslagen werd, kreeg hij te horen dat hij nog verder behandeld moest worden. Omdat in Oslo de beste faciliteiten voor zijn behandeling voorhanden waren, besloot hij daar naartoe te gaan. Dit bleek later een geïnspireerd besluit.

In Oslo herinnerde hij zich dat hij bij het ongeluk tot God om hulp had gebeden, en hij besefte dat hij nu bij Hem in de schuld stond. Hij voelde de drang om alleen te zijn met God. Hij liet de

drukke stad achter zich en reed het bos in om te bidden.

Terwijl hij bad, moest hij ineens denken aan een bevriend gezin, en hij besloot ze te bezoeken. Hij wist niet dat dit gezin inmiddels lid van de kerk was geworden. En toen bij aanbeldde, bleek dat de zendelingen aanwezig waren. Ze raakten in gesprek en hij luisterde ingespannen naar alles wat de zendelingen zeiden. Niet meer dan drie weken later werd hij gedoopt.

Bij mij ging het veel langzamer. Aasmund wilde natuurlijk graag met mij praten over zijn nieuwgevonden geloof, en ik bracht veel tijd met hem en de zendelingen door. Ik moet toegeven dat ik gefascineerd was door het verhaal over de mensen die lang voor de geboorte van Christus de oceaan waren overgestoken en zich in Amerika hadden gevestigd; ook was ik onder de indruk van het verhaal over Joseph Smith.

Aangespoord door de zendelingen, ging ik bidden. In mijn jeugd zei ik het Onzevader op voor ik ging slapen, maar sinds die tijd

had ik niet meer gebeden.

Ik betrapte mij erop dat ik ging uitzien naar de gesprekken met de zendelingen. Ik verslond de brochures die ze mij gaven. Meer en meer voelde ik dat de leringen van de kerk waar waren. Ik las ook het Boek van Mormon van koft tot koft, hoewel het de eerste keer niet zoveel indruk op me maakte, behalve dan misschien de oorlogsverhalen.

Langzaam maar zeker ging ik inzien dat ik voor een tweesprong stond: ik moest het evangelie aanvaarden of verwerpen. Ondanks dat besef was ik besluiteloos.

Angst heeft veel mensen uit de kerk gehouden. Ik denk dat ik ook mijn portie angst had. Ik had gezien hoe veel mensen zich een tijd-

Ik heb mijn lidmaatschap te danken aan een plaatselijk lid van de kerk. Het waren zijn kalme, geduldige inspanningen die mij het koninkrijk van God inleidden.

lang met godsdienst bezig hielden, om dan weer terug te keren tot hun vroegere leefwijze - en zonden. Het was anderen gebeurd, het kon ook mij overkomen.

Dit was het moment voor

Josstein Rosby en zijn zoon Hans.

Aasmund om mij onder druk te zetten, maar gelukkig wist hij wel beter. Ik weet zeker dat hij soms teleurgesteld was om mijn besluiteloosheid; en ik zat gewoon te wachten tot hij zou beginnen om alle voordelen voor mij af te schilderen. Dit had mij een excuus gegeven om mij niet te laten dopen, want ik was niet alleen besluiteloos, maar ook koppig.

Maar dat excuus heb ik nooit gekregen. Aasmund wachtte mijn besluit geduldig af, maar deed in de tussentijd al het mogelijke om mij in situaties te brengen waarin ik de Geest

van de Heer kon voelen. Omdat leden van de kerk dun gezaaid zijn in het noorden van Noorwegen, reden we vaak 150 kilometer naar Hammerfest (een van de meest noordelijk gelegen steden in de wereld) om daar bij een zuster te vergaderen. Ik genoot intens van de omgang met de leden van de kerk.

En toch bleef ik mijn doop uitstellen. Zendingen kwamen en gingen. Er is één zendingen die mij speciaal is bijgebleven. Het moment dat ik hem zag, was ik ervan overtuigd dat hij mij zonder poespas zou uitdagen om gedoopt te worden. Tot mijn grote verbazing toonde hij veel begrip voor mijn positie. Zijn enige commentaar was: 'Wacht niet al te lang,' wat niet als verwijt of dreigement bedoeld was, maar als een raadgeving van een gelijkgestemde geest.

Uiteindelijk, bijna een jaar later, zei ik tegen Aasmund dat ik klaar was. De doop zou op een zaterdag plaatsvinden in Hammerfest, en Aasmund zou mij brengen.

Maar de tegenstander was blijkbaar niet al te blij en verleidde mij ertoe om de zondagsdienst van een collega over te nemen, wat inhield dat ik tegen Aasmund moest zeggen dat ik niet naar Hammerfest kon gaan om mij te laten

dopen omdat ik geen vervoer terug naar Alta had. Aasmund was echter niet uit het veld te slaan (hoewel hij innerlijk wel gezucht zal hebben). Hij bracht me naar Hammerfest voor de doopdienst, bracht me toen terug naar Alta, waarna we weer twee uur terug naar Hammerfest reden om de diensten bij te wonen. Wat had ik spijt van mijn beslissing om op zondag te gaan werken! Maar wat was ik blij met mijn lidmaatschap in de kerk van de Heer. Ik ben bang dat ik mijn gedachten die dag niet erg bij mijn werk kon houden.

Ik heb mijn lidmaatschap te danken aan een plaatselijk lid van de kerk. Hij is een van die zeldzame mensen die 'voorzichtig als slangen en argeloos als duiven' zijn (zie Matt. 10:16). Het waren zijn kalme, geduldige inspanningen die mij het koninkrijk van God inleidden. Ook ik had de influisteringen van de Geest gevoeld, maar Aasmund hielp mij hiernaar te handelen.

Wat een gezegend mens ben ik met zo'n vriend.

Winteroogst

Edith Wiklöf, lid van de Wijk Göteborg (Zweden)

Ik was al bijna vier maanden op zoek naar een baan toen ik er eindelijk een vond. Ik zou op 12 januari 1987 beginnen. En toch zat het me niet lekker. Sterker nog, ik voelde dat ik naar West-Duitsland moest gaan om daar aan mijn familiegeschiedenis te werken.

Ik wist dat ik erover moest bidden. Tijdens mijn gebeden werd het gevoel nog duidelijker. Niet werken leek mij niet goed; aan die nieuwe baan beginnen leek mij ook niet goed. Dus vastte ik erover en vroeg de mening van mijn man, die zei: "Als je je zo voelt, moest je die baan misschien maar niet nemen." Maar daar had ik ook geen vrede mee. Dus bad ik weer. Ik kreeg het gevoel dat ik er met mijn gemeente-president over moest praten. Hij stelde voor dat ik naar West-Duitsland zou gaan voor ik aan mijn baan begon, maar dan zou ik nog maar tien dagen hebben. Hij bood zelfs aan ons erheen te rijden. "De week van 12 januari ben ik vrij, en ik heb altijd al een keer naar Noord-Duitsland gewild," zei hij. Misschien zou ik een week later aan mijn nieuwe baan kunnen beginnen. Maar op 2 januari belde de gemeente-president en zei dat hij ons niet kon brengen, maar we mochten gerust zijn auto lenen. En mijn man kon een week vrij krijgen.

Incens hadden we maar twee uur om ons verblijf te regelen bij een gezin in Lübeck, tickets te kopen, de auto op te halen en de koffers te pakken. Ik ergerde me aan al dat gehaast, maar diep van binnen voelde ik wel dat dit was wat de Heer wilde.

We namen de veerboot van Trelleborg (Zweden) naar Travemünde. Binnen een half uur waren we bij onze vrienden in Lübeck. Vanwaar al die haast? vroegen ze zich af. Het was nog vroeg in de ochtend. We zeiden dat we veel te doen hadden, maar waar moesten we heen? Na hierover gebeden te hebben, kregen we de indruk dat we naar de kerkelijke archieven in Bad Segeberg moesten gaan; ik had al eerder met hen gecorrespondeerd. We kwamen daar om 09.00 uur aan. De jongeman die ons te woord stond, vertelde dat de oude dame met wie ik geschreven had, twee dagen eerder met pensioen was gegaan. Hij was net begonnen en kon ons niet helpen. Wel zou de vrouw de volgende dag even langskomen. Misschien konden we dan terugkomen? Ik bad even in stilte en zei toen: "Prima, maar we hebben alleen deze week. Heeft u enig idee wat we vandaag misschien kunnen doen?" "Ja, wacht 's even ... ik denk dat ik wel weet," zei hij, waarna hij vier telefoontjes pleegde wat vier adressen opleverde. Het eerste adres was een archief, maar daar konden ze ons niet verder helpen. Op het volgende adres woonde een priester, maar die was niet thuis. Het derde adres was een huis in het dorp waar mijn vader was geboren, maar niemand deed open. We begonnen aardig ontmoedigd te

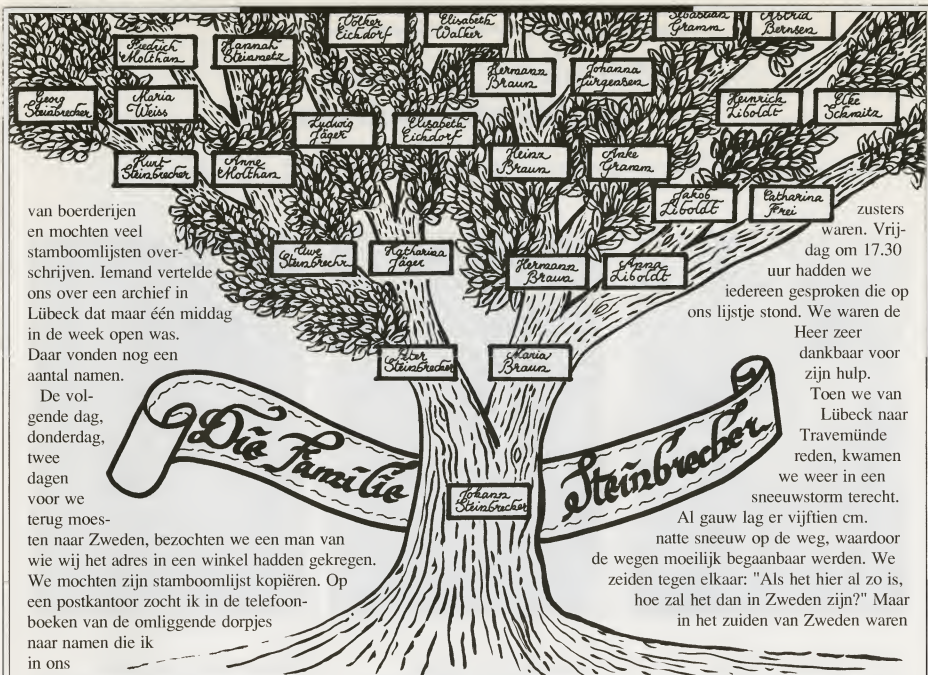
raken, spraken een gebed uit en belden nog eens aan. Uit een ander huis stapte een vrouw naar buiten, die ons vertelde dat de man die we zochten weg was en over een week terug zou komen. We vertelden haar waarom we waren gekomen. Ze zei dat deze man waarschijnlijk ook niet veel voor ons zou hebben, maar ze verwees ons naar zijn zuster die vlakbij woonde. Zij zou wel een stamboomlijst hebben.

We belden aan bij deze zuster en een negentigjarige vrouw deed open. We lieten haar onze stamboomlijst zien en vertelden haar dat het huis waar we net vandaan kwamen, eens het huis van mijn grootvader was geweest. Ze verwees ons toen naar het Reinfelder Museum, waar ze meer informatie voor ons zouden hebben. De directeur van het museum verwelkomde ons hartelijk en vertelde ons over de familie van mijn grootvader. Veel van wat hij zei was nieuw voor mij. Hij had een kopie van het koopcontract van het huis dat wij bezocht hadden. Hij zei dat als we morgen terug zouden komen, hij ons een kopie van het contract zou geven, met kopieën van andere interessante documenten. We verlieten het museum, gingen nog even naar het graf van mijn grootvader en overgrootvader en reden toen terug naar Lübeck.

De volgende dag, dinsdag, bezochten we de priester die de dag daarvoor niet thuis was geweest. Hij gaf ons de adressen van een paar boerderijen in de omgeving. Een van die adressen was een wit huisje waar niemand opendeed. Bij veel boerderijen mochten we de stamboomlijsten overschrijven.

's Middags kwamen we bij een huis waar alleen een vrouw thuis was. Ze vertrouwde ons niet erg, en pas toen we onze stamboomlijst lieten zien, mochten we binnenkomen. Kort daarna kwam haar man thuis. Ik kwam er snel achter dat zij familie van mij was.

Het aanbod om samen een kopje koffie te drinken sloegen we af. "Zijn jullie toevallig mormoon?" vroeg de man. Op ons bevestigend antwoord zei hij: "Wij ook, maar we zijn niet zo actief." Dit gaf ons de gelegenheid om ons getuigenis te geven. Na het eten, toen we ons opmaakten om weg te gaan, zei de man: "Afgelopen Kerstmis hoorde ik een cantate van Bach, waarin God gevraagd werd om zijn engelen te sturen. Ik bad God dat Hij zijn engelen naar ons zou sturen. Nu weet ik dat mijn gebed verhoord is." Wat voelden wij ons nietig en onwaardig toen we dit hoorden, maar wat waren we ook blij! Zij waren de enige mormonen in de omtrek, en de Heer had ons naar hun huis geleid. De volgende dag gingen we weer naar het museum. De directeur had fotokopieën voor ons gemaakt en een hele afstammingslijn onderzocht. Hij beloofde ons meer namen te geven als we later in de week nog eens terug zouden komen. We gingen nog eens langs bij het witte huisje, maar weer geen geluk. We gingen door met het opzoeken

van boerderijen en mochten veel stamboomlijsten overschrijven. Iemand vertelde ons over een archief in Lübeck dat maar één middag in de week open was. Daar vonden nog een aantal namen.

De volgende dag, donderdag, twee dagen voor we terug moesten naar Zweden, bezochten we een man van wie wij het adres in een winkel hadden gekregen. We mochten zijn stamboomlijst kopiëren. Op een postkantoor zocht ik in de telefoonboeken van de omliggende dorpjes naar namen die ik in ons onderzoek was tegengekomen. De meeste mensen waren bereid ons te woord te staan, waardoor we nog meer namen vonden. 's Middags belette een sneeuwstorm ons om nog andere dorpjes te bezoeken, dus gingen we terug naar het museum in Reinfeild. Helaas was de directeur weg die dag. Na gebeden te hebben, besloten we naar de kerkelijke archieven te gaan. Toen mijn man iemand aanhield om de weg te vragen, bleek het tot onze grote verbazing de directeur van het museum te zijn! We brachten hem thuis en hij gaf ons weer enkele namen.

De volgende dag gingen we weer naar het witte huisje. Dit keer deed een man open. Hij liet ons binnen en zei dat zijn stamboom, die ongeveer tachtig bladzijden omvatte met in totaal meer dan 250 namen, mochten kopiëren. Toen ik op weg terug naar Lübeck deze stamboom doornam, ontdekte ik dat zijn oudste bekende vrouwelijke voorouder en mijne

zusters waren. Vrijdag om 17.30 uur hadden we iedereen gesproken die op ons lijstje stond. We waren de Heer zeer dankbaar voor zijn hulp. Toen we van Lübeck naar Travemünde reden, kwamen we weer in een sneeuwstorm terecht.

Al gauw lag er vijftien cm. natte sneeuw op de weg, waardoor de wegen moeilijk begaanbaar werden. We zeiden tegen elkaar: "Als het hier al zo is, hoe zal het dan in Zweden zijn?" Maar in het zuiden van Zweden waren

de wegen droog en we kwamen veilig thuis.

De dag na onze thuiskomst blokkeerde een hevige sneeuwstorm alle wegen naar onze stad, en ze bleven een week dicht. Waren we maar één dag later in Zweden aangekomen, dan waren we een week vast komen te zitten in Malmö, ongeveer 200 kilometer van huis. Dit was voor mij een getuigenis dat de Heer heeft gewild dat we toch die week eerder gingen. Nu kon ik op 12 januari aan mijn werk beginnen, zoals we hadden gepland.

Maar dat was niet de voornaamste reden voor mijn voldoening. Wat ik echter nog veel belangrijker vond dan mijn nieuwe baan was het werk dat de Heer mij had helpen verrichten in het land van mijn voorouders, Duitsland. Ik was teruggekeerd naar Zweden met een rijke oogst van meer dan 600* namen waarvoor het werk in de tempel gedaan kon worden.

* Een kranteknipstel dat tijdens een volgend bezoek bij een stamboomlijst gevonden werd, voerde naar een vrouw van wie de vader meer dan veertig jaar familiehistorisch onderzoek had verricht. Zuster Wiklöf mocht meer dan 51 stamboomlijsten kopiëren, wat in totaal 7.000 namen opleverde waarvoor het plaatsvervangende werk in de tempel verricht kon worden.

Met nieuw elan aan de familiegeschiedenis

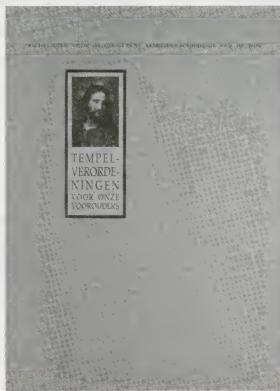
Hieronder en op de volgende bladzijde staan de recente familiehistorische publikaties van de kerk afgebeeld.

Kom tot Christus door de verordeningen en de verbonden van de tempel (PBGS153ADU).

De eerste uitgave (dec. 1987) die hier en daar nog circuleert, heeft door het verschijnen van de tweede uitgave (nov. 1988) definitief afgedaan. De tweede uitgave is te herkennen aan de grijze kleur van de buitenomslag en de vermelding '1988' op de binnenomslag.

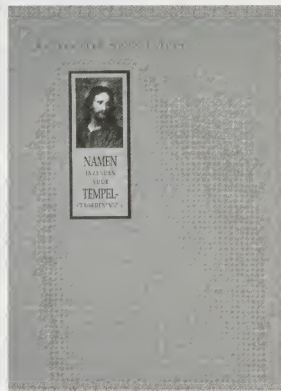
Deze publikatie is bedoeld als inleiding op het familiehistorisch onderzoek, ten behoeve van nieuwe leden en van leden die hier totnu toe nog niet veel aan gedaan hebben. Het boekje behandelt voornamelijk de leerstellige onderbouw van het plaatsvervangend werk voor de doden en hoe de namen voor tempelverordeningen ingezonden moeten worden. Ook bevat het summere informatie over het vinden van informatie over uw voorouders.

Tempelverordeningen voor onze voorouders: richtlijnen voor de consulent familiegeschiedenis van de wijk (PBGS1777DU).

Dit boekje bevat een korte cursus die de consulent familiegeschiedenis tijdens de zondagsschool kan geven aan leden die nog met hun familiegeschiedenis moeten beginnen. Deze cursus behandelt de volgende zes fundamentele stappen:

1. Naar het verlangen streven om uw voorouders de tempelverordeningen te laten ontvangen.
2. Familiegegevens verzamelen.
3. De familieverslagen doornemen op voorouders voor wie nog geen tempelwerk verricht is.
4. Nagaan of het tempelwerk al verricht is.
5. De tempelverordeningen voor uw voorouders aanvragen.
6. Zo mogelijk het tempelwerk voor uw voorouders zelf te verrichten.

Namen inzenden voor tempelverordeningen: instructies voor leiders (PBGS1391DU).

Deze handleiding is bedoeld voor leiders op het gebied van familiegeschiedenis, zoals de consulent familiegeschiedenis van de wijk, de adviseurs tempelwerk en familiegeschiedenis van wijk en ring, en de hoofden van en medewerkers in de centra voor familiegeschiedenis. Ze bevat instructies over het inzenden van namen van overleden personen voor tempelverordeningen. Met name dient zij om:

1. De gezinslijst op A4-formaat te introduceren als standaardformulier voor het inzenden van namen.
2. Alle voorgaande instructies over het inzenden van namen te vervangen.
3. Aanvullende en gedetailleerde toelichting te geven op de procedures die staan in *Kom tot Christus*.
4. De leiders informatie te verstrekken betreffende de procedures bij het inzenden van namen.

Overzicht van archieven en bronnen in Nederland en Vlaams-België (PRGS0488DU).

De eerste uitgave van dit werkje zag jaren geleden het licht. Het spreekt vanzelf dat een boekje dat namen, adressen en telefoonnummers bevat, met het verstrijken van de tijd zijn geldigheid gaat verliezen. Deze tweede uitgave, intussen ook al twee jaar oud, bevat veel bruikbare gegevens. Het is geen vertaling uit het Engels, maar geschreven door onze plaatselijke experts op het gebied van familie-geschiedenis.

Naast de hier afgebeelde artikelen zijn er in de afgelopen tijd nog enkele andere verschenen:

Stamboomlijst met overzicht van verordeningen (PFGS3173DU).

Dit vierdelig formulier stelt u in staat overzichtelijk aan te geven welke verordeningen er verricht zijn voor welke voorouders en hun kinderen.

Namen insturen voor

tempelverordeningen: overzicht (PXGS3033DU). Dit blad bevat informatie die gedeeltelijk achterhaald is. Aangeraden wordt het niet te gebruiken, te meer daar het niets bevat dat ook al niet in de andere publicaties voorkomt.

Controlelijst verordeningen

(PFGS3504DU). U kunt deze lijst gebruiken om namen te noteren van voorouders voor wie mogelijk nog geen tempelverordeningen verricht zijn.

Gezinslijst op A4-formaat

(PFGS3107DU).

Deze vervangt de oude gezinslijst (PFGS0029DU), het Inzendingsformulier voor individuele verordeningen (PFGS0095DU) en de Huwelijksinzending (PFGS0109DU). De laatstgenoemde drie lijsten mogen nog wel gebruikt worden voor het inzenden van namen, maar ze zijn niet meer verkrijgbaar bij het distributiecentrum. Leden die ze nog nodig hebben, kunnen zich tot hun mediathecaris wenden, want vele wijken en gemeenten hebben nog behoorlijke voorraden. Het nieuwe formulier is echter het standaard-formulier.

Werklijst (PXGS3055DU).

Deze lijst is een hulpmiddel om uw voortgang vast te leggen met het aanvragen van de tempelverordeningen voor uw voorouders.

Er heerst nog wat onbegrip over de nieuwe gezinslijst. U kunt deze voor drie verschillende doeleinden gebruiken:

1. Als blad in uw gedenkboek of andere verzameling waarin de gegevens van uw voorouders bewaart.
2. Als inzendingsformulier om tempelverordeningen voor uw voorouders aan te vragen. Als u het hokje 'Inzenderdossier' aanruist, dan verwacht men in de tempel dat u zelf komt of iemand meebrengt om het betreffende tempelwerk te verrichten. Als u het hokje 'Bezoekerdossier' aanruist, dan worden de verordeningen zonder uw bemoeienis verricht.
3. Als inzendingsformulier voor het

Stamboomlijst op A4-formaat

(PFGS3093DU).

Deze vervangt de oude stamboomlijst (PFGS0040DU) die niet meer voor inzending gebruikt mag worden.

voorouderarchief. Alle aldus ingezonden familiehistorische gegevens worden in een reusachtig computerbestand opgeslagen, en wel in onderling verband. U kunt van een bepaalde naam de hele genealogie opvragen en verkrijgen -- voor zover die in het bestand voorkomt. Dit is *de* manier om dubbel werk te voorkomen en in contact te komen met anderen die ook in uw lijnen vóórsen.

Het familiehistorische programma dat de kerk u nu biedt, is eenvoudig en uitnodigend. Dit is mogelijk gemaakt door de ontwikkeling van de techniek. Met deze prachtige hulpmiddelen en met de geest van Elia kan ieder lid zijn deel doen in het verlossingswerk voor hen die zonder het evangelie gestorven zijn.

Poul Stolp

TRIANGEL '89

Werner Gysler

TRIANGEL '89 (de eerste Europese AP-scoutjamboree), die van 27 juli tot en met 4 augustus 1989 gehouden zal worden in Brexbachtal bij Koblenz, komt snel dichterbij. De organisatoren voelden dit toen zij op 22 oktober 1988 een voorbereidingsvergadering hielden. Er waren vertegenwoordigers van de AP-scouting uit bijna alle deelnemende landen op deze vergadering aanwezig.

Je kunt je afvragen wat het woord 'TRIANGEL' met de jamboree te maken heeft. De naam en het embleem 'TRIANGEL '89' zijn heel symbolisch. Triangel betekent driehoek. De drie zijden van de driehoek stellen de Godheid voor: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest; ook stellen

ze de driedledige zending van de kerk voor: de heiligen vervolmaken, het evangelie verkondigen en de doden verlossen; tenslotte stellen ze ook de drie doelen van scouting voor: goed gedrag als burger, ontwikkeling van het karakter, en lichamelijke gezondheid.

Binnen de driehoek staat het traditionele scouting-embleem afgebeeld: de Franse lelie. In deze lelie staat het monument van de herstelling van het Aäronisch priesterschap, met Johannes de Doper die Joseph Smith en Oliver Cowdery ordent; Joseph en Oliver stellen hier de HLD-jeugd van het verbond voor. Tenslotte staan alle landen die deelnemen aan dit kamp, binnen de driehoek afgebeeld.

We hebben allemaal het idee dat deze eerste jamboree iets bijzonders zal worden. We verwachten 1.500-2.000 scouts uit alle delen van Europa, van de poolcirkel tot Zuid-Spanje.

We hopen dat de ouders de jamboree zullen steunen en hun vakantie zo zullen plannen dat hun zoons eraan mee kunnen doen.

We dagen alle jongemannen van twaalf tot en met achttien, en hun leiders, uit om nu te beginnen met projecten om geld te verdienen voor hun aandeel in de jamboree, vooral de reiskosten.

De burgemeester van Bendorf (waar Brexbachtal onder valt) heeft een brief geschreven waarin hij alle deelnemers verwelkomt. Hij zegt ondermeer:

Tot iedereen die van 27 juli tot en met 4 augustus 1989 in Brexbachtal zal zijn om deel te nemen aan de

jamboree TRIANGEL '89, wil ik zeggen: hartelijk welkom.

'Jongelui uit alle delen van Europa zullen door dit kamp de kans krijgen om elkaar te leren kennen; ze zullen met elkaar omgaan en van elkaar afhankelijk zijn. Iets voor elkaar over hebben en bereid zijn om samen taken op zich te nemen, zijn belangrijke vereisten. Op deze manier kunnen de deelnemende landen laten zien wat betrouwbaarheid, vriendschap, naastenliefde en samenwerking is.

'Ik wens de jamboree TRIANGEL '89 veel succes toe. Ik hoop ook dat alle deelnemers zullen genieten van hun verblijf in Brexbachtal.'

Dieter Trennheuser
Burgemeester van Bendorf

TRIANGEL '89-voorbereidingscomité. Van links naar rechts: Bob Smith, Luigi Peloni, Rolf Knödler, Mario Robles, Didier Homeau, Gerd Burkhardt, John Stephens; tweede rij: Wolfgang Richter, Werner Gysler, Fernando Antonio Rocha, Karl Ove, Ilshov Nielsen, Arnfim Amundsen, Thomas Huldin, Jouko Vuori, Engelbert Morschhauser, Jürgen Warnke; achterste rij: Günter Rumbach.

Zondagsschool nu met opening en zangoefening

In oktober heeft het Eerste Presidium een brief verstuurd aan de algemene, regionale en plaatselijke leiders van de kerk, waarin het enige wijzigingen in het blokvergaderschema bekendmaakte.

Wanneer de wijzigingen zijn doorgevoerd, zal de zondagsschool een openingsprogramma van tien minuten hebben met een zangoefening. Het zondagsschoolpresidium leidt de opening, en de muziek wordt geleid door de zangleider en de organist van de zondagsschool. De zangleider en de organist worden door de bisschop geroepen om de muziek voor te bereiden en te presenteren.

'De tijden voor de klasperiodes blijven hetzelfde, alleen de pauzes worden korter,' schrijft het Eerste Presidium. 'Door deze veranderingen zullen de meeste leden gezamenlijk de diensten op zondag kunnen beginnen en ook samen kunnen eindigen.'

Er is geen specifieke ingangsdatum vastgesteld.

De agenda voor de tien minuten durende opening omvat een welkom door een lid van het zondagsschoolpresidium, een openingslied, een gebed en de zangoefening. Daarna gaat men naar zijn klas.

De preciese tijden van de vergaderingen en de pauzes kunnen plaatselijk worden bepaald. Maar de wijk- of gemeenteleiders hebben de

opdracht om erop toe te zien dat de opening binnen de toegemeten tijd blijft, zodat de leerkrachten voldoende tijd overhouden voor hun les.

De plaatselijke units kunnen uit drie vergaderschema's kiezen, die met de richtlijnen voor de zangoefening aan de leiders zijn toegezonden. 'De ringpresidiums dienen met de bisschoppen te overleggen om te bepalen welk schema het best tegemoet komt aan de plaatselijke behoeften', stelt het Eerste Presidium in zijn brief.

Zij besluiten met: 'Wij vertrouwen erop dat deze verandering onze erediens- ten goede zal komen, de geest zal versterken, en een zegen voor onze leden zal zijn.'

Een van de richtlijnen is dat zowel de bisschop als het zondagsschoolpresidium bij de opening op het podium zitten. De bisschop presideert en het zondagsschoolpresidium heeft de leiding.

Het lid van het zondagsschoolpresidium dat leidt kan korte bekendmakingen doen over zondagsschoolklassen, maar algemene bekendmakingen voor de wijk moeten opgenomen worden in een programma of bulletin, of door de bisschop gedaan worden tijdens de avondmaalsdienst.

Het doel van de zangoefening is 'het evangelie te onderwijzen door middel van

Kerk publiceert brochure over pornografie

Onlangs heeft de kerk een brochure gepubliceerd met als titel "Uitspraken van leiders van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over pornografie". Het doel van de brochure is tweeledig:

(1) Om duidelijk te stellen dat de kerk pornografie als een van de grootste kwaden van deze tijd beschouwt.

(2) Om de leden te waarschuwen tegen onzedelijke praktijken die de normale en heilige omgang tussen man en vrouw kunnen verwoesten.

Het gebiedspresidium heeft onlangs een brief gestuurd aan alle

priesterschapsleiders in Europa waarin deze brochure werd geïntroduceerd. Het wil alle heiligen der laatste dagen eraan herinneren om "... uw *gedachten* en uw *woorden* en uw *daden* [te bewaken], en de geboden van God [te onderhouden] (...). Want onze *woorden* zullen ons veroordelen, ja, al onze *werken* zullen ons veroordelen (...) en onze *gedachten* zullen ons ook veroordelen" (Mos. 4:30, Alma 12:14, cursivering toegevoegd).

Deze brochure (PXPC3605DU) kan gratis bij de bisschop of gemeente-president verkregen worden.

de lofzangen, om de leden de lofzangen te leren zingen, hen over de boodschap ervan te laten nadenken en de geest te voelen die de lofzangen met zich meebrengen,' zo staat er in de richtlijnen.

Michael F. Moody, hoofd van het algemeen muziekcomité van de kerk, zei in een gesprek met *Church News*: 'Ons doel is niet zozeer muziek te onderwijzen, dan wel het evangelie te onderwijzen met behulp van muziek. We willen dat de leden de lofzangen in hun verstand en in hun hart leren: in hun verstand om de boodschap te begrijpen, in hun hart om de Geest te voelen. Als de

leden de lofzangen op die manier leren, zullen zij beter in staat zijn om ze in hun herinnering terug te roepen en er in het dagelijkse leven kracht uit te putten.'

Moody stelt dat de zangoefening 'de gelegenheid tot creativiteit' biedt. 'We kunnen zo wat vonkjes en wat kleur in de vergaderingen brengen', zegt hij. 'Creativiteit en enthousiasme zullen de mensen naar de opening toetrekken. De opening moet iets afdwingen, en dat kan heel goed.'

Uit: Church News

In deze zendelingenpagina's een verslag van ouderling Arno Karssen uit de Wijk Eindhoven, die een zending vervult in het Zendinggebied Londen-Zuid Engeland, en van ouderling Hans Jobst uit de Gemeente Den Helder, die werkzaam is in het Zendinggebied Toronto Canada.

Hans Jobst

Sinds 17 mei 1988 ben ik op zending in het Zendinggebied Canada Toronto. Ik nam de beslissing om op zending te gaan toen ik zag dat ik een basis voor de toekomst moest leggen. Ik kon kiezen tussen een betere baan zoeken, studeren of op zending gaan. Ik dacht er lang over na, en op een dag las ik Matteüs 6:33: 'Maar zoekt eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.' Dat gaf de doorslag. De best bestede tijd is de tijd die je aan je Hemelse Vader besteedt.

Ik heb als kind vijf jaar in Canada gewoond, ik had niet gedacht dat ik dit land ooit nog terug zou zien. De mensen zijn erg gelovig, op bijna elke straathoek staat een kerk (helaas niet allemaal HLD-kerken). De Canadezen zijn erg ruimdenkend, we hoeven vaak geen moeite te doen om ze ervan te overtuigen dat onze kerk waar is, want ze geloven dat elke kerk waar is. Pas als je gaat praten over 'de enige ware kerk' wordt het moeilijk.

Ik heb gemerkt dat voor zendingswerk het volgende gezegde opgaat: 'Nobody cares how much you know, until they know how much you care' (niemand geeft erom hoeveel je weet, tot hij weet hoeveel je om hem geeft). Voor mij is dit het geheim van zendingswerk: naastenliefde. Als mensen zien dat je in alle eerlijkheid om ze geeft, zijn ze gewillig om te luisteren.

Ik heb er een sterk getuigenis van dat onze Hemelse Vader voor ons gezin zorgt als we op zending zijn. Toen ik op zending ging, was mijn vader geen lid. Toen ik op de 'MTC' zat, zocht ik een zending op die in Den Helder had gewerkt en nu Nederlands onderwees aan zendingen die naar Nederland gingen. Hij vroeg me of ik in zijn klas wat over Nederland wilde vertellen. Dat deed ik, we namen foto's van elkaar en wisselden adressen uit. Een van de zendingen, ouderling Cox, ging vanuit de 'MTC' naar Den Helder. Hij onderwees mijn vader en doopte hem. Ik vind het geweldig dat mijn vader die stap genomen heeft, ik ben trots op hem en ik ben blij dat ouderling Cox de beslissing heeft genomen om op zending te gaan, hij is daardoor een zegen geweest voor mijn zegen.

Wie nog moet beslissen om op zending te gaan, wil ik vertellen dat een zending zeer zeker de moeite waard is. Ik ben blij dat ik die stap genomen heb; je leert doelen stellen en bereiken, je leert met mensen omgaan en van ze houden en je leert je Hemelse Vader beter kennen. Ik zou dus haast

Ouderling Hans Jobst voor aanvang van een doopdienst.

zeggen: Wees egoïstisch en ga op zending. Maar uiteindelijk is het natuurlijk zo dat je voor je Hemelse Vader op zending gaat.

Ik weet dat dit de ware kerk van Jezus Christus is en dat dit een kerk van wonderen is. Ze gebeuren dagelijks. Ik ben blij dat ik er lid van mag zijn en dat ik er een zending voor mag vervullen.

Ouderling Hans Jobst

Arno Karssen

Vanaf het moment dat ik maar enigszins wist wat een zending was, heb ik ernaar verlangd om een te vervullen.

Voor ik op zending kwam, dacht ik dat ik behoorlijk wat wist. Maar toen op 11 februari 1988 mijn zendingsleven begon in de 'MTC' in Londen, ontdekte ik snel dat dat verre van waar was. Toen de drie weken in de 'MTC' om waren, dacht ik dat ik wat wist. Maar korte tijd in het zingsveld was genoeg om mij er weer van te overtuigen dat ik het mis had. Ik zie nu dat ik nog maar erg weinig weet, maar ik leer hier enorm veel. Ik wil graag vertellen over een paar dingen die ik geleerd heb.

In de eerste plaats het Boek van Mormon. Ik heb nooit beseft wat een fantastisch werktuig dit boek is. Ik ben erg blij dat ik voor mijn zending het boek bestudeerd heb en toen al een getuigenis kreeg dat het het woord van God is. Door nu elke dag in het Boek van Mormon te lezen, kunnen

Een steeds terugkerend gevecht voor de zending; alles in je koffers krijgen. Ouderling Karssen komt hier als overwinnaar uit de strijd.

Ouderling Karssen voor Buckingham Palace.

wij onze onderzoekers positief beïnvloeden. Als ze met een probleem komen, is het geweldig om dit glashelder te beantwoorden met een passage uit het Boek van Mormon dat je te binnen schiet. Het is een groots boek!

Ik heb ook gezien dat de Heer intensief werkt met de leden van de kerk, iets waar ik hier in Engeland getuige van ben. De zendingen krijgen veel steun van de leden hier, en zo hoort het ook. Eenheid onder de leden en zendingen leidt hier werkelijk tot grote wonderen. Het aantal bekeerlingen dat hier gedoopt wordt, bewijst dat.

Ik heb veel geleerd over de manier waarop de Heer werkt. Sommige mensen denken dat wij de mensen bekeren, maar ze hebben het mis. Neem bijvoorbeeld de jongeman die we in Brighton onderwezen. Hij woonde samen, en toen hij voor het eerst met de zendingen sprak, vloekte hij en zei nooit in God te zullen geloven, laat staan dat hij zou gaan bidden. Religie was wel het laatste dat hij zocht. De zendingen lieten een video bij hem achter ('Our Heavenly Father's Plan - Het plan van onze Hemelse Vader') in de hoop dat hij ernaar zou kijken. En dat deed hij. Toen de zendingen terugkwamen, vloekte hij niet meer en hij wilde zelfs het Boek van Mormon lezen. Hij kwam verschillende keren met zijn vriendin naar de kerk en een paar weken later trouwden zij. Wij als zending brengen deze verandering niet teweeg. Het is de Heilige Geest die hun hart raakt, en wanneer Hij dat doet, gebeuren er prachtige dingen. Mensen leggen hun wanhoop en leegte af en worden voorbeelden en steunpilaren in hun gezin, de kerk en de samenleving.

Broeders en zusters, ik wil u danken voor uw gebeden. Deze steunen ons werkelijk, meer dan u waarschijnlijk voor mogelijk houdt. Ik dank u zeer voor alle andere manieren waarop u mij en anderen helpt een zending voor te Heer te vervullen.

Ouderling Arno Karssen

In het zendingsveld

Valentin Arts
England Coventry Mission
4 Copthall House, Station Square
Coventry, West Midland
Engeland CV1 2PP

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Hellen Bouwman
Washington D.C. North Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring, Maryland 20904
U.S.A.

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A

Lex de Bruijn
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Erwin Decker
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London
Engeland
SW 7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel
België

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Copthall House, Station Square
Coventry
West Midland
Engeland CV1 2PP

Jim Jansen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
Engeland BS9 3BH

Hans Jobst
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Arno Karssen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesy (GE)
Zwitserland

Frank Oddens
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
Engeland BS9 3BH

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Johanna van Tellingem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Anneke van Til
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Monique van der Vooren
Zürich-Mission, Schweiz
Pilatusstrasse 11
CH 8032 Zürich
Zwitserland

*Indien er een adres ontbreekt
of verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het
Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224,
3430 AE Nieuwegein, Nederland*

MORMOONSE BOODSCHAP

NIEMAND KAN

TWEE HEREN DIENEN

(MATT. 6:24)

NOOIT MEER

Elaine Vaughn

Ik keek rond in de kapel om het nieuwe gezin te zien dat de bisschop zojuist in de wijk verwelkomd had. Ik nam mij voor om mij onmiddellijk na de avondmaalsdienst aan hen voor te stellen.

Ik dacht aan het afscheidsgetui- genis van zuster Shaw een paar weken geleden. Zij zei toen: „Dit is mijn laatste zondag hier, en ik heb het gevoel dat ik u over een ervaring moet vertellen voordat ik wegga.”

Sandy Shaw had het afgelopen jaar, terwijl haar man naar school ging, in onze wijk gewoond. Ik kan mij niet meer herinneren wanneer ik haar voor het eerst zag, maar zij scheen een speciale vriendschapsband te hebben met Neva Gillman, de leerkracht geestelijk leven in onze wijk.

Ik dacht aan het verhaal van zuster Shaw.

„In mijn thuiswijk voelde ik mij geliefd en geborgen,” zei ze. „Ik heb daar heel mijn leven ge- woond. Toen mijn man en ik hier naartoe verhuisden, was ik doods- benauwd om in een vreemde wijk naar de kerk te gaan en ik bleef een paar weken thuis. Maar al snel voelde ik een grote leegte in mijn leven en ik nam mij plechtig voor om de volgende kerkdienst bij te wonen.

„Doodsbenauwd ging ik het kerkgebouw binnen. Terwijl de mensen naar hun klassen gingen, hoopte ik dat iemand zich aan mij

zou voorstellen en mij de weg zou wijzen. Ik wist dat ik iemand moest aanspreken, maar ik kon geen woord uitbrengen. Mensen liepen mij voorbij en spraken met vrienden. Enkelen glimlachten zelfs in mijn richting. Het duurde niet lang voordat alle deuren dicht en de gangen leeg waren. Ik huilde wanhopig, draaide me om en ging weg.

„Die avond richtte ik mij tot die persoon waarop ik zeker kon rekenen: mijn Hemelse Vader. Ik bad: ‘Lieve Vader, ik ben altijd actief geweest, maar ik ben bang om naar een vreemde wijk te gaan. Alleen kan ik het niet.’

„De volgende morgen opende ik de deur voor een zenuwachtige onbekende, die zei: ‘Goeiemorgen. Ik ben Neva Gillman. Eigenlijk weet ik niet wat mij hierheen brengt, maar ik had sterk het gevoel dat ik jou moest vragen om met mij mee te gaan naar de zustershulpvereniging.’

„Ik lachte door mijn tranen heen en liet haar binnen.”

Het getuigenis van zuster Shaw bracht mij tot een ernstig zelfonderzoek. Hoe vaak ben ik nieuwkomers in ons kerkgebouw voorbijgelopen of heb ik alleen maar even geglimlacht en „hallo” gezegd, omdat ik niets anders wist te zeggen?

Nooit meer! □

Elaine Vaughn woont in de Wijk Spokane 9 in Washington.

KOM TOT JEZUS

Doel: Zelf tot Christus komen en vervolgens anderen daarmee helpen door de zending van de kerk te volbrengen.

De Heer heeft gezegd: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“ (Moz. 1:39). Door middel van de verzoening stelde Jezus Christus ons in staat het eeuwige leven te beërven. Wij, op onze beurt, hebben de taak onze medemens te helpen het eeuwige leven te beërven.

De Heer is genadig. Als wij tot Hem komen, zal Hij onze lasten verlichten en onze ziel reinigen. Maar wij kunnen weleens aarzelen of bang zijn om dit te doen; wij kunnen ons weleens afvragen of de zegeningen van het evangelie werkelijk de wonden van een moeilijk huwelijk kunnen helen, de last van financiële problemen of van spanningen op werk of school kunnen verlichten, of de pijn van ziekte, eenzaamheid of zonde kunnen verzachten.

De Heiland kan *echt* onze lasten verlichten. Een zuster beschreef eens een periode waarin ze dag en nacht tot haar Vader in de hemel had gebeden om Hem om hulp te vragen bij een dringend probleem. Uiteindelijk begon zij „de noodzaak van het verzoeningswerk te begrijpen. Zonder de hulp van de Heiland kon ik mij gewoon niet losmaken van mijn misstappen en weer vooruitgang maken.“

Zij was overweldigd toen zij de liefde van de Heiland voelde. Zij zei: „Ik had het gevoel dat er mijn hele leven over mij gewaakt was en dat alles wat er het verleden was gebeurd en alles wat er in de toekomst zou gebeuren, of dat nu prettig of pijnlijk was, uiteindelijk voor mijn welzijn zou zijn – als ik het in geloof zou aanvaarden.“ Ze had plotseling een warm, rustig en tevreden gevoel (*Ensign*, september 1977, blz. 50-51).

Als wij in geloof tot de Heer gaan, is er geen enkel

probleem waarmee Hij ons niet kan helpen. Wanneer wij zijn kracht en liefde voelen, zullen we onze broeders en zusters willen sterken en zegenen en zielen tot Hem willen brengen.

Wij kunnen in dit werk helpen door ons te richten op de drie aspecten van de zending van de kerk. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: „[Wij hebben] de heilige taak de driedelige zending van de kerk te vervullen: 1) het evangelie uit te dragen aan de wereld; 2) de leden van de kerk te versterken, waar zij zich ook mogen bevinden; en 3) voortgang te geven aan het zaligmakende werk voor de doden“ (*De Ster*, juli 1986, blz. 73).

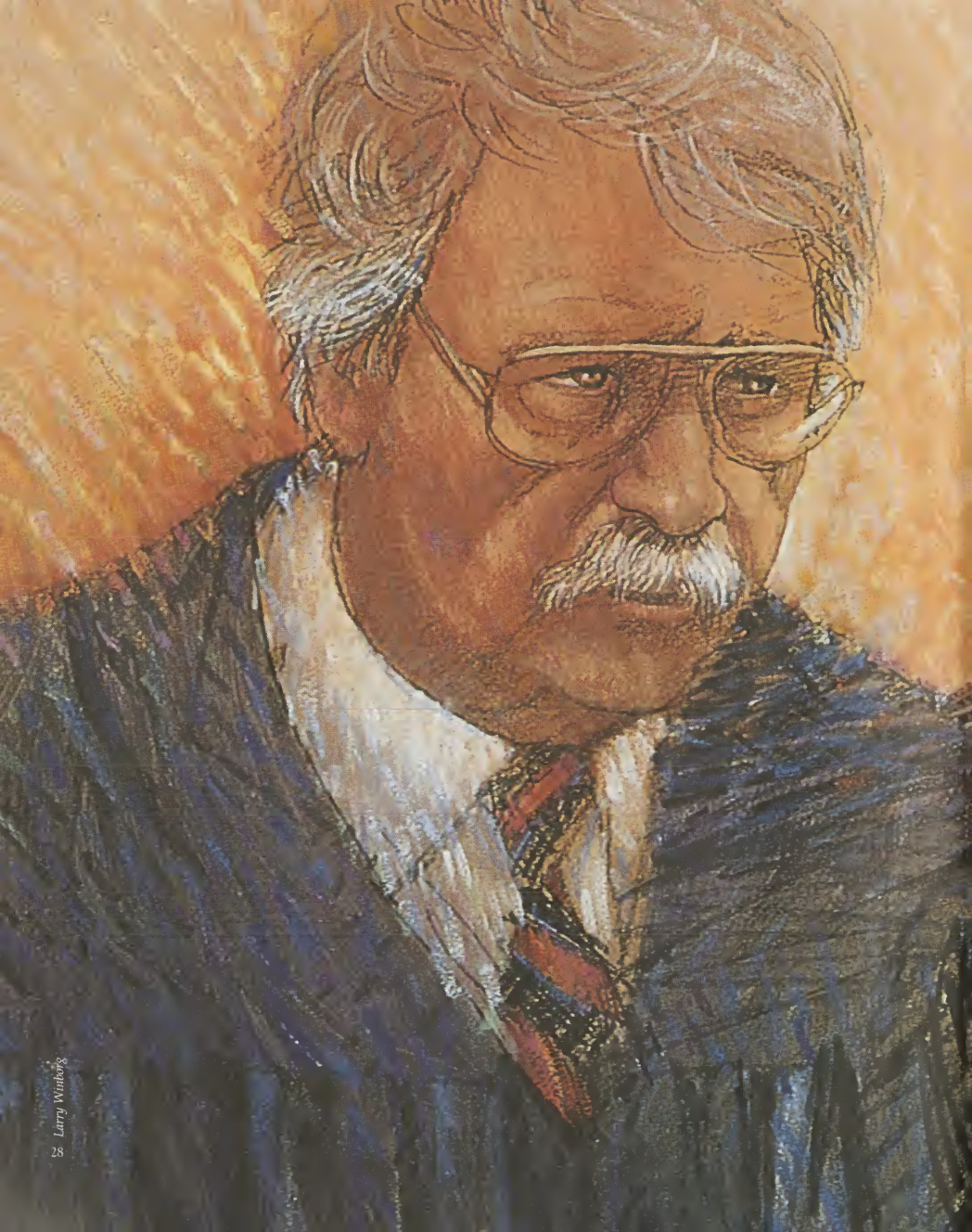
President Benson zei dat als wij het verzoeningswerk aanvaarden en vervolgens onze broeders en zusters liefhebben en dienen, we de Heer kunnen helpen „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“ (Moz. 1:39).

Wenken voor de huisbezoeksters

1. Lees Leer en Verbonden 18:10–16 voor en bespreek wat er in deze verzen staat over de liefde die de Heer voor ons heeft en over de liefde die wij voor onze broeders en zusters dienen te hebben.

2. Misschien kunt u, of de zuster die u bezoekt, een voorbeeld geven van hoe het evangelie en de verzoening iemand tot zegen kunnen zijn en zijn leven kunnen veranderen. Moedig de zuster die u bezoekt aan de Heiland toe te laten haar met haar problemen te helpen.

(Voor aanvullend materiaal zie Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 36–51, 109–115, 208–210.)

DE GAVE OM HET TE WETEN

„Burt, iedere dwaas kan het goede *doen*. Wat echt moeilijk is, is *weten* wat goed is.”

Ouderling F. Burton Howard
van het Eerste Quorum der Zeventig

Na mijn rechtenstudie had ik het geluk een functie als griffier van het Hooggerechts-hof van de staat Utah te bemachtigen. Ik zag hoe het rechtssysteem in de praktijk functioneert en leerde veel rechters persoonlijk kennen. Ik herinner mij goed hoe ik, al luisterend naar de overtuigende redevoeringen van de advocaten van beide partijen, eerst door de ene, en vervolgens door de andere zijde beïnvloed werd.

Enige jaren nadat ik de rechtbank had verlaten, kwam ik toevallig de opperrechter, die ik goed kende, tegen. Ons gesprek kwam op een gegeven moment op de moeilijkheden die het besturen van een rechtbank met zich meebrengt. Mijn vriend de opperrechter was vermoeid. Over een paar maanden zou hij de pensioengerechtigde leeftijd bereiken en zou hij de afhandeling van alle gerechtelijke procedures en geschillen aan anderen overlaten. Hij liet merken dat dat precies was wat hij wilde.

„Wat zou je ervan denken als ik met pensioen ging?” vroeg hij.

Hoewel ik begreep waarom hij zijn zware last wilde ontvluchten, zei ik: „O, doe dat alstublieft niet. U weet niet hoe geruststellend het is om te weten dat er op de rechtbank iemand zit die altijd probeert het goede te doen.”

Tot mijn verbazing werd hij boos. Hij verhief zijn stem en zei: „Burt, iedere dwaas kan het goede *doen*. Wat echt moeilijk is, is *weten* wat goed is.”

Mijn vriend had mij verteld wat zijn grootste zorg was als rechter. Als een wet eenmaal is vastgesteld, is het niet moeilijk die te gehoorzamen, hoewel lang niet iedereen dat doet. Het is veel moeilijker om te bepalen wat de wet moet zijn en te kiezen tussen twee strijdige, aantrekkelijke, goed met argumenten onderbouwde alternatieven, gepresenteerd door intelligente advocaten. Het moeilijkste voor hem was te bepalen welke van de twee stellingen de juiste was.

Kiezen is moeilijk

Is dat in ons leven ook niet zo? Het is bij de vele dilemma's waarmee wij dagelijks te maken krijgen, vaak moeilijk om te kiezen. Het is vooral moeilijk als de keuzemogelijkheden gelijkwaardig lijken te zijn.

Ik zal een voorbeeld geven. Stel u voor dat u al maanden werk zoekt. U hebt geld geleend om een auto te kopen, en als u niet gauw werk krijgt, zal de financieringsmaatschappij u de auto weer afnemen. Vroeg op een novembertochtend gaat u op weg naar

het meest veelbelovende sollicitatiegesprek dat u ooit hebt gehad. Maar u bent aan de late kant, en wat erger is: de benzinepomp geeft aan dat u, als u geluk hebt, het net zult halen.

Bij een verkeerslicht neemt u gas terug en u ziet bij een bushalte een vriend in de regen staan. U beseft dat als u uw vriend meeneemt, u nog later komt. U weet ook dat als u niet harder rijdt dan toegestaan is, u niet op tijd arriveert – maar als u nog een bekeuring krijgt voor te hard rijden, raakt u uw rijbewijs kwijt.

Het is duidelijk dat u een beslissing moet nemen – maar welke? Als iedere omstandigheid op zich beschouwd werd, zou ieder van ons waarschijnlijk wel weten wat hij moest doen. Natuurlijk zou u de verkeerswetten niet overtreden door te hard te rijden; u zou stoppen om te tanken; u zou uw vriend helpen; en het werk is financieel gezien zo belangrijk voor u dat u bijna alles, binnen de grenzen van het fatsoen, zou doen om het te krijgen. Maar wat zou u doen? U stopt of u stopt niet. U rijdt te hard of niet. Maakt het wat uit of u de wet overtreedt? Maakt het wat uit of u dat werk krijgt? Maakt het wat uit of u uw rijbewijs kwijtraakt? Is het erg als u uw vriend niet meeneemt? Zijn er verborgen gevolgen, zoals zonder benzine komen te staan, of te hard rijden? Zijn er ook eeuwige gevolgen aan verbonden?

Bij zulke gelegenheden kan het uiterst moeilijk zijn om te bepalen wat u moet doen. En de gevolgen van een verkeerde keuze kunnen permanent en onomkeerbaar zijn.

Tè dicht bij de zonde komen; de grens tussen wat u wel en wat u niet doet verkeerd leggen; morele wetten of landswetten gehoorzamen of negeren – al deze keuzen beïnvloeden de loop van ons leven. Hoe moeten we er dan achter komen wat de juiste keuze is? En, als we die gevonden hebben, hoe houden we ons daaraan?

Door ons in staat te stellen door keuzen te ontdekken wat belangrijk voor ons is, helpt hij ons erachter te komen wie en wat wij werkelijk zijn.

Het evangelie naleven: een opgave

Het is relatief gemakkelijk om op het enge en nauwe pad te blijven zolang er niet veel verkeer is en zolang aangegeven is waar de weg loopt. Maar vaak ontmoeten we onderweg anderen die hun vrije wil gebruiken; en onbewust beïnvloeden hun eisen en verwachtingen toch ons gedrag en onze keuzen. De werkelijke proef op de som komt wanneer onze vrienden zeggen: „Kom nou, het hindert niet, iedereen doet het“ of „Niemand komt erachter“.

Het is moeilijk om van tevoren de antwoorden klaar te hebben op alle vraagstukken in het leven; onze kennis toepassen op de keuzen die we moeten doen is nooit gemakkelijk. De problemen die ontstaan door naleving van het evangelie overvallen ons niet onder omstandigheden die wij zelf bepalen, maar meestal in situaties die wij niet geheel in de hand hebben. Dit komt doordat veel van onze dagelijkse keuzen nieuw voor ons zijn: wij hebben geen ervaring waar wij op terug kunnen vallen. In onze persoonlijke strijd om de beginselen van vervolmaking toe te passen, zullen wij ieder onze eigen weg moeten vinden en bewandelen. Hoewel de Schriften ons goed helpen en wij ook kunnen leren van de ervaringen van anderen, is het leven vol eenzame momenten waarop wij alléén moeten beslissen wat wij wel, en wat wij niet zullen doen.

Natuurlijk weet de Heer dit allemaal, en ik ben ervan overtuigd dat Hij dit zo wil. Hij zegt bijvoorbeeld tegen ons: „Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige dienstknecht; daarom ontvangt hij geen beloning.

„Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

„Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen“ (LV 58:26–28).

Met andere woorden: het is de bedoeling dat wij ons leven voor een groot deel zelf sturen. Dat waarin wij niet worden geboden, dienen wij op eigen initiatief te doen. Dit houdt in dat, of we dat nu willen of niet, de hemel ons in deze dingen niet zal verbieden of gebieden.

Kort gezegd, wij maken een proeftijd door. De Heer zegt:

„En Ik geef u een gebod, dat gij alle kwaad moet verwerpen, en alle goed aanhangen, en dat gij moet leven bij elk woord dat uit de mond van God voortkomt.

„Want Hij zal de getrouwen regel op regel en gebod op gebod geven; en hiermede zal Ik u beproeven en toetsen. (. . .)

„want in Mijn hart heb Ik besloten, zegt de Here, dat Ik u in alles zal beproeven of gij in Mijn verbond wilt verblijven, zelfs tot in de dood, opdat gij waardig moogt worden bevonden.

„Want indien gij niet in Mijn verbond zult verblijven, zijt gij Mijner niet waardig“ (LV 98:11–12, 14–15).

Het is moeilijk om te onderscheiden wat goed is

In deze sterfelijke proeftijd moeten Gods kinderen bewust kiezen. Als dat niet zo was, zouden wij niet echt kunnen vaststellen wie wij zijn en wat wij willen. Over dit gebied – het gebied waarover geen specifieke adviezen of geboden zijn gegeven, waar het niet duidelijk is wat wij moeten doen of hoe wij het moeten doen – spreek ik nu. Mijn vriend van het Hoogerechtshof sprak over dit gebied toen hij zei: „Wat werkelijk moeilijk is, is *weten* wat goed is.“

Wij zullen in ons leven moeten kiezen tussen taak of plicht en andere min of meer aantrekkelijke alternatieven. Gaan we t.v. kijken of gaan we op huisbezoek? Besteden we tijd aan onze vrienden of aan ons gezin? Gaan we de Schriften lezen of een roman? Laten we de kinderen thuis of nemen we ze mee? Steken we ons in de schulden of doen we maar zonder? Wanneer we een keuze gemaakt hebben, worden andere keuzen uitgesloten. Anders zou het geen werkelijke proeftijd

Aan het einde van de eerste dag van de bediening van de Heiland onder de Nephieten, leerde Hij hun bidden.

zijn. De ontwerper van het plan van zaligheid heeft het zo georganiseerd. Door ons in staat te stellen door keuzen te ontdekken wat belangrijk voor ons is, helpt Hij ons erachter te komen wie en wat wij werkelijk zijn.

Vaak moeten we kiezen tussen twee goede alternatieven. Dit is één van de paradoxen van het evangelie. Bijvoorbeeld: er bestaat een direct verband tussen de hoeveelheid tijd die wij in een roeping steken en hoeveel goeds wij ermee bereiken. Een bisschop bereikt veel goeds als hij een lid in nood bezoekt. Hij bereikt tien keer zoveel als hij tien leden in nood bezoekt. Hoeveel tijd moet hij nu aan die bezoeken besteden? Wij komen nader tot de Heer door de Schriften te bestuderen en te overdenken. Wij komen nog nader tot Hem door meer te studeren en dieper te overdenken. Hoeveel tijd moeten we daar nu aan besteden? Een vader brengt tijd door met zijn gezin. Een betere vader besteedt er meer tijd aan en gaat bovendien welkelijks met zijn vrouw een avondje uit.

Maar waar ligt de grens? Wanneer is genoeg ook werkelijk genoeg – en wanneer is nog meer teveel? Hoe weten wij of wij actief genoeg zijn, of wij anderen genoeg dienen, of wij liefdevol genoeg zijn, of wij genoeg thuis zijn – of dat de weegschaal weer in balans moet worden gebracht? Aristoteles zei eens:

„Goed zijn is geen gemakkelijke opgave. Want het is moeilijk om in alles de middenweg te vinden (. . .) Iedereen kan boos worden – dat is gemakkelijk – en iedereen kan geld weggeven of uitgeven; maar aan de juiste persoon geven, in de juiste hoeveelheid, op de juiste tijd, met de juiste motivatie, en op de juiste wijze, dat is niet voor iedereen weggelegd, en het is niet gemakkelijk; daarom is goedheid zowel zeldzaam, prijzenswaardig, als nobel” (*Man and Man: The Social Philosophers*, „The World’s Great Thinkers, deel II, blz. 352a).

Zou een man een betere echtgenoot zijn als hij iedere avond thuis bij zijn vrouw doorbracht? Zou hij een betere echtgenoot zijn door geen kinderen te nemen, zodat hij al zijn vrije tijd aan haar kon wijden? Het ant-

woord is zeer beslist nee! Niemand – echtgenoot, echtgenote, of de kerk – kan aanspraak maken op al iemands tijd. Kinderen die van hun ouders onafgebroken aandacht kregen, zouden in hun ouders’ schaduw komen te staan en volledig afhankelijk van hen worden. De kerk zou met voltijdse bisschoppen een betaalde geestelijkheid hebben en zou, in plaats van een goddelijke organisatie die de individuele vervolmaking van Gods kinderen nastreeft, een doel in zich worden.

De wenselijke balans

De juiste balans varieert met de specifieke behoeften en mogelijkheden van ieder lid van de kerk. Maar omdat onze Schepper ons wat tijd betreft beperkingen heeft opgelegd, ligt er ergens tussen het besteden van al onze tijd aan ofwel het gezin, ofwel de kerk, ofwel het werk, ofwel onszelf, de middenweg, een wenselijke balans. Laten wij niet de vergissing begaan de hoeveelheid tijd die onze Vader ons heeft gegeven te bekritisieren. Laten wij ons liever bezighouden met wat Hij wil dat wij doen met de tijd die Hij ons heeft gegeven.

In dit leven moeten wij bepaalde taken op ons nemen. Zij kunnen, en mogen, elkaar niet uitsluiten. Ze kosten allemaal tijd. Er is tijd voor nodig om vader te zijn, ZHV-presidente, verkoper, student. Dienstbetoon kost ook tijd. Het spreekt voor zich dat er zich conflicten voordoen. Maar een bepaald iets beter doen, hoeft niet altijd ten koste te gaan van iets anders. De Heer wilde niet dat wij het ons gemakkelijk zouden maken in Zion (2 Ne. 28:24). Hij wil dat alle dingen „in wijsheid en orde geschieden” (Mos. 4:27).

Het vinden van de juiste balans houdt niet in dat wij één van de wegen moeten kiezen en daarmee de andere wegen uitsluiten. Het betekent eerder zoveel mogelijk wegen bewandelen, niet meer en niet eerder dan nodig is, opdat wij onze vooruitgang op de paden waarvan onze Vader in de hemel wil dat wij ze bewandelen, niet vertragen. Als dit waar is, dan wordt het zeer belangrijk, zoals ouderling Richard L. Evans heeft

gezegd, om „te zijn, waar wij moeten zijn, wanneer we er moeten zijn“ en „te doen wat we moeten doen, wanneer het gedaan moet worden“. Want wij zullen geoordeeld worden naar de keuzen die wij hebben gedaan; en het evenwicht dat wij bereikt hebben, maakt ons tot wie wij zijn.

Gij moet altijd bidden

Kunnen wij als heiligen der laatste dagen verwachten goede beslissingen te nemen, of de juiste balans in ons leven te vinden? Ik, als nederig dienaar van de Heer, getuig tot u dat wij dat kunnen.

Aan het einde van de eerste dag van de bediening van de Heiland onder de Nephieten, leerde Hij hun bidden. „Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden,“ zei Hij.

„En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij het zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven“ (3 Ne. 18:19-20).

Ik heb deze gebeurtenis vaak gezien als één van de geweldigste stukjes onderwijs in de geschreven geschiedenis van de wereld. De Nephieten hadden nog maar net de vernietiging van hun steden meegemaakt, de dood van hun geliefden, de scheiding van gezinnen, het verlies van huizen en wereldse bezittingen. Zij hadden oproer en gruwelen meegemaakt. Zij hadden drie dagen lang een ondoordringbare duisternis gehad. Als er een volk op aarde was dat veel had om voer te bidden, waren zij het wel.

Toen hoorden zij een stem uit de hemel en zagen de Zoon des Mensen uit de hemel nederdalen. Zij hoorden Hem tot hun spreken, en ieder woord moet in hun hart gegrift zijn. Onder deze omstandigheden beloofde Jezus Christus hun dat als zij de Vader zouden vragen wat goed was, zij dat zouden ontvangen. Zij onthielden dat toen Hij van hen heenging en opvoer naar de hemel. De Schriften vertellen ons dat zij zich verspreidden; maar wat zij gehoord en gezien hadden, werd rondverteld onder het volk nog voordat het donker werd. Velen werkten de gehele nacht door om de

volgende morgen anderen te kunnen brengen naar de plek waar Jezus zou verschijnen.

En toen de volgende ochtend aanbrak, lieten de Twaalf die gekozen waren om het volk te leiden, iedereen knielen en bidden, net als ze de dag tevoren hadden gedaan. Zij baden eensgezind in Jezus' naam tot de Vader. Met zijn belofte in gedachten vroegen zij dat waarnaar zij het meest verlangden.

En terwijl zij om zoveel hadden kunnen bidden – herstel van de gezondheid van hun gezinnen, de hereniging van geliefden, de genezing van de zieken en gewonden, hun leiders, hun vijanden – waarom baden zij? In de Schriften staat gewoon: „... zij verlangden, dat hun de Heilige Geest zou worden verleend“ (3 Ne. 19:9).

Ongetwijfeld hadden de Nephieten de leringen van Nephi zelf in gedachten. Hij legde de taak en het doel van de Heilige Geest uit. Hij vroeg:

„En nu, mijn geliefde broederen, nadat gij dit enge en smalle pad hebt betreden [wat inhoudt toe te treden tot de kerk door de doop en het ontvangen van vergeving van zonden, en de gave van de Heilige Geest], zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan? Ziet, ik zeg u: Neen, [...] gij [moet] standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.“

En toen voegde hij daaraan toe, en ik vind dat heel belangrijk:

„Want ik zeg u nogmaals, dat indien gij door de poort zult ingaan, en de Heilige Geest ontvangt, *Deze u alles zal tonen, wat gij moet doen*“ (2 Ne. 31:19-20; 32:5; cursivering toegevoegd).

Is het dan zo verbazend dat de Nephieten boven alles de Heilige Geest wilden hebben? Zonder Hem en zonder de mogelijkheid alles te weten wat zij moesten doen, hadden zij geen kans om terug te keren naar hun Vader in de hemel; zij konden dan ook niet goed vaststellen welke keuzen hen naar geluk en het eeuwige

Tenzij we bidden, geloof oefenen, liefhebben,
gehoorzamen, en de tabernakels van onze geest rein
houden, kunnen wij geen aanspraak maken
op deze geweldige gave.

ge leven zouden leiden. Zij wisten dat deze kostbare gave de Heilige Geest was.

Na één dag doorgebracht te hebben met de Heiland, begrepen de Nephieten – waarschijnlijk beter dan wij – het doel van hun proeftijd. Zij begrepen de noodzaak voor goddelijk ingrijpen in hun leven om hen te helpen de weg terug naar huis te vinden.

Wat de Heer van ons verlangt

In de kerk wordt veel gezegd over de gave van de Heilige Geest. Een ieder onder ons die gedoopt is, bezit deze gave. Als wij deze gave waardig zijn, maakt het van ons, zowel collectief als individueel, heel andere mensen dan alle anderen op aarde.

Als wij goed leven, en als wij de leiding van de Geest, die wij in ons hart hebben gevoeld, hebben gevolgd, dan kunnen wij – zonder enige twijfel – zeker weten dat wat wij gedaan hebben, het beste was dat wij konden doen. Hoewel wij dan nog beproevingen en moeilijkheden kunnen ondervinden, kunnen wij dan met zekerheid weten dat wij doen wat de Here wil.

Als wij deze dingen weten en de zekerheid hebben dat we grotendeels de wil van de Heer hebben gedaan, dan kunnen wij daaruit vrede en onbeschrijflijke vreugde putten. Geen ander volk op aarde kan ooit deze zegening ontvangen, want deze zegening krijgen wij alleen door de leiding van de Heilige Geest.

Soms heb ik, alvorens te handelen volgens de ingevingen van de Heilige Geest, de tijd gehad om erover te bidden en na te denken. Maar veel vaker werd ik, net als Nephi, „door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen” (1 Ne. 4:6).

De Heer zei tegen Joseph en Oliver: „En het zal u op het juiste ogenblik worden ingegeven, wat gij moet spreken en schrijven” (LV 24:6).

Tegen Thomas B. Marsh zei Hij: „Ga, waarheen Ik ook wil, en het zal u door de Trooster worden ingegeven wat te doen en waarheen te gaan” (LV 31:11).

Weten wat te zeggen! Weten wat te schrijven! Weten

waarheen te gaan! Weten wat te doen! Zelfs wanneer zulke leiding slechts af en toe gegeven werd, en alleen voor bepaalde beslissingen in dit leven, dan nog zou die van onschatbare waarde zijn. Tegen de drie getuigen werd gezegd dat de Heilige Geest hen „alle dingen” zou openbaren die „de mensenkinderen dienstig zijn” (LV 18:18).

Dit is werkelijk zeer belangrijk. Wat president Marion G. Romney zei is nu gemakkelijker te begrijpen:

„Het is niet te beschrijven hoe belangrijk het ontvangen van de Heilige Geest is” (aprilconferentie 1974). Maar „niet te beschrijven” mag niet inhouden dat het niet te begrijpen is of dat wij er niet eerbiedig onze dankbaarheid voor zouden betuigen. De wereld mag dan niet begrijpen dat de Heilige Geest „de waarheid van alle dingen” (Moro. 10:5) openbaart, wij weten dat Hij dat wel doet.

De Heer zei tegen Joseph Smith:

„God zal u door Zijn Heilige Geest, ja, door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes kennis geven, die sedert de schepping der wereld tot op heden niet is geopenbaard;

„Die onze voorvaders met groot verlangen hebben verwacht om te worden geopenbaard in de laatste tijden, waarop hun gedachten door de engelen waren gericht, zoals het voor de volheid van hun heerlijkheid was weggelegd” (LV 121:26–27).

We hebben de gave ontvangen; wat we er mee doen ligt aan ons. Tenzij we adviezen opvolgen, zullen we er geen ontvangen. Tenzij we bidden, geloof oefenen, liefhebben, gehoorzamen, en de tabernakels van onze geest rein houden, kunnen wij geen aanspraak maken op deze geweldige gave.

Mogen wij zo leven dat wij geleid door de Heilige Geest wijze beslissingen kunnen nemen en onze kennis in de praktijk toepassen. □

Verkort overgenomen uit een toespraak die ouderling Howard op een haardvuuravond gaf aan de Brigham Young University in Provo (Utah).

IK WIST GEEN ANTWOORD

Christy Williams

Een aantal jaren geleden liep ik door een winkelcentrum toen twee jongedames mij vroegen of ze mij even mochten spreken. „Natuurlijk,” antwoordde ik. „Als u vandaag sterft,” vroegen ze, „zou u dan naar de hemel gaan?”

Het viel hun blijkbaar op dat de vraag mij verraste, want direct daarop openden ze allebei hun Bijbel en lazen een vers uit het Nieuwe Testament voor. „Het enige wat u moet doen om in de hemel te komen,” verklaarden ze, „is te geloven in de Heer Jezus Christus.”

Wat er daarna volgde, is nog altijd een pijnlijke herinnering. Ik stond versteld van hun leer en in gedachten ging ik terug naar de zondagsschool, het seminarie en de colleges over het Nieuwe Testament die ik had gevolgd, maar ik wist slechts één tekst om aan te geven dat er meer voor nodig was om het koninkrijk der hemelen te beërven dan alleen maar een belijden van geloof.

De twee vrouwen noemden vlug nog een paar teksten die van gelijke strekking waren als de eerste. Ik kon iets van mijn geloof als heilige der laatste dagen met hen delen, maar ik kon de beginselen van het evangelie niet met teksten staven. Ze raakten niet overtuigd en lieten mij al gauw staan. Ik zag hoe ze snel op de volgende voorbijganger toeliepen.

Een wijdverbreide illusie

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Het komt veel voor dat wij enkele teksten uit de Schriften

tot onze beschikking hebben, die als 't ware in onze gedachten zweven, en dat wij daardoor de illusie koesteren dat wij veel over het evangelie weten.”

Die illusie had ik ook!

Hij vervolgde: „Leder van ons moet op een bepaalde tijd in het leven de Schriften echt voor zichzelf ontdekken, en niet slechts één keer, maar wij moeten ze telkens opnieuw ontdekken.” (*De Ster*, december 1985, blz. 3.)

De ervaring sorteerde wel effect, want ik nam me voor om me nooit meer te laten verrassen. Ik reserveerde elke dag wat tijd voor schriftstudie en ik begon het evangelie te herontdekken.

Het was stimulerend om bepaalde patronen te ontdekken in het Nieuwe Testament, patronen die steeds weer werden herhaald. Mensen leerden over de Christus, bekeerden zich, gaven vervolgens blijk van hun geloof door zich door onderdompeling te laten dopen, ontvingen de Heilige Geest door handoplegging en maakten verder vooruitgang door gehoorzaam te zijn.

Ik was het meest geïnteresseerd in de verzen die duidelijk maakten wat er vereist is om het koninkrijk der hemelen binnen te gaan. Die leerde ik uit mijn hoofd en beeldde me in hoe ik, gewapend met teksten als „Of weet gij niet, dat onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet beërven zullen?” (1 Kor. 6:9), in een winkelcentrum twee jongedames ontmoette.

Verlangen naar een diepere relatie

Er gebeurde echter iets anders met mij wat ik niet voorzien had. Ik begon mijn houding en gedragingen te vergelijken met de waarheden die ik las. Ik was diep onder de indruk van het voorbeeld en de liefde van de Heiland – zijn gebeden tot de Vader, die opgetekend staan in het evangelie van Johannes, zijn verklaring dat Hij niet gekomen was om zijn wil te doen, maar de wil van zijn Vader. Ik realiseerde me hoe nodig het

*„Gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer
gij naar Mij vraagt met uw ganse hart“
(Jer. 29:13).*

was dat ik mijn leven veranderde. Veel vaker bevond ik mij op mijn knieën in gebed in plaats van in een denkbeeldige discussie. Ik begon naar een diepere relatie met mijn Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus te verlangen. Ik begon naar een ander soort voorbereiding uit te kijken, één die *mij* naar het eeuwige leven kon leiden!

De Heiland spreekt tot ons door de Schriften! Hij leert ons zijn wil. Ik herinner me dat ik Johannes 1:12-13 las:

„Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.“

Dit was de band die ik zocht! Ik bad ernstig dat mij deze macht gegeven mocht worden – dat ik uit God geboren mocht worden. Het antwoord kwam als een sterk gevoel, dat ik in mijn dagboek heb beschreven, en waar ik vele malen over heb nagedacht: door de geboden na te leven ontvangen we de macht om zoons en dochters van God te worden.

Bij het bestuderen van de Schriften ontdekte ik dat ik elke dag naar ze toe kon gaan, zoals de jongeman die bij de Meester kwam en vroeg: „Wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?“ (Matt. 19:16.)

Zo staat er in 2 Timoteüs 3:15–16, dat „de heilige Schriften, [. . .] u wijs kunnen maken tot zaligheid“. Ze zijn „nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid“.

In tijden van nood of verdriet

Hoe meer ik regelmatig de Schriften las, hoe meer ik naar de Schriften greep in tijden van nood of verdriet. Op een keer werd ik enorm boos op iemand die een belangrijke belofte aan mij had verbroken. Dagenlang was ik kwaad en overwoog ik om wraak te nemen. Ik voelde me ellendig. Ik wist dat het verkeerd was om niet te vergeven, maar ik wist niet hoe ik mijn gevoelens kwijt moest raken. Tenslotte nam ik, in zielestrijd gewikkeld, het Boek van Mormon ter hand. Zonder enige bedoeling om te lezen, liet ik het openvallen. De woorden van de Heer uit Mormon 3:15 schenen op mij af te worden gevuurd: „Mij komt de wrake toe.“

Plotseling werd alles in eeuwig perspectief gebracht. Ik voelde me op mijn vingers getik en nedereg gestemd. Ik realiseerde me dat mijn houding helemaal verkeerd was. En tegelijkertijd bracht deze tekst grote opluchting. De Heer kende mijn gevoelens! Hij gaf om mij. Hoe gemakkelijk was het toen om te bidden en mijn slechte gevoelens te vergeten.

Begrijpen als de Heer

Hoe vaak beantwoordt de Heer onze gebeden wel niet door middel van de Schriften? Zij zijn zijn stem, herinneren ons aan onze verbonden en de heerlijke beloften die ons deel zijn. Ik ontdekte toen ik de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde begon te bestuderen, dat de inspiratie die ik ontving in ant-

woord op mijn gebeden, vaak in de vorm van een tekst kwam!

Om een voorbeeld te noemen, toen ik mijn tweede kind verwachte, keek ik eens naar een televisieprogramma dat gepresenteerd werd door een beroemd geleerde. Het programma liet zien wat voor invloed de westerse beschaving had op enige afgelegen eiland-culturen. Aan het einde van het programma veranderde het onderwerp en de fragmenten toonden beelden van de overbevolkte steden en de verarmde volken van de wereld. De geleerde drong er bij de kijkers op aan om hun regeringen geboortebepurende maatregelen te laten treffen. Zij voorspelde een wereldcatastrofe als de bevolkingsgroei niet aan banden zou worden gelegd.

Ik was ontsteld, mijn man en ik wachten immers op de komst van een kind! Ik smeekte de Heer me te laten begrijpen zoals Hij begreep – tenminste gedeeltematig – om te weten of ik zijn wil deed. Ik had enige tijd en meende tenslotte een hindernis overwonnen te hebben. Door de stille zachte stem kwamen deze woorden tot mij: „Jij werkt mee aan de vervulling van de belofte aan Abraham, dat zijn zaad zo talrijk zou zijn als de sterren des hemels en het zand der zee.“

Ik sloeg Abraham 2:11 op en las de woorden van de Heer: „... in u en in uw nakomelingen zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, ja, met de zegeningen van het evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, ja, van het eeuwige leven.“

In Abraham 3:12–14 toont de Heer de patriarch de sterrenhemel en zegt tegen hem: „Ik zal u vermenigvuldigen, en uw nakomelingen na u, gelijk deze.“

Mijn schriftstudie bracht me vervolgens tot de Leer en Verbonden, afdeling 132:31–32, waar ik tot mijn grote vreugde de volgende woorden van de Heer vond aangaande de belofte aan Abraham: „Deze belofte is ook aan u, want gij zijt uit Abraham (. . .) en door deze wet duren de werken van Mijn Vader voort, waarin Hij Zich verheerlijkt.“

„Daarom, ga heen en doe de werken van Abraham; onderwerp u aan Mijn wet, en gij zult zalig worden.“

Wat Abraham was beloofd, was bedoeld voor alle kinderen van onze Hemelse Vader! Ik herinnerde me mijn doopverbond, namelijk om het evangelie met anderen te delen. Ik had beloofd de lasten van mijn naaste te dragen. De Heer verklaart in LV 104:17–18:

„Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen.“

Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet overeenkomstig de wet

van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden.“

Uzelf vlekkeloos houden

Op mijn tocht door het Boek van Mormon ontving ik grote waardering voor de profeten van de Heer, die ons allen wilden voorbereiden op die laatste dag, wanneer wij voor Christus moeten staan om door de Vader ontvangen te worden. Ik leerde mijzelf aan niet later dan tien uur 's ochtends een hoofdstuk te lezen in het Boek van Mormon. De grote redevoeringen van Nephi en Jakob, van koning Benjamin en Alma maakten diepe indruk op mij. Vaak werd ik geplaagd door ziele-smart. Geconfronteerd te worden met Alma, toen ik hoofdstuk 5 las, was een voorproefje op het verschijnen voor de Heer op die laatste dag! Alma stelt ons de vraag:

„Hebt gij zo gewandeld, dat gij uzelf vlekkeloos hield voor God? Zoudt gij bij uzelf kunnen zeggen, indien gij nu werd geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest, dat uw klederen zijn gewassen en wit gemaakt door het bloed van Christus, Die zal komen om Zijn volk van hun zonden te lossen?“ (Alma 5:27.)

Ik werd enorm getroffen door de ervaringen van de zoons van Mosiah. Wat een enorme macht ontvingen zij toen ze zich tot de Heiland bekeerden en verlangden om het evangelie met hun broeders, de Lamanieten, te delen! Voor het eerst in mijn leven vastte ik om het verlangen het evangelie met anderen te delen en bad ik om leiding. Op een gedenkwaardige dag zei de onderhoudsman die in ons flatsgebouw werkte tegen mij dat hij graag meer *wilde* weten over de kerk; en een buurman kwam bij me aan de deur en zei: „Het is mij opgevallen dat u op zondag met uw gezin naar de kerk gaat. Welke kerk bezoekt u eigenlijk?“

Het Boek van Mormon deed het grote verlangen in mij ontwakken om voor de Heer aannemelijk te zijn. Op een nacht werd ik wakker gemaakt door mijn pasgeboren dochter. Ik voedde haar en al gauw viel ze weer in slaap, maar ik lag wakker in de stilte van de nacht. Ik dacht aan de veranderingen in mijn leven en aan datgene wat nog veranderd moest worden. Mijn gedachten gingen uit naar God en ik bad, terwijl mij de woorden van de Lamanitische koning voor de geest kwamen, die uitriep: „O God, wilt Gij U dan aan mij bekendmaken, en ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen?“ (Alma 22:18).

Eén voor toonde de Heer mij mijn zwakheden

In de vroege uren van de morgen ontving ik de zoete verzekering, die ik in mijn dagboek heb opgeschreven en nadien vele malen heb overdacht: „Ik ben je Vader, jouw Vader!“

Ik bezie mijn ervaring van jaren geleden in dat winkelcentrum nu met hele andere ogen. Ik ben dankbaar dat ik toen mocht inzien hoe noodzakelijk schriftstudie was. Ik wou dat ik toen voorbereid was geweest om mijn kennis en mijn getuigenis aan deze jongedames te geven. Ik besef hoeveel meer ik de Schriften moet bestuderen en de beginselen van het evangelie naleven.

Twee jaar geleden was het mijn doel om voor het eerst in mijn leven het hele Oude Testament te lezen. Wie schetst mijn verbazing toen ik in Jeremia 29:13 de prachtige belofte van de Heer vond: „Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart.“

Dat zoeken heeft alles te maken met de Schriften. Het leidt naar het eeuwige leven. □

Christy Williams en haar man, Brian, zijn leden van de Wijk Newport, in de Ring Renton Washington North.

EEN HOOFD VOL TEKSTEN

Leuke ideeën om passages uit de Schriften uit het hoofd te leren

Omdat uit het hoofd geleerde teksten mij geestelijk hebben opgebouwd en me hebben geholpen om verleidingen te weerstaan, leer ik mijn kinderen teksten die hun kracht zullen geven wanneer ze het moeilijk hebben. Ik laat enkele ideeën volgen die ons gezin goed van pas zijn gekomen:

1. Maak een kaart met daarop de eerste letter van ieder woord van een tekst of van een van de geloofsartikelen. Wijs de letter aan terwijl u ieder bijbehorend woord opzegt. Herhaal het vers enige malen en laat de kinderen het eveneens herhalen. Voor u het weet, hebben ze de kaart niet meer nodig.

2. Verdeel de tekst in korte stukjes. Herhaal ieder stukje hardop, te beginnen bij het slot en werk zo naar het begin van de zin toe. Bijvoorbeeld: wanneer u Alma 37:35 neemt, herhaal de laatste zin, „de geboden van God te onderhouden“, meerdere keren. Laat de kinderen het dan herhalen. Doe hetzelfde met de zin „Ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden“. Nadat de kinderen de twee laatste stukken hebben geleerd, begin dan met de zin „O, gedenk mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren“. Laat ze daarna de hele zin herhalen.

3. Schrijf de tekst op een vel papier en knip het dan in stukken. Lees het vers een paar keer op, geef daarna ieder kind dat kan lezen een stapeltje door elkaar gehutselde stukjes en kijk wie ze het snelst op de juiste volgorde kan leggen.

4. Maak een poster met de tekst die u uit het hoofd wilt leren. Lees het vaak hardop, bedek daarna enkele woorden. Zeg het vers weer op, bedek steeds meer woorden totdat de hele kaart bedekt is. U kunt de passage ook op een bord schrijven en woorden of zinsneden uitgeven naarmate de kinderen de tekst beter kennen.

5. Zing de woorden van een tekst op een bekende en passende melodie.

6. Verdeel de tekst in stukken. Verdeel de kinderen in twee groepen en laat ze om de beurt als groep de woorden of zinsneden opzeggen.

Wees creatief, probeer verschillende manieren uit om te zien welke de beste is voor uw gezin. Weet dat kinderen in staat zijn om op een veel jongere leeftijd dan we denken zaken te begrijpen en uit het hoofd te leren. Dus betrek ook heel jonge kinderen bij deze activiteiten. Verklaar moeilijke woorden en uitdrukkingen. Pries de kinderen vaak, bekritisiseer hun pogingen nooit.

Liefde voor de Schriften is één van de grootste bijdragen die ouders kunnen leveren tot het eeuwige geluk van hun kinderen. Zoals Paulus zei tegen Timoteüs: „... en dat gij van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus“ (2 Tim. 3:15).

Tom Rose uit Sandy (Utah)

VOOR TIENERS EN TWENS

NEEM EEN BESLISSING

Voornemens. Wij kunnen ons iets vast voornemen, al of niet tegenover anderen of de Heer. Vasthouden aan een goed voornemen is een van de overtuigendste

bewijzen van rechtschapenheid. Het is essentieel voor iemands geestelijke vooruitgang en maatschappelijk succes. Maar in een wereld waar wij voortdurend

Carolyn DeVries

Eén van de vele gaven waarmee onze Hemelse Vader ons zegent, is de vrijheid om te beslissen. We hebben het vermogen om zelf te kiezen; maar dan moeten we ons wel bepaalde dingen vast voornemen.

verleid worden, is het soms moeilijk om aan onze voornemens vast te houden. Een beter inzicht in vaste voornemens en het vasthouden eraan, kan ons helpen de kracht te ontwikkelen om verleidingen te weerstaan. Het kan zowel kinderen als volwassenen ertoe brengen volgens de juiste beginselen te gaan leven.

Er is een manier om vooraf te bepalen hoe je in een bepaalde situatie zult reageren. Denk eens na over de volgende twee verhalen:

Praktijkgeval 1

Maria was een jonge vrouw die haar middelbare school had afgemaakt en als secretaresse voor een groot bedrijf ging werken. Zij was de enige heilige der laatste dagen op kantoor. Het was nog lang geen 31 december toen iedereen al over het jaarlijkse nieuwjaarsfeest sprak. Op oudejaarsdag ging het kantoor al tijd eerder dicht en was er een wild feest tot diep in de nacht.

Maria maakte zich al lang van tevoren zorgen over het feest. Zij wilde niet dat iedereen zou denken dat zij met hen niet wilde meevieren, maar dit soort feestjes strookte niet met haar kernnormen. Zij dacht eraan om zich op 31 december ziek te melden, maar besloot dat oneerlijkheid evenmin met haar normen overeenstemde. Uiteindelijk besloot ze om de tijd goed in te gaten te houden. Als het bijna sluitingstijd was, zou ze stil haar bureau opruimen, haar spullen pakken en ongemerkt verdwijnen.

Maar toen die tijd aanbrak, waren de andere werknemers al klaar voordat zij haar plan ten uitvoer kon brengen en zat Maria middenin het kantoorrooster.

Zij bedacht een tweede plan. Zij zou zich wat afzijdig houden. Als het feest eenmaal goed aan de gang was, zou ze ongemerkt weggaan. Al snel kwam er echter een groepje collega's om haar heen staan en begon haar te plagen.

„Eén borreltje maar.”

„Niemand zal het weten.”

„Niemand mag door het leven gaan zonder eens alcohol te proeven.”

Haar weigeringen en verweer mochten niet baten. De frustratie nam toe en Maria dacht: „Dit glas drink ik leeg, en dan ga ik weg.”

Zij bracht het glas naar haar mond maar kon niet drinken. Zij herinnerde zich de jeugdverklarende die haar jaren daarvoor het woord van wijsheid had onderwezen. Op dat moment was de beproeving voorbij. Zij gaf het glas aan iemand anders en zei vastberaden: „Nee, ik drink niet. Ik heb nog nooit gedronken en ben niet van plan om er vandaag mee te beginnen.” Maria

baande zich een weg door de groep, pakte haar jas en ging weg.

Hoewel Maria zich er niet van bewust was, had zij al jaren daarvoor in een jeugdwerkklass de beslissing genomen dat zij niet uit dat glas zou drinken. Het was nog veel gemakkelijker voor haar geweest als zij zich van tevoren een beeld had gevormd van hoe zij in dergelijke situaties zou reageren. Dan zou die besluiteloosheid zich nooit hebben voorgedaan, want de beslissing zou al vaststaan.

Praktijkgeval 2

Het tweede verhaal gaat over Joan, een intelligent meisje op de middelbare school. Zij werd door haar

vriendinnen bewonderd en had van een bekende universiteit een studiebeurs gekregen. Toen Joan dat eerste jaar met Kerstmis thuiskwam, maakten haar HLD-vriendinnen zich zorgen over haar. Op de vraag hoe zij erin slaagde om haar normen hoog te houden tussen al die mensen met andere normen, antwoordde zij: „Eerst probeerde ik duidelijk te maken dat ik niet rook of drink omdat mijn kerk mij anders geleerd heeft. Uiteindelijk was ik het zat om steeds weer uitleg te geven. Nu neem ik het glas aan, maar ik drink het niet. Ik loop gewoon wat rond met het glas en tenslotte giet ik het ergens leeg.”

Het einde van het verhaal laat zich gemakkelijk raden. Niet lang daarna verliet Joan de kerk. Zij was er niet toe gekomen om vooraf te beslissen hoe zij onder druk zou reageren, dus moest zij bij ieder voorval opnieuw beslissen. Helaas was de constante druk van haar nieuwe omgeving te veel voor haar.

Het oefenen van reacties op verleidingen voordat deze zich voordoen, is als het aanbrengen van een schild; het biedt bescherming in de vorm van vertrouwen. Het maakt het gemakkelijker om onder druk beslissingen te nemen. Een deugdzzaam besluit maanden of zelfs jaren vooraf, is het enige juiste alternatief op het moment van de beslissing. Wij maken de verleiding minder sterk als we onszelf vast voorgenomen, ja, beloofd hebben om juist te handelen.

Op welk soort voornemens is dit beginsel van toepassing? Het antwoord is: op alle voornemens! Vooral de voornemens die betrekking hebben op ons eeuwig welzijn – zoals schriftstudie, taken in de kerk, het eren van het priesterschap, eerlijkheid, het woord van wijsheid, kuisheid en naastenliefde. Ook op andere vlakken van het leven kunnen vooraf bepaalde reacties op zekere situaties ons helpen om doelen te bereiken, maatschappelijk beter voorbereid te zijn en betere ouders te worden.

Sommigen vinden het nuttig om een vast voornemen op te schrijven of te vertellen aan een vriend of een geliefde. Ook als dat vaste voornemen alleen in gedachten werd gedaan, moet het gemeend en bindend zijn. In bepaalde gevallen zal men in gebed tegenover onze Hemelse Vader zich iets voornemen.

Eén van de vele gaven waarmee onze Hemelse Vader ons zegent, is de vrijheid om te beslissen. We hebben het vermogen om zelf te kiezen; maar dan moeten we ons wel bepaalde dingen vast voornemen. Door te beslissen voordat het beslissende ogenblik zich voordoet, en door te bepalen hoe wij ons aan onze voornemens zullen houden, helpen wij onszelf tot het einde toe te volharden en het eeuwige leven te beërven (zie 2 Nephi 31:14–16, 19–20). □

In een wereld waar wij voortdurend verleid worden, is het soms moeilijk om ons aan onze voornemens vast te houden.

Greg Gneiting

Kelly Grinnell

Jon Judans

Jeff Hansen

Bob Capener

Reid Newey

Marty Haws

Dan Bell

DE UITDAGING VAN EEN ZENDINGSOPROEP

Janet Thomas en Lisa A. Johnson

Mormoonse jongens hebben, ongeacht waar zij wonen en wat hun omstandigheden zijn, één ding gemeen: zij moeten allen de belangrijke beslissing nemen of zij wel of niet een zendingsooproep zullen aanvaarden. Voor velen is het antwoord eenvoudig „ja”. Anderen zijn er misschien niet zo zeker van, maar laten zich leiden door het verlangen de Heer te dienen en het advies van de algemene autoriteiten op te volgen dat alle daartoe waardige jongemannen op zending dienen te gaan. Weer anderen hebben wel hetzelfde verlangen, maar zouden misschien voor het dilemma kunnen staan al dan niet eerst hun opleiding af te maken, aan militaire verplichtingen te voldoen, te gaan werken, of, zoals het geval is bij de jongemannen in dit artikel, verder te gaan in de sport waarvan zij zo houden. Sport mag dan een onbetekende reden lijken voor het weigeren van een zendingsooproep, maar voor jongemannen in de Verenigde Staten van

Amerika kan uitblinken in een sport of tak van atletiek leiden tot het ontvangen van een studiebeurs en kan zelfs het begin zijn van een carrière als sportman.

De jonge heiligen der laatste dagen waarmee je hier kennis zult maken, moesten beslissen of zij een zendingsooproep zouden aanvaarden of basketbal zouden blijven spelen.

De lucht in de sportzaal is zwaar, gevuld met de geur van schoenen met rubber zolen, van basketballen en van transpiratie. In een hoek van de zaal zijn jongemannen opwarmingsoefeningen aan het doen. Eén van hen roept:

„Pásame la pelotal”

In koor herhalen de andere spelers: „Pásame la pelotal”

„Wat betekent dat, Kelly?”

„Geef mij de bal”, antwoordt Kelly.

„Probeer nu dit eens: „A la izquierda”, dat betekent „naar links.”

„A la izquierda!”, antwoordt de groep.

En zo gaat de oefening in de Spaan-

Keith Chapman

Mike Smith

Brian Taylor

Mike Johnson

Brent Stevenson

Dan Sampson

Danny Conway

Jim Uaevich

se taal voort terwijl de spelers zich op een wedstrijd voorbereiden. Dit gebeurde aan de University of New Mexico, waar het universiteitsteam, de Lobos, zich voorbereiden op een wedstrijd tegen de Brigham Young University (BYU). De Lobos kregen een stoomcursus Spaans van een medespeler, Kelly Graves, die op zending was geweest in het Zendingsgebied Santiago Chili. Veel BYU-spelers zijn in Spaanstalige landen op zending geweest en soms proberen ze hun tegenstanders te verwarren en te intimideren door tijdens de wedstrijden onderling Spaans te spreken.

„Die BYU-spelers kunnen mij niet voor de gek houden”, zei Kelly, „Ik ben ook in een Spaanstalig land op zending geweest. Wij hebben de laatste tijd bij de opwarm oefeningen samen wat Spaanse termen doorgenomen.”

Keith Chapman, een speler van het team van de University of Utah, is op zending geweest in het Zendingsgebied Frankfurt Duitsland. Op zending leerde Keith alles in een eeuwig perspectief te zien. „Voor mijn zending bestond mijn hele leven alleen maar uit basketbal. Nu weet ik dat er belangrijker dingen bestaan, zoals een goed lid blijven en meer op de eeuwigheid letten dan alleen maar op de volgende wedstrijd.”

Al op zijn zesde droomde Reid Newey uit Roy (Utah) ervan basketbal te spelen. Hij speelde als kleine jongen en als tiener in buurtteams en kerkteams. Hij keek naar wedstrijden op de t.v. en ging met zijn vader naar wedstrijden. Zijn leven bestond alleen uit basketbal. In zijn eerste jaar aan de Utah State University had Reid de eer gekozen te worden voor het nationale team van eerstejaarsstudenten. Hij leverde een goede bijdrage tot het universiteitsbasketbal. Het volgende jaar zou hij een van de belangrijkste spelers zijn geweest. Maar er was iets anders wat invloed had op zijn leven. „Gedurende mijn eerste jaar aan de universiteit las ik het Boek van Mormon helemaal uit”, zei Reid. „En ik kreeg er echt een getuigenis van. Ik vond het geweldig. Ik haastte me van de training naar huis omdat ik het zo fijn vond. Van toen af aan voelde ik me anders. Ik bad en vastte veel en ik ont-

ving de persoonlijke openbaring dat ik op zending moest gaan.”

Reid had een geweldig fijne ervaring in het zendingsveld die alles de moeite waard maakte. „We ontmoetten een man, een gepensioneerde landmachtkolonel. Hij was een geweldige man. Een week voordat ik naar huis ging, werd hij gedoopt. Hij bracht me naar het vliegveld voor mijn vlucht naar huis, en we hadden de gelegenheid om voor mijn vertrek nog even te praten. Tijdens ons gesprek keek hij me aan en zei: ‚Bedankt voor je komst, broeder Newey.‘ Ik wist niet precies wat hij bedoelde. Maar hij nam me bij de arm en zei: ‚Ik bedoel, bedankt dat je op zending bent gegaan.‘ Dat was het fijnste wat ik in mijn leven heb meegemaakt. Dat deed me werkelijk wat, en ik moet er niet aan denken hoe het zou zijn als ik dat niet mee had gemaakt.”

Reid had nog een goede raad: „Ik ben basketbalspeler, maar iedereen heeft zo zijn eigen moeilijkheden met op zending gaan. Iedereen kan iets bedenken wat hem ervan zou weerhouden om op zending te gaan. Maar ik weet dat er niets zo de moeite waard is dat je ervoor thuis moet blijven. Mijn raad is: stel in je

Vraag het aan elke
universiteitsspeler die
op zending is gegaan,
hij zal je precies
hetzelfde zeggen:
ga op zending!

leven orde op zaken en ga op zending, ongeacht wat je ervoor moet doen."

Vraag het aan elke universiteitsspeler die op zending is gegaan, hij zal je precies hetzelfde zeggen: ga op zending! Niet één van hen betreurt het dat hij de Heer gediend heeft.

„De beslissing om op zending te gaan, is de beste die ik in mijn leven heb genomen”, zegt Mike Smith, topspeler van de BYU. „Ik besloot jaren geleden al om op zending te gaan. Ik nam dat besluit voordat druk van buitenaf mij kon beïnvloeden.”

En die druk kwam er. Mike werd beschouwd als een van de beste spelers die in Californië de middelbare school verlieten en vele grote universiteiten waren in hem geïnteresseerd. Mike koos de BYU en speelde in zijn eerste jaar in 27 van de 31 wedstrijden mee. Maar het derde hem geheel niet zijn sportcarrière twee jaar uit te stellen.

Er waren echter mensen die dat niet begrepen. Vooral een oude fan uit de plaats waar Mike vandaan kwam, kon maar niet begrijpen waarom Mike het risico wilde lopen zijn carrière op te offeren voor een zending. Vanuit het zendingsveld schreef Mike zijn vriend, die geen lid was, een brief, waarin hij zijn getuigenis gaf van de waarachtigheid van het evangelie, het Boek van Mormon en de profeet van de kerk. Mike vertelde hem ook dat hij het dienen meer als een voorrecht dan als een opoffering beschouwde. Zijn vriend werd zo door het getuigenis van Mike geraakt dat hij de brief meenam naar een katholieke priester, die ook geïnteresseerd was in de basketbalcarrière van Mike. Op zijn beurt las de priester die week de brief dagelijks in de mis voor en zei dat dit een voorbeeld was van een jongeman die alles deed wat hij kon om de Heer te dienen.

„Niets dat op het basketbalveld gebeurt, kan vergeleken worden met zendingservaringen”, legt Mike uit. „Wat je voelt op het basketbalveld is zo beperkt, zo tijdelijk. Win je een wedstrijd met een goede worp, dan zijn de fans gek op je. Maar als je bij een volgende wedstrijd per ongeluk de bal op je voet krijgt, dan is dat fijne gevoel weg. Wat je op zending voelt wanneer je de Geest bij je hebt, dat vergeet je nooit.”

Een andere speler van het BYU-team, Brian Taylor, die op zending was in het Zendingsgebied Sevilla Spanje, zal nooit zijn beslissing om op zending te gaan vergeten of betreuren. „Ik had de geweldige gelegenheid een nieuw gebied te openen op de Canarische Eilanden. Ik voelde me net als de apostel Paulus. Wanneer we over straat liepen vroegen de mensen: 'Wat doen jullie hier in een wit overhemd en een stroppas? Waarom zijn jullie niet in je zwembroek op het strand?' Wanneer we uitlegden wat we deden, waren ze onder de indruk en luisterden ze naar ons, soms wel 150 mensen tegelijk. Wanneer we films zoals *Het eerste visioen* en *'s Mensen zoeken naar geluk* op de zijkant van een gebouw vertoonden, kwam het hele dorp kijken. We gaven dan ons getuigenis en de mensen huilden.”

Brian glimlacht en schudt bij de herinnering het hoofd. „Je kunt dat en basketbal gewoon niet met elkaar vergelijken. Als je voor je team een wedstrijd wilt, voel je je geweldig, maar dat gevoel duurt maar even. Maar wanneer ik vertel over mijn werk op dat eiland en mijn getuigenis aan die mensen, dan kan ik wel weer juichen. Het is gewoon een geweldig ge-

„Als je op zending bent geweest, weet je dat je het aankunt. Je weet dat je alles aankunt, omdat je al iets heel moeilijks achter de rug hebt.”

1. Zending Mike Smith met een onderzoekersgezin in Argentinië. 2. Brian Taylor, in het Zendingsgebied Sevilla (Spanje), kijkt met plezier naar een dans, uitgevoerd door een meisje van wie hij de ouders heeft gedoopt. 3. Steve Schreiner staat met een lid uit Japan voor de Tokyo-tempel. Geen van deze jongemannen had zijn zendingservaringen willen missen.

voel dat je nooit meer kwijtraakt. Het is een eeuwig soort gevoel."

Mike Johnson, van de Utah State University, heeft basketbal in het bloed. Zijn vader en ooms speelden allen voor de Utah State University, en Mike wilde dat ook doen. Maar een zending ging voor. Na de middelbare school ging hij rechtstreeks op zending naar het Zendingsgebied Leeds Engeland, zonder te weten of de scouts van talentvolle basketbalspelers van de universiteiten, die voor zijn vertrek contact met hem hadden opgenomen, bij zijn terugkomst twee jaar later nog wel geïnteresseerd zouden zijn.

"Ik wilde graag op zending gaan", zei Mike. "Ik wilde kunnen zeggen: 'Ik heb gedaan wat er van mij verlangd werd, en als ik nu mijn Vader in de hemel om hulp moet vragen, kan ik dat doen in de wetenschap dat ik me aan dit gebod gehouden heb.'"

Mike heeft verscheidene malen gesproken met jongemannen die op zending gingen. Hij moedigt hen aan hard te werken en toegewijd te zijn. Dan vertelt hij hen welke les hij geleerd heeft: "Als je op zending gaat, zal alles bij je terugkomst in orde komen."

Zowel deze sportmensen als andere zendingelingen komen er al gauw achter dat sommige vruchten van hun werk later door anderen geogost worden. Een BYU-speler, Alan Astle, had zo'n ervaring. Bij het langs de deuren gaan in Engeland maakten zijn collega en hij aantekeningen van de reacties bij iedere deur waar zij aanklopten. "Ik herinner me dat er een vrouw was waar wij verscheidene malen langsgingen, maar die het altijd te druk had om met ons te spreken. Toch vond ik dat we bij haar een goede kans op succes hadden. Dus schreef ik naast haar naam in ons aantekeningenboekje 'kans op succes'. Ongeveer vier maanden later kreeg ik van haar een brief waarin ze me talloze malen bedankte voor die aantekening bij haar naam. De nieuwe zendingelingen in dat gebied zagen wat ik had opgeschreven, zochten haar op en ze werd gedoopt. Tot nu toe heeft ze vijf of zes anderen tot de kerk gebracht."

Jon Hansen, een student aan de University of Utah, keerde slechts zes weken voor het begin van het nieuwe studiejaar terug van een zending in het Zen-

dingsgebied Genève Zwitserland. In sommige opzichten vond hij het prettig het basketbal even achter zich te laten. "Op zending houd je je alleen maar bezig met geestelijke aangelegenheden, dienen en het verbreiden van het evangelie", zei Jon. "Een zending is zo totaal anders. Naar huis gaan is moeilijker dan op zending komen. Wanneer je eenmaal weer thuis bent, moet je er zoveel meer voor doen om zo dicht bij de Heer te blijven als op zending."

Eén van de vierdejaarsspelers van de BYU verleden jaar, Tom Gneiting, zei dat teruggekeerde zendingelingen enkele voordelen hebben: "Je bent slimmer in je spel en je hebt een beter inzicht. Je bent ook niet zo emotioneel als toen je achttien jaar oud was. Je bent rustiger in je spel."

Brent Stephenson van de BYU voegde daaraan toe: "Het helpt je ook geduldig te zijn. Het spel bestaat voor een groot deel uit geduld hebben en de juiste dingen op het juiste moment doen. Ik denk dat volwassenheid, wat een gevolg is van onze zending, ons helpt."

Hard werken schijnt bij zowel zendingswerk als sport beoefenen te horen. Danny Conway, speler aan de Utah State University, ondervond dat een zending hem hielp leren hoe hij zijn spel kon verbeteren. "Als je iets echt wilt, moet je jezelf daaraan wijden en er offers voor brengen. Als ik goed speel, komt dat door dat ik hard werk en er offers voor breng. Ik ben nooit iemand geweest die goed kan spelen zonder daar moeite voor te doen."

Brian Taylor van de BYU is het daarmee eens: "Als je op zending bent geweest, weet je dat je het aankunt. Je weet dat je alles aankunt, omdat je al iets heel moeilijks achter de rug hebt."

Hoewel deze jongemannen van basketbal houden, houdt geen van hen meer van basketbal dan van de kerk en hun zending.

Jon Judkins van Utah State University vat samen wat de groep ervan vond. "Ik denk niet dat ik met basketbal ooit iets kan doen wat mij net zoveel vreugde geeft - de vreugde van iemand bij de kerk zien komen en zien hoe hun leven daardoor volkomen verandert." □

DOCTRINE
AND
COVENANTS

O'LE
TUSIA
MAMONA

TE BUKA
A
MOROMONA

LEER
EN
VERBONDEN

LIBRO
DE
MORMON.

BOOK OF
MORMON

Handwritten text on a piece of paper, partially visible at the bottom of the image. The text is written in a cursive script and is mostly illegible due to the angle and focus.